

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHANDA HAHN

"AYNA AYNA, SÖYLE BANA,
VAR MI BENDEN GÜZELİ BU DÜNYADA?"

MASAL'DAN KAÇIŞ

MASAL'DAN KAÇIŞ

Ailesinin üzerindeki laneti sonunda kabullenen Mina Grimm, kendisine verilecek yeni görevlere artık hazırlıklıdır. Bu hikâyede ilk alt etmesi gereken, "Üç Ayı" hikâyesindeki aylardır. Tabii görevleri bununla sona ermeyecektir çünkü bu laneti ailesinin başına saran Kader Hükümdarları ile Masal'ın onun için başka planları vardır. Bu kötü niyetlerden haberdar olan Jared, Mina'yı her ne kadar uyarmak istese de Mina ona güvenmediği için çocuğu dinlemeyerek ondan kaçır. Bu kaçır esnasında ormanda kaybolur ve en büyük yardımcısı büyölü kitabı Grimoire'ı kaybeder.

Sonraki günlerde yaşanan bazı olaylardan dolayı Mina bu kez büyük hikâyesinin "Pamuk Prenses" olduğunu anlar. Söz konusu hikâyedeki Pamuk Prenses'in kim olduğunu bulmaya çalıştığı sırada Mina en yakın arkadaşı Nan'in trafik kazası geçirdiği haberini alır ve hemen kaza yerine koşar. Burada onu Kader Hükümdarları'ndan Kraliçe Maeve beklemektedir.

Maeve, ona arkadaşının hayatı karşılığında bir pazarlık teklif eder. Nan'in kurtulması için her şeyi yapabileceğini düşünen Mina teklifi hemen kabul eder. Artık hem hikâyelerini tamamlamaya, hem Grimoire'ı bulmaya, hem de Kraliçe'nin isteklerini yerine getirmeye çalışmak zorundadır.

CHANDA HAHN

MASAL'DAN
KAÇIŞ

Masal'dan Kaçış
Özgün Adı: Fairest
Chanda Hahn

Editör : Gamze Büyükkaya
Çeviren : Gülfem Çırak
Düzeltili : Gamze Tuncel Demir
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Tür : Fantastik
Kitap No : 2116

1. Baskı: Kasım 2020
ISBN: 978-625-448-338-7
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Chanda Hahn, 2020

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Ezgi Mat. Tekst. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14
Çobançeşme-Yenibosna / İstanbul
Tel: 0 212 652 62 62
Matbaa Sertifika No: 45029

GHANDA HAHN

MASAL'DAN
KAÇIŞ

Çeviren: Gülfem ırak

“Ayna Ayna, söyle bana,
Var mı benden güzeli bu dünyada?”

1. BÖLÜM

Mina, Periler tarafından parça parça edilerek ölmeyi hiç hayal etmemişti. Onlardan kaçması *gerekliyordu*. Ciğerleri oksijensizlikten yanıyordu ve böğrüne bıçak saplanıyor gibiydi. Soluk almaya çalışırken dişlerini sıktı ve ayaklarını yere daha sert vurarak takipçileriyle arasına biraz daha mesafe koydu. Bir köşeyi dönünce omzunun üstünden baktı ve dev gibi üç perinin peşinde olduğunu gördü. Düşündüğünden daha hızlıydılar ve mesafeyi hızla kapatıyorlardı. Mina'nın başı büyük beladaydı.

Şehrin bu kısmını biliyordu, az sonra Tulleyway Köprüsü'ne varacaklardı. Saniyeler içinde, üstünde *Girilmez* yazan kırmızı bir tabela bulunan çelik çite ulaştı. Mina kayarak dizüstü çöktü ve çitteki bir delikten geçti. Kolları çizik çizik olmuştu. Omzunun üstünden bakınca peşindekilerin çite ulaştığını ve geçmeleri imkânsız olan küçük delik yerine çitin üstünden atlamayı seçtiklerini gördü.

“Ah, kahretsin,” dedi Mina, altgeçide giden merdivenden

koşarak inerken. Etraf çöpler, kırık kutular, serserilerin çok soğuk gecelerde kullandığı yağ fiçileriyle doluydu. Altgeçit ıssızdı ve Mina buraya ne demeye indiğini merak ediyordu. Belki de kaderdi bu.

Birkaç gün önce devasa bir metafiziksel dürtüye benzer bir şeyin kendisini, normalde hiç uğramayacağı bir mekân olan The End Zone adlı spor barı ve ızgaracının kapısına ittiğini hissetmişti. Bu ünlü lokantayı daha önce duymuştu çünkü ortak sahipleri eski Chicago Bears' futbol oyuncularından üçüydü. Lokantaya girme dürtüsüyle her ne kadar savaşsa da üç gün süren şiddetli baş ağrıları, karıncalanmalar ve sürekli lokantanın yönüne iteklendiğini hissetmesi sonucu pes etmişti. Lokantanın dört duvarı arasında bir sonraki hikâyesiyle karşı karşıya geleceğini biliyordu.

Küçük yan masalardan birine oturmuş, bir kolayla patates kızartması ısmarlamış ama sonra patatesler hâlâ donuk, kola da asitsiz olduğu için bir anda geri göndermişti. Sallanmalarıyla rahatsız eden bir sandalyenin üstünde on dakika geçirdikten sonra kalkıp iki kez yer değiştirmişti. Bu süreçte eski futbolcuların üçü de lokantanın farklı yerlerinden onu izlemişlerdi. Tepkileri hafif tiksintiyle yoğun nefret arasındaydı.

Son müşteri de gittikten sonra adamlardan biri kapıya gidip tabelayı *Kapalı*'ya çevirmiş ve içeride yalnızca dört kişi kalmasını sağlamıştı: Mina ve Üç Chicago Ayısı. Adamlar ona bakmaya katlanamıyor gibiydiler. Mina muhabbet etmek amacıyla Ayıların son zamanlardaki kazanma-kaybetme durumları hakkında yorum yapmıştı ama adamların tar-

* (İng.) Chicago Ayıları. (ç.n.)

tışma modunda olmadıklarını, asla da olmayacaklarını fark etmişti.

En iri Ayı olan Brown, saçlarını koklamak için masasına yaslanınca kasları gerilen Mina ağzında kalan son patates lokmasını yutmuş, donakalmıştı.

Brown yüksek sesle nefes verip hızla iş arkadaşlarının yanına gitmiş ve hırlayarak tek kelime söylemişti:

“Grimm.”

Nefret dolu altı göz ona dönmüştü.

Mina daha fazla beklemeden yerinden fırlayıp en küçük Ayı’yı son anda atlatarak kapıdan kaçmıştı. Omzunun üstünden baktığında arkasındaki adamın yarı yarıya şekil değiştirdiğini gördü. Ayı cam kapıya çarparak binlerce küçük parçaya ayırdı. Bu onu, Mina’nın kaçmasına yetecek kadar yavaşlatmıştı. Ayrıca şüphelerini de doğrulamıştı. Adamlar periydi.

Ayılar bir araya gelmişlerdi; onun peşine düşüp düşmeyeceklerine karar verir gibiydiler. Bu da Mina’ya otuz saniye daha kazandırmıştı. Yaşamalarına izin vermeleri, peşine düşmemeleri için dua etmişti ama bugünkü duasına cevap alamayacağı belliydi.

Mina altgeçidi kaplamış çöplerin üstünden atlayarak koşarken kot ceketinin içinden Grimoire’ı çıkartmaya çalıştı. Üç gerçek Chicago Peri Ayısı’nı atlatmak istiyorsa düzgünce düşünmeliydi. Bir anda aklına adamların, profesyonel kariyerleri süresince takımlarına destek mi yoksa köstek mi oldukları geldi.

Şekil değiştirebilen ve perileri sayfaları arasına hapsede-

bilen büyüml bir kitaptan başka hiçbir silahı olmayan Mina bir etrafına bir de düşmanlarına bakıp gülünç bir plan yaptı.

Son bir aydır Grimoire’la arasındaki bağ daha da güçlenmişti. Kitabın yeteneklerine olan inancı, ona yardım edeceği ne dair güveni artmıştı. Hatta birlikte üç küçük hikâyeyi bile tamamlamışlardı. Babasının yeteneklerinin yanından bile geçemeyecek olsa da bu sayede özgüveni artmıştı. Fakat gaddar küçük kuzgunları ve sorunlu tilkileri alt etmek, normal boyutlardan çok daha iri ve kafasını yerinden sökebilecek kadar güçlü ayıları tuzağa düşürmenin yanında bir hiç kalırdı.

Arkasından yükselen bir kükremeyle Mina şaşkınlıkla döndü. Adamların ikisi artık peri formlarını saklamıyordu ve tamamen şekil değiştirmişlerdi. Liderlerinin yaşı daha büyüktü, kürek kemiklerinin arasında griye dönmüş tüyler vardı ve bu ona uhrevi bir hava vermişti. Gerçek peri formlarını daha fazla saklı tutamadıkları için üstlerindeki futbol formaları yırtılmıştı.

Mina bu hızlı değişime hazırlıklı olmadığı için ters dönmüş bir fıçıya çarpıp yere düşerek dizini yaraladı. Arkaya bakmamalıydı. Yerden hızla kalkarken üçüncü ayının diğer yöndeki boşaltma kanalından geldiğini gördü. Etrafını sarmışlardı. Mina bunu düşünmemişti.

“Eee, şey, tuzağımı nasıl buldunuz?” dedi Mina masumca. Ürkek ve gergin hissediyordu.

“Tuzak mı? Bence asıl tuzağa düşen sensin, küçük Grimm,” diye hırladı en küçük ayı, ona yaklaşırken. Altın rengine kaçan kahverengi kürkü restoranın kırılan kapı camlarıyla kaplıydı.

“Seni peşimize kim taktı?” diye seslendi lider arkasından ona doğru yaklaşırken. Bu ayı daha yaşlı, daha büyük ve daha yavaştı. “Nerede olduğumuzu Kader Hükümdarları mı söyledi? İstemeyecekleri kadar güçlendiğimiz için, değil mi? Burada işleri yürütme şeklimizden hoşlanmıyorlar. Eh, bu... bu sadece bizi ilgilendirir, onları değil.”

“Arada bir birkaç insan yiyorsak ne olmuş yani? Vergimizi hâlâ ödüyoruz. Hâlâ itaatkârsız ve çağırıldığımızda gidiyoruz. Kimin sinirine dokunduk da seni kapımıza gönderdi?” diye sordu en irileri Brown.

Duydukları Mina’nın midesini bulandırmıştı. Az önce insanları yediklerini mi itiraf etmişlerdi bu adamlar? Mina köprüünün altındaki boş kutulara ve uyku tulumlarına bakarken ayıların yiyeceklerini nerede bulduklarını fark etti. Bunca zamandır onları tuzağa çektiğini düşünmüştü ama aslında onlar onu kendi avlanma yerlerine çekmişlerdi. Mina yutkunurken midesinin altüst olduğunu hissetti.

“Masal,” diye cevap verdi, başka ne diyeceğini bilemeden. “Beni size... daha doğrusu sizi bana gönderen kişi Masal’dı.”

“Masal mı? Biz onun bir parçası olmak istemiyoruz.” Brown, Mina’ya daha da yaklaştı, omuzlarını gevşetti ve büyük, siyah pençelerini göstermek için ellerini açtı. “Biz sadece kendi yöntemimizle iş yapmak istiyoruz. Yaşamana izin vereceğimizi söylesek, sen de o lanetli kitabı alıp bir daha dönmek üzere gitsen?”

“Kusura bakmayın çocuklar,” diye cevap verdi Mina, elleri korkuyla titrese de cesur konuşmaya çalışıyordu. “Bu

yeterli değil. Yaptıklarınıza devam etmenize izin veremem. Masal olsun olmasın, durdurulmanız gerekiyor.”

En genç ayı, dişlerinin arasından beklentiyle salyalarını akıtarak ona doğru ilerledi. Sesi boğuktu ve kelimeleri karışuyordu, ayı dudakları düzgün konuşamuyordu. Bu da en gençlerinin insan formunda daha çok zaman geçirdiğini gösteriyordu. “O zaman seninle kendimiz ilgilenmek zorunda kalacağız.”

Mina kafasını kaldırdığında üç ayının da aynı anda üstüne atıldığını görerek defteri çıkarıp açtı ve yerde üç tane altın rengi, devasa ayı kapanının oluşması için yoğunlaştı. O anda üç ayı da oldukları yerde kalarak acıyla haykırmaya başladı. Büyülü altın kapanlara yakalanmışlardı. Kapanlar ayak bileklerini sarıp onları yere yapıştırarak hareketsiz bırakmıştı.

Mina işe yaradığını görerek rahatlamayla gülümsedi ama bu kısa sürdü çünkü en yakınındaki ayı, uzun ve güçlü pençesiyle hâlâ ona yetişebilirdi. Mina onun kafasına hamle yaptığını son anda gördü ve çığlık atarak Grimoire’ı açtı. Kitaptan parlak bir ışık fışkırınca ayılar korkuyla geri çekildi. Grimoire’ın sıcaklığı artarken ve peri ayılar büyülü kapanlardan ve ışıktan kaçmaya çalışırken Mina kitabı sıkı sıkı kavradı. Daha önce de olduğu gibi bir rüzgâr çıktı ve ayıları havaya kaldırıp kitabın sayfalarına çekti.

Ayılar yaklaşırken Mina içine çekilmekten korkarak kitabı yere attı, ışığa karşı gözlerini kapattı ve şiddetli rüzgâr dinene dek bekledi. Tüm sesler kesilince etrafına bakındı ve kitabın kapanmış olduğunu gördü. Yavaşça kalktı, kirlenip

yırtilmış kotunun tozlarını silkeledi ve içine bakmak için Grimoire'ı aldı.

Bir zamanlar boş olan sayfada şimdi çok güzel bir resim vardı; az önce ona saldıranların gerçek peri formlarındaki hallerine çok benzeyen bir resim. Üç ayının yanında, Mina'ya benzeyen genç bir kızın silueti vardı. Kitabın ilk sayfasını açıp içindekiler bölümüne yazılmış kelimeleri görmüştü. Bir hikâyeyi daha bitirmişti. Hem de hiç yardım almadan!

2. BÖLÜM

“**D**ünyadan Mina’ya! Hu huu!”

“Hıı?” Mina okul sırasındaki kitap yığınının dayadığı başını kaldırıp Nan’e baktı.

En yakın arkadaşının son birkaç dakikadır söylediği hiçbir şeyi duymamıştı çünkü okul camından, karşıdaki su sporları binasına bakmakla meşguldü. *Onun*, su polosu takım arkadaşlarıyla birlikte bu gri binadan çıkması an meselesiydi. Mina da onu görebilmeyi diliyor –umuyor– hayır, görmek için dua ediyordu. Her gün aynı şey oluyordu. Burada bekleyip camdan onun geçmesini izliyor, kendisine doğru dönüp eskiden yaptığı gibi gülümsemesini umuyordu. Eh, her gün değil de cezaya kaldığı günlerde. Bugün de dar kafalı, bağışlamaz Bayan Porter’ın yüzünden yine cezaya kalmıştı.

Nan yine bir şey dedi.

“Pardon, ne dedin?” diye sordu Mina zayıf bir sesle,

kafasını tekrar eline dayayarak. Grimm olmanın getirdiği görevleri ve Brody'ye duyduğu çaresiz aşk yüzünden son zamanlarda dikkatli bir arkadaşı olamamıştı.

“Şu son birkaç haftadır sana ne oldu anlamıyorum. Kafan hep dağınık, hiç evde olmuyorsun, iyice içine kapandın. Eğer seni tanımasaydım birisiyle görüştüğünü düşünürdüm. Hey, şimdi düşündüm de, şu yeni çocuk Jared'dan sanki vebalıymış gibi kaçıp duruyorsun ne zamandır.” Nan memnuniyetle cıyıkladı. Altın rengi saçları kafasını her salladığında zıplıyordu. “Onunla görüşüyorsun, değil mi?” Parlak mavi ojeli tırnağını Mina'ya doğrulttu.

Nan bugün giydiği sevimli dar kotu, son moda botları, açık mavi tişörtü ve fötr şapkasıyla muhteşem görünüyordu. O, okuldaki en hoş kızdı ve cezaya kalmasının tek sebebi derste sürekli telefon kullanma gibi çılgınca bir alışkanlığı olmasıydı. Mina'nın karşısındaki sıraya oturup ona doğru eğilerek görüşünü engelledi.

Mina kaşlarını çatarak oturduğu yerde daha da öne eğilince Nan de onun yaptığını yaparak eğildi. Ondan cevap alamayınca da uzanıp kahverengi saçını çekti.

“Ay, Nan!” diye homurdandı Mina, arkadaşının eline vurarak.

“Söyle bana, o dik kellende ne oluyor?”

“Kafam dik değil benim.”

“Evet ama gittikçe oluyor. Eskiden çok daha eğlenceli biriydin. Mesele Charlie mi?” Nan bacaklarını üst üste atıp kollarını göğsünde kavuşturarak endişesini saklamaya çalıştı. Ayağı gergince öne arkaya sallanıyordu.

“Hayır, Charlie değil. O iyi.”

Nan rahatlıkla iç geçirdi ama sonra hemen bir soru daha sordu: “Annen mi yoksa?”

“Hayır, Nan, annem değil!” Mina bir anlık sinirle sandal-yesinde arkasına yaslandı.

“Eh, ne o zaman? Pes ediyorum. Söylersen sana en sevdiğim CD’mi vereceğim. Hayır, bir dakika, en sevdiğim ayakkabılarımı vereceğim. Yok yok, bir dakika. En sevdiğim ayakkabılarımı *ödünc almana* izin vereceğim.” Nan ona pek de ikna edici olmayan bir şekilde gülümsedi.

Mina arkadaşının dediklerinin geri kalanını duymadı çünkü beklediği kişi binadan çıkmıştı. Brody Carmichael omzuna astığı spor çantasıyla köşeyi dönmüştü. Mina nefesinin kesildiğini hissetti. Her şeyi, hatta nerede olduğunu bile unuttu.

Oradaydı işte: Mükemmellik. Bronz bir ten, kare çene, ıslıl ıslıl mavi gözler ve sudan çıktığı için hafifçe kıvrılmış sarı saçlar... Brody kafasını geriye atarak arkadaşı T.J.’in dediği bir şeye güldü.

Mina’nın kalbi sil baştan kırılmıştı sanki. Birisi çocuklara seslenince hepsi bekleniyle dönüp beklediler.

En az Brody kadar mükemmel olan, ponpon kız üniforması giymiş bir kız onları selamlamak için yanlarına koştu. Atkuyruğu yapılmış doğal dalgalı saçları sağa sola savruluyordu. Mina bir makas alıp o sinir bozucu bukleleri kesmek istese de kızla Brody arasındaki konuşmayı gözlerini kısarak izlemekten başka çaresi yoktu. Brody’nin dudaklarının aşağı doğru kıvrılmasına bakılırsa kıza karşı sabrını yitirmek üzereydi. Mina pencereden ona cesaret vermek için ba-

ğırnak istedi. Bir süre sonra konuşmaları bitti ve Savannah White, Cheshire Kedisi* gibi sırtarak uzaklaştı. T.J.'le konuşmaya başlayan Brody'nin omuzları gergindi.

Mina farkına varmamıştı ama Brody ile Savannah'nın konuşmasını izlerken, Brody'ye mümkün olduğunca yakın olmak için yerinden kalkıp ellerini cama yapıştırmıştı. Aşkı tadıp sonra da kaybetmenin acısı dayanılacak gibi değildi. Kısık sesle onun adını söyledi ve Brody kafasını kaldırıp direkt kendisine bakınca şaşkınlıkla irkildi.

Adını fısıldadığını duymuş olmasının imkânı yoktu, değil mi? Brody'nin yüzü daha da asıldı, kaşları kafası karışmış gibi daha da çatıldı. Mina donakaldı, sonra cama yapışmış halde, körkütük âşık bir yavru köpek gibi ona baktığı için ne kadar salak görünüyor olabileceğini fark etti. İnleyerek ellerini camdan indirdi.

Brody bir ona, bir de uzaklaşan Savannah'ya baktı ve kafasını iki yana salladı. Sonra dönüp su sporları binasının kapısını açtı ve sinirle içeri girdi. T.J. de arkadaşının aniden değişen ruh hali karşısında ellerini havaya kaldırıp onun peşinden gitti.

Mina'nın yanakları utançla yanıyordu. Brody'nin içeri girip kaybolduğu kapıya baktı. Çocuk ona bakmıştı! Gerçekten de durup onun gözlerine bakmıştı. Mina onun öyle bir tepki vermesini beklemiyordu. Gırtlığında acı verici bir yumru belirerek yutkunmasına engel oldu. Bir zamanlar erkek arkadaşı olan çocuk için kalbi bir kez daha sızladı.

Kısa süre önce aslında Mina Grime değil de, Grimm Kardeşler'in torunu Mina Grimm olduğunu öğrenmişti. Annesi

**Alice Harikalar Diyarında*'nın kendine özgü yaramaz sırtışıyla tanınan kedisi. (c.n.)

soyadlarını değiştirmiş ve Masal'dan saklanabilmek adına sürekli taşınıp durmuştu. Ama sonuçta Masal yine onları bulmuştu. Mina şimdi yüzlerce peri masalını tamamlayıp nesillerdir ailesinin başına bela olmuş bir laneti sona erdirmek zorundaydı.

İlk peri masalı görevleri en zorluları olmuştu. Hiç yaşlanmayan bir peri olan Claire'ı kitaba hapsetmiş, bir kurt sürüsünü alt etmiş ve en yakın arkadaşının hayatını kurtarmıştı. Tüm bunları yaparken bir yandan da, okuldaki en seksi ve en popüler çocukla gizliden gizliye çıkmıştı. Fakat sonra ilişkileri de, yaşadıkları her şey de kaybolmuştu. Lanetin korkunç yan etkisi yüzünden her şey unutulmuştu. Görünüşe göre Masal kendini ve perileri, insanlardan korumak için hafızaları silip olayları değiştirebiliyordu. Gerçekten de her şey gitmişti. Mina erkek arkadaşını ve birlikteyken yaşadıkları birkaç haftalık mutluluğu kaybetmişti.

Annesi Sara ona açıklamaya çalışmıştı. “Tatlım, bu, düşüncelere boğulmuş halde bir yere yürüyüp oraya vardığın da birden yolculuğa dair hiçbir şey hatırlamamaya benzer. Zihnin boşlukları doldurur ama en mantıklı senaryolarla.”

“Brody ne yaşandığını düşünüyor?” diye sormuştu Mina çaresizce.

“Masal'ın onu düşünmeye zorladığı şeyleri. Her gün okuldan sonra eve gidiyorsa o zaman onu yaptığını düşünür. Hayatım, senin yaşındayken yüzlerce gün aynı geçer. Bu da Masal'ın bizi aynı şeyleri tekrar tekrar yaşadığımızı kolayca inandırmasını sağlar.”

Mina dudakları titreyerek, “Bu adil değil!” diye fısıldamıştı.

Annesi uzanıp onu kucaklamıştı. “Söz konusu periler ve masallarıysa adalet diye bir şey yoktur.”

“Beni hiç hatırlayacak mı anne? Baloyu, beni okula götürdüğü günleri hatırlayacak mı? Peki ya beni öptüğünü?” Tüm bunlar kafasının alamayacağı kadar fazlaydı.

“Tatlım, periler çok güçlüdür. Bütün Grimm’lerin geleceklerini yöneten Masal da öyle. Ama sana şunu söyleyeyim, hiçbir şey gerçek aşktan daha güçlü olamaz. Onun gerçek aşkın olup olmadığını öğrenene kadar, Masal’ın ağında pek çok yoğun dejavu yaşayacaksın. Bunu tecrübelerden biliyorum. Bu yüzden pes etme.”

Mina’nın umduğu da buydu işte. Bir şans, bir bakış, anlamasını sağlayacak bir şeyler... Sonra Brody onu kollarının arasına alacak ve, “Hatırlıyorum!” diyecekti. Fakat birkaç günlük tuhaf ve şaşkın bakışmadan sonra Mina öyle bir şey olmayacağını düşünmeye başlamıştı.

“Takipçi falan olduğumu düşünüyor olmalı,” diye mırıldandı Mina kısık sesle.

“Şey, evet, muhtemelen öyledir,” dedi Nan.

Mina arkadaşının sesiyle irkildi. Nan’ın varlığını unutmuş, hatta yanına gelip Brody’yi izlemek için sıranın üstüne oturduğunu bile fark etmemişti.

Nan ağzındaki lolipodu çıkartıp yapışkan şeyi ona doğrulttu. “Sevgili Mina’cıgım, artık kendi hayatını yaşamalısın.”

Mina çubuğa takılmış ıslak, kırmızı şekere şaşkınlıkla baktı. “Onu nereden buldun?”

Nan gözlerini devirip çantasından üç şeker daha çıkardı. “Topkekten vazgeçmeye çalışıyorum. Çok boyalı. Ben de

bu yüzden kötü alışkanlığımı değiştirdim. Sen de ister misin?” şekerleri Mina’nın önünde salladı.

“Hayır, sağ ol.”

“Problemini çözmeyecek ki!” dedi Nan ağzında şekerle.

“Ne problemi?” diye sordu Mina, şaşkınlıkla.

“Senin kareye dönüştüğün problem.” İşaretparmakları ve başparmaklarıyla havada bir kare oluşturup içinden Mina’ya baktı.

“Neye kıyasla? Daha önce başka bir şey miydim?”

Nan kafasını sağa sola salladı. “Eh, sen hep daha çok üçgen gibiydin. Ama balodan beri farklısın.” Başparmağıyla su sporları binasını işaret etti. “Brody yüzünden mi kara düşüncelere daldın? Ha! Espriyi çaktın mı?”

Mina sırasına dönüp kitaplarını yeni sırt çantasına yerleştirdi. Buna benzer olan ama çengelli iğnelerle tutturulmuş çantayı hatırlayınca duraksadı. Brody’nin düşüşü, kendisinin uzanıp sırt çantasını tutarak onu kurtarışı ve sonraki günler gözlerinin önünde canlandı. Anıların hücumuyla kitapları çantaya daha da sert koymaya başladı.

Geçmişte yaşamayı bırakıp geleceğe bakmalıydı artık. Masal’ın yeniden güç toplayıp yeni bir peri masalı görevi göndermeyi ne zaman sececeğini kim bilirdi?

“Tamam, ben bir kareyim ve kendi hayatıma bakmam gerekiyor. Peki, Ey Bilge Hanım, bana ne önerirsiniz?” Mina gülümseyerek arkadaşına ayak uydurmaya çalıştı.

Nan cebinden iPhone’unu çıkartıp bir şeyler yazmaya başladı. “Önümüzdeki hafta dünyadaki en seksi müzik grubu sahneye çıkacak, ben de konsere bilet almaya kararlıyım.”

Mina yüksek sesle homurdandı. “Sesleri cıyaklayan kedilere benzeyen grup olduğunu söyleme. Adı neydi grubun? Royal Flush mı? King’s Council mi?”

Nan dudaklarını büzdü. “Sesleri cıyaklayan kedi gibi değil. Adları da Dead Prince Society*. Gerekirse bütün gece sıra beklerim ama kesinlikle gidiyoruz. Sana da kesinlikle yeni kıyafetler almamız gerek.”

“Benim kıyafetlerimde ne var?” Mina çizgili *vintage* tişörtüne bakıp son sanat projesinden kalma boya lekesini görerek yüzünü buruşturdu. Başkalarının ikinci el dükkânı dediği yere Mina’nın annesi *vintage* diyordu. Bu lekeyi nasıl görmemişti? Sinir bozucu boyayı öfkeyle ovaladığında hafifçe kaybolmaya başladı ama hepsinin çıkması için bayağı uğraşılması gerekiyordu.

Gardırobunun artık daha güzel olduğunu düşünüyordu aslında. En azından artık kapüşonlu hırka giymiyordu. Masal’ın bütün giysilerini kırmızıya dönüştürüp onu Kırmızı Başlıklı Kız’a çevirmeye çalıştığı son görevde bu hırkalar başına dert olmuştu. Bekâr olan annesi onun ve kardeşinin hayatlarını idame ettirmek için ev temizliğine giderken Mina’nın gidip yeni kıyafet alması zordu. Bu yüzden elden düşme, garaj satışlarından ya da ikinci el mağazalarından alınan şeyleri giymeyi tercih ediyordu. Aslında hepsi de o kadar kötü sayılmazdı.

“Unut bunu, Mina. Üstündeki tişört bu dünyadan göçmüş artık. Kurtarılmaya değer. Şimdi gitme vakti.” Nan elinden tutup onu sandalyesinden kaldırdı. Mina içini çekip*

* (İng.) Ölü Prens Cemiyeti. (ç.n.)

sırt çantasını aldı ve arkadaşının peşinden Kennedy Lisesi koridorlarına çıktı.

Öğrencilerin çoğu çoktan gitmişti ve yalnızca ceza alanlar ya da okul sonrası kulüplerine ya da takımlarına üye olanlar vardı etrafta. Mina dersler bitince okulda kalmayı hiç sorun etmemişti. Çünkü bu, Brody'yi görebileceği ve adı Jared'la karşılaşmayacağı anlamına geliyordu.

Mina bir ara onun öldüğünü sanıp bundan kendini sorumlu tutmuştu. Peri bir kurt, hareket halindeki minibüsten Jared'ın hızla ilerleyen motosikletinin üstüne atladığında Mina onların çarpıştığını görerek asla kurtulamayacaklarını düşünmüştü. Yıkılmıştı ve günlerce onun için ağlamıştı. Şimdi ölmediğini biliyordu ve ölmüş olmasını diliyordu. Kaba, çekilmez ve koca bir pislikti bu çocuk.

Jared'ın okul yemekhanesinde mucizevi şekilde capcanlı belirttiği an sonsuza dek hafızasına kazınmıştı. Çocuk bir an için ona öyle sıcak ve yoğun gözlerle bakarak şaşırtmasına neden olmuştu ki karşıdan görenler ölümün eşğine gelmiş olanın Mina olduğunu düşünürdü. Mina, gözyaşlarına boğulup hemen ona koşmamak için masayı sıkıca kavrayıp tırnaklarını batırmak zorunda kalmıştı. Jared onun küçük hareketini görünce kafasını “hayır” anlamında yavaşça iki yana sallamış, sonra da yemekhanede başka masaya oturmak için ilerlerken sanki ruhunun içini görür gibi bakmaya devam etmişti. Yeni öğrenci görünüşü bozulmasın diye onu reddetmişti.

Mina'nın kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu. Kanın kulaqlarına hücum ettiğini hissederken, Jared'ı ve onun tep-

kisini gördüğü anda içine dolan yoğun duyguları anlamaya çalışmıştı. Heyecan, mutluluk, neşe, kafa karışıklığı, incinme, ihanet, üzüntü... Tüm bu duygular bir anda saldırıya geçtiğinde kendini sertçe sandalyeye bırakıvermişti. Nan ise onun yeni çocuk hakkında homurdanıp durmalarını fark etmemişti bile.

Mina gerçek kimliğini bilen tek kişi tarafından reddedilmeyi sindirememişti bir türlü. Jared'ın yaşanan her şeyi hatırladığı da belliydi. Neden? Bunu ona neden yapıyordu? Yemekhanede hissiz bir şekilde, onu tanısa da tanımıyormuş gibi davranan Jared'ın ve onu hatırlamasa da hatırlamasını umduğu Brody'nin karşısında oturakalmıştı.

Kader Hükümdarları çok zalimdi. Neden tam tersi olmamıştı ki? Neden Brody'nin anıları yerinde kalıp Jared'ınkiler silinmemişti?

Mina düşüncelerindeki bu ani değişiklikle korkunç hissederek yüzünü elleriyle kapatmıştı. Tüm bunlar, on altı yaşındaki birinin sindiremeyeceği kadar fazlaydı. O gün bir de Savannah White'ın kahkahalarının yemekhaneyi doldurduğunu duyduğu anda kendini tamamen kaybetmişti. Tepsisini masanın üstünde ittirmiş ve öyle sert bir şekilde kalkmıştı ki sandalyesini devirerek içerideki bütün kafaların kendisine dönmesine neden olmuştu. Jared'ınki hariç.

Mina dönüp yolundaki başka bir sandalyeyi itince sandalye kolayca hareket edip büyümlü bir şekilde yön değiştirmiş ve yoldan geçen zavallı Steven'a çarpmıştı. Çocuk sandalyeye takılıp öğle yemeği tepsisini biricik Savannah White'ın kucağına düşürünce kız hem Steven'a hem de ter-

temiz okul üniformasına dökülen bir yığın spagettiye çığlık çığlığa bağırırmıştı.

Yemekhanede kahkahalar yankılanmıştı.

Mina durup oluşturduğu domino etkisine bakarken şansına inanamamıştı. Diğer öğrencilere baktığında hiç kimsenin ona ne baktığını ne de yaptıklarını fark ettiğini görmüştü. Savannah'nın öfkeli titradı daha tiz, daha isterik bir hal almıştı. Mina, Jared'a son bir kez daha baktığında çocuk bilecek kafasını eğmiş ve ukalaca sıırtmıştı. Gözleri içlerindeki fesatlığı saklayamıyordu.

Bu her şeyi açıklıyordu. Mina bunu nasıl anladığından emin değildi ama gizemli bir şekilde hareket eden sandalye ve Steven ile Savannah olayının arkasında Jared'ın olduğunu biliyordu. Bunun, onu tanımazdan geldiği için bir çeşit barış teklifi olup olmadığını merak etmişti. Eh, öyle olsa da kabul etmeyecekti. Dönüp deliler hastanesine dönüşmüş yemekhanenin çift kanatlı kapısından çıkmıştı.

Tüm bunlar yaşanalı bir ay oluyordu.

Ve Jared hâlâ onunla konuşmuyordu. Brody ise tuhaf bakışlar atmaya devam ediyordu. Oğlanlarla dertlerin üstüne bir de yeni hikâye gelirse diye sürekli tetikte olmanın verdiği yoğun baskı eklenince sinirleri altüst oluyordu. Genç Mina'nın yerini perişan, kara sevdalı, paranoyak bir kaçığın almakta olduğunu hissedebiliyordu. Sanki bedeninin üstünde süzülerek aşağı bakıyor, kendi hayatına katılmıyormuş gibi hissediyordu.

“*Dikkat et!*” diye haykırdı Nan.

Mina yeşil fitilli kadifeden ceketinin sertçe çekiştirildiğini hissetti. Kaldırırma çekilince o ana geri döndü. İçinde

bir grup ılık ılıa ergen kızın bulunduğu kırmızı, üstü açık bir araba yanından hızla geçip gitti. Az daha ezileceğini gören Mina şaşkınlıkla etrafına bakındı. Kennedy Lisesi otoparkının karşısındaki kaldırımında duruyorlardı. Ne ara dışarı çıkmışlardı? Gerçekten de kendi düşüncelerinde iyice derinlere dalıp kaybolarak hayatının saatlerini mi yitiriyordu? Okulun bahçesinde yürüdüklerini bile hatırlamıyordu.

Nan, Mina'nın ceketini sıkıca tutan elini çekti. "Mina, cidden, ne sorunun olduğunu söyle artık lütfen."

Neredeyse bir arabanın altında kalacak olmanın neden olduğu adrenalin vücudunu esir almaya başlamıştı. Eğer Nan yanında olmasaydı şu anda resmen tosta dönüşmüş olacaktı. Yanık, ktır ktır, kurtarılmaya değmeyen bir tost. Böyle bir şey olursa ailesine ne olurdu? Sessiz, küçük kardeşi Charlie, Masal'ın karşısına çıkacak bir sonraki Grimm olmak zorunda kalırdı.

Trafiğin arasına dalmak gibi basit bir şeyle ölüp gidemezdi. Kendini bile güvende tutamazken bir sonraki tehlikeli hikâyeyle nasıl karşı karşıya gelecekti? Baş dönme, midesi bulanmaya başlamıştı. Jöleye dönen bacakları bükülünce kaldırıma yığılıp nefes almaya çalıştı.

Nan adını haykırırken vınlama gibi bir ses Mina'nın kulaklarını doldurdu. Claire'in kötücül kahkahasının kulaklarında yankılandığına, Lonetree'nin sırtıttığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Yanlarına başka bir araba gelip durdu ve sürücü camı aşağı indi. "Ne oluyor? Ne oldu?"

Bu güçlü ses Claire'in manyak kahkahasını bölmüşü ama Mina ne soluklarını ne de kalbini sakinleştirebiliyordu.

Nan, “Neredeyse bir arabanın altında kalıyordu. Sanırım hâlâ şokta,” diye cevap verdi.

“Hareket etme.” Bir araba kapısı açıldı, adım sesleri duyuldu, sonra bir kapı daha açıldı. Mina öyle sersem haldeydi ki Nan’ın onu arabanın arka koltuğuna oturtmasına izin verdi.

Serin deri koltukları yüzünde hissetti. Koku tuhaf şekilde tanıdıktı ama tam çıkaramıyordu. Üç araba kapısı sertçe kapandı ve motor kükreyerek çalıştı.

“Nereye?” diye sordu erkek sürücü.

Mina arabanın arka koltuğunda etrafına bakındı. Zeminde birkaç ders kitabı, üstünde okul maskotu olan siyah bir spor çantası ve beyaz bir su polosı silueti vardı sadece. Kafasını kaldırıp dikiz aynasına baktığında endişe dolu mavi gözlerle karşılaştı. Brody Carmichael’ın arabasında olduğunu anlamak için sürücünün yüzünü tam görmesine gerek yoktu.

“972...” diye başladı Nan.

“Hayır!” diye bağırdı Mina biraz fazla yüksek sesle. Nan, çocuğa Minaların ev adresini veriyordu.

Kız ön koltuktan hızla kafasını çevirip ona kocaman açtığı gözleriyle baktı. “Eve gitmek istemiyor musun? Az önce çöküntü yaşadığını sanıyordum.”

Mina dudağını ısırıp utançla kafasını eğdi. “Şimdi iyiyim. Neredeyse arabanın altında kalacak olmanın şokuyla bir an donakaldım. İyiyim... gerçekten,” dedi pek de ikna edici olmayan bir sesle.

Nan kaşlarını kaldırarak ona inanmadığını gösterdi. “Her neyse.” Arabanın kapısını açıp kaldırımına indi. “Sanırım arabaya ihtiyacımız olmayacak.”

Brody, “Sorun değil. Sizi istediğiniz yere götürebilirim,” dedi. Islak saçları güneşte neredeyse kurumuşt . Mina uzanıp onun yarı ıslak saçlarına dokunmak istedi ama geri çekildi. Brody’nin de kendisinin son zamanlarda olduğu gibi şaşkın ve çelişkili hissedip hissetmediğini merak etti.

Mina arka kapının kolunu çekti ama kapı hâlâ kilitliydi. Buna inanamıyordu, arabada  ocuk kilidi vardı.

Brody kapı koluna yapışmış halde, açılmasını sabırsızlıkla bekleyen Mina’ya bakmak için döndü. Ama kilidi açmadı. Neredeyse sonsuz kadar uzun gelen bir süre bekleyip onu izledi, sonra, “Bu hafta sonu ne yapıyorsun?” diye sordu. Sorusunu Mina’ya yönelttiği belliydi ama cevaplayan kaldırımdaki Nan oldu.

“Dead Prince Society’yi dinlemeye gideceğiz. Sen kim olduklarını bilmezsin herhalde, değil mi?”

Brody’nin gözleri cevap vermeden önce Mina’ya kaydı. “Biliyorum. Grubun solisti benim kuzenim.”

“Ne!? İnanamıyorum! Valdemar senin kuzenin mi? Bu duyduğum en havalı şey. Bize imza isteyebilir misin?” Nan, *rock* cennetine düşmüş gibiydi.

Brody zıplayıp ellerini sallayarak dans eden Nan’e baktı. Arka koltuktaki Mina’ya tekrar döndüğünde dudakları kıvrılmıştı. “Daha iyisini yapabilirim. Cumartesi günü sizi oraya götüreyim ve sahne arkasına geçiş kartı alayım, olur mu?”

Nan daha da yüksek bir çığlık atınca yakınlardaki bir kuş sürüsü havalandı. Mina şaşkınlıkla kulaklarını tıkadı. Brody acıyla yüzünü buruşturdu.

“*Evet, evet, kutsal uskumru adına, evet.*” Grubun son hit

şarkısı “Beauty’s Dead”in* nakaratını yüksek sesle söylemeye başladı. Arabada hâlâ kilitli olan Mina’nın halini unutmuştu.

“Sen ne diyorsun Mina?” diye sordu daha yumuşak bir sesle.

Mina parmaklarını isteksizce kapıdan çekti. Brody’nin gözlerine bakamıyordu.

“Tamam,” diye fısıldadı.

Ne sorunu olduğunu bilmiyordu. Brody’yle tekrar bir araya gelmek, aralarındaki şeyin gerçek mi yoksa Masal’ın manipölasyonlarından biri mi olduğunu öğrenmek uzun zamandır beklediği şeydi. Brody’yi ne kadar özlese de, işin içinde Masal olmasa çocuğun onun hakkında aynı şeyleri hissetmeme ihtimali vardı. Mina tekrar deneyip onu kaybetme riskine girmeye hazır mıydı? *Evet!*

Brody şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Görünüşe göre Mina yüksek sesle konuşmuştu.

“Pekâlâ o halde, karar verildi.” Brody otomatik kilit düğmesine basıp onu serbest bıraktı.

Mina arabadan inmeden önce, “Hayır deseydim kilidi açar mıydın?” diye sordu ona.

“Muhtemelen. Bunu hiç bilemeyeceğiz, değil mi? Sonuçta hayır demedin.” Dudaklarını birbirine bastırıp yamuk bir gülümseme attı. Sonra elini alına koyup gözlerini sıkıca yumdu, kafasını hafifçe iki yana salladı ve arabayı çalıştı-

* (İng.) Güzelliğin Ölümü. (ç.n.)

rıp Mina'nın inmesini bekledi. Mina onun kendi içinde bir şeylerle, anılarıyla mücadele ettiğini görebiliyordu. Bu da kalbinin onun için daha da sızlamasına neden oldu.

“Seninle nerede buluşalım?” Nan gülümseyerek açık cama doğru eğilmişti.

Brody, Mina'ya bakarak konuştu. “Seni almaya saat...”

“Nan'ın dairesinde!” diye araya girdi Mina, çocuğun tam olarak ne diyeceğini bilerek. İlk seferinde dersini almıştı, bu sefer onu annesinden uzak tutmak istiyordu. İşler yine istediği gibi gitmezse daha fazla tartışma yapmak ya da “ben sana demiştim”ler duymak istemiyordu.

Brody kaşlarını çatı ama yine de telefonuna Nan'ın adresini kaydetti. “Sizi akşam altıda alırım.”

O anda yükselen bir motosiklet kükremesiyle Mina kafasını kaldırdı. Zamanlama akıl almazdı. Jared yine motosikletiyle caddenin karşısında belirmişti. Motoru tekrar kükreterek dikkati kendine çekmeye çalıştı. Mina ona dik dik bakıncaysa kafasını hayır anlamında iki yana salladı.

Mina'nın gözleri inanmazlıkla kocaman açıldı. Jared'in, yapmayı düşündüğü şeyi bilmesinin imkânı yoktu. Konser hakkındaki konuşmalarını duymuş olamazdı. Yoksa duymuş muydu?

Büyük bir öfkeyle yüzüne en flörtöz gülümsemesini yaptırdı. Gerçi muhtemelen tuhav ve acı içinde görünüyordu. Ama Savannah'yı taklit etmek için elinden geleni yaptı. “Ah, sabırsızlanıyorum. Çok eğlenceli olacak.” Mina gülümsedi ve Jared'a onu durdurması için meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

Jared memnuniyetsizliğini göstermek için gaza ve ön frenlere basarak beton zeminde yüz seksen derecelik upuzun bir açı çizerek hızla uzaklaştı.

Nan yanan lastik kokusuyla burnunu kırıştırdı. Brody de onlara el sallayıp yanlarından ayrıldı.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu Nan suçlayıcı bir şekilde.

“Ne neydi?” dedi Mina en masum sesiyle.

“Ah, beni kandıramazsın. Ay, Aman Tanrım, Brody.” Sesini tizleştirdi. “Çok eğlenceli olacak. Sabırsızlanıyorum.” Nan kafasını sağa sola sallayarak sarı saçlarıyla aynı Savannah’nın hareketlerini yaptı. Mina benzerlik yüzünden kısa bir şok anı yaşadı.

“Tanrım, Mina,” diye pofladı Nan. “Senden kaçmasını mı istiyorsun? O zaman aynı eski kız arkadaşı gibi konuş.”

“Niyetim bu değildi.” Cesaretinin kırılmasıyla omuzları düşmüştü. “Eğlenceli ve cilveli biri olmak istedim ve aklıma ilk gelen kişi o oldu.”

“Ne!? Aklına ilk gelen ben değil miydim? Çok alındım. Ben Savannah’dan daha eğlenceli ve cilveliyim.”

Haklıydı aslında. Nan okuldaki en güzel kızlardan biriydi, ayrıca eğlenceli ve cilveliydi. Nan Taylor’ın kim olduğunu herkes bilirdi. İkisi de avukat olan boşanmış ebeveynleri de dizlerine kadar paraya batmış durumdaydı.

İnsanlar onu şahsen tanıımıyorsa bile ya Twitter’da ya da son sosyal *trend* neyse orada takip ediyordu. Eğer denerse okuldaki en popüler kız olabilirdi. Ama Nan uğraşmıyordu. Başkalarına uyum sağlamaya ya da olduğundan farklı davranmaya çalışmıyordu ve Mina bunun için minnettardı.

O anda Mina omurgasında tanıdık bir karıncalanma hissetti; yakınlarda bir peri ya da büyülu bir varlık olduğuna dair uyarıydı bu. Arkasına dönüp bu rahatsızlığın sebebini aradı.

Nan konuşmaya devam ederken Mina endişeyle dudağını ısırdı ve etraftaki öğrencilere baktı. Birinci sınıflardan birkaç tanesi kaykayla numaralar yapmaya çalışıyor, Müdür Hame de onlara bağırıyordu. Savannah ve Pri, bir grup kıza yeni ponpon kız hareketini gösteriyorlardı. Çitin yanında iPod'unu dinleyen zayıf kemikli, soluk benizli kıza kadar her şey normal görünüyordu. Bu kız yeni olmalıydı ya da Mina onu daha önce hiç görmemişti. Kız etkileyici derecede güzeldi. Kısa saçlarında modaya uygun bir asilik vardı. Ekoseli eteği ve süveteri özel okul üniformasını anımsatıyordu. Tabii fazla dikkat çekici ayakkabıları hariç. Bu stil seçimini bilerek yaptığı belliydi.

Mina tam hissettiği güç akımı ve ürpertiye görmezden gelecekti ki kız kafasını kaldırıp onun gözlerine baktı. Yüzünden, saklamayı pek başaramadığı bir nefret okunuyordu. Mina, Nan'e seslenip ona yeni öğrenciyi sordu ama ikisi o tarafa döndüklerinde kız gitmişti.

3. BÖLÜM

Saat akşam beşti ve Mina hâlâ Nan'ın dolabından giyecek bir şey bulamamıştı. Tabii bunun en büyük sebebi Nan'ın onu oyuncak bebek gibi giydirmeye çalışmasıydı. Diğer sebebiyse kızın odasının Mina'ninkinden çok daha büyük bir felakete benzemesiydi. Mina'nın odası dağınıktı. Ama Nan'inki içeride bomba patlamış gibi görünüyordu.

“Aah, işte bu çok hoş.” Nan mavi-beyaz renkte uzun bir tişört çıkartıp en yakın arkadaşına gösterdi. “Altın rengi bir kemer takıp kahverengi botlarımı da giyersen mükemmel olur.”

Mina kafa salladı. “Şu kotla iyi olur,” dedi.

Nan ona inanamazmış gibi baktı. “Bununla pantolon giyemezsin! Elbise bu.” Tişört elbiseyi kendi vücuduna tutup gösterdi. “Gördün mü? Elbise işte.”

Mina yüzünü buruşturdu. “Hayır, yarı elbise o!”

Nan odada süzülerek benzer üç elbise tişört daha çıkardı.

“Bak. Bu bir tişört, bu da elbise. Son moda.” Dudaklarını büzerek Mina’ya baktı ve birisini seçmesi için ona uzattı.

“Barbie modası mı? Ben bunları giyemem.”

“Denemeden bilemezsin.” Nan gözlerini devirdi.

“Hayır, asla denemeyeceğim,” dedi Mina kıkırdayarak.

“Wilhelmina Grime, şuraya girip elbiseyi deniyorsun... *hemen!*” Nan elbiseyi Mina’ya atıp onu odasının içindeki banyoya ittirdi.

“Hayır ya! Hayır... dur!” Mina bağırarak karşı çıkmaya çalıştı ama Nan kucagını aksesuarlar ve başka tişört elbiselerle doldurmuştu. Mina sonunda pes edip kıyafetleri alarak banyoya girdi. Nan’ın banyosu, içindeki küvet, ikili lavabo ve şelale gibi akma özelliği olan duşuyla Mina’nın küçük odasından daha büyüktü.

Mina içini çekip, elbiseleri üstü tıklım tıklım olan tezgâhtaki daha az karışık bir yere koydu. Giysilerini çıkartıp uzun, zümrüt yeşili bir tişörtü üstüne geçirdiğinde gördüğünden oldukça etkilendi. Dizlerinin hafif üstünde olan elbise kendi sahip olduğu her şeyden daha kısaydı. Ama uygunsuz görünmüyordu; daha uzun boylu olsaydı bacakları daha fazla görünürdü. Beline altın rengi bir kemer, kollarına ve boynuna bilekliklerle bir kolye taktı ve ayaklarına bir çift topuklu bot geçirdi.

Nan kafasını banyoya uzattı. “Vay canına! Kesinlikle bunu giyeceksin.” Bir fırça alıp Mina’nın saçlarını tarayıp gevşek bir örgü yaparak bir omzunun üstüne attı. Saçlarının yüzünden geriye hafifçe çekilmesi bile onun daha büyük görünmesini sağlamıştı. Hızlıca sürülen allık, *eyeliner* ve dudak parlaticısıyla genç bir kadına dönüştü.

Mina aynada kendine baktığında karşısındaki güzel kızı görmezden gelemeydi. Daha büyük, daha zengin ve özgüvenli görünüyordu. Ama hepsinin sebebi Nan'ın giysileri, Nan'ın makyaj malzemeleri, Nan'ın takılarıydı. Mina ilk kez arkadaşını kıskandığını hissetti. Evet, ona hep hayranlık duymuştu ama Nan hep ulaşılabilir, alçakgönüllü ve özverili olarak kıskançlığa hiç yer bırakmamıştı.

Mina şimdi fark ediyordu ki mesele paradan daha fazlasıydı. Nan'ın güvende oluşunu kıskanıyordu. Arkadaşı, hayatını tehdit eden bir aile lanetiyle uğraşmak zorunda değildi. Mina uzanıp altın kaplama musluğu çevirdi ve titreyen ellerini soğuk suya tuttu. Biraz içip biraz da yüzüne çarptı.

“Hadi ama Mina, çık şu ruh halinden,” dedi kendine tekrar tekrar. Belki de sadece bu akşamki konser ve Brody Carmichael'ın her an gelecek olması yüzünden gergin olduğu için böyle hissediyordu.

Nan altına siyah, dar bir kot, üstüneyse birkaç kat dantelli, askılı tişört giymiş, bir koluna on tane falan bileklik takmıştı. Kendi saçı ve makyajı için fazla zaman harcamadı. Aynanın karşısında durduklarında güzelliğiyle göze çarpan ve yıldız gibi parlayan kesinlikle Mina oldu. Ama arkadaşının bilerek daha az dikkat çekici giyindiğini o gece çok daha sonra anladı.

Birlikte oturma odasıyla birleşik mutfığa geçip paslanmaz çelikten buzdolabını karıştırarak zaman geçirmek için atıştırmalık aradılar. Dolap neredeyse tamamen boştu. Birkaç şişe su, ketçap, yoğurt ve portakallar, raflarda yapayalnız görünüyordu. Normalde böyle bir şey Mina'yı endişe-

lendirirdi. Ama Taylor'ların evde pek fazla yemediklerini, yerlerse bile dışarıdan sipariş ettiklerini biliyordu.

Nan ona bir yoğurtla su şişesi atarken asansörden *ding* sesi geldi ve iki kişi oturma odasına adım attı. Bayan Taylor süzülerek odaya girerken dairede yüksek perdeden bir kahkaha çınladı. Saçı hiç doğal olmayan beyaz-sarı bir renge kadar açılmıştı. Pahalı ceketini çantasının üstüne atmıştı ve her zamanki ipek bluzu yerine kızının dolabından olduğu belli olan dantelli bir bluz giymişti. Tüm bunlar, olduğundan daha genç davranmaya çalışan bir kadın olduğuna işaretti. Yanındaki uzun boylu, karanlık, yakışıklı adamın onun ağzından çıkan her kelimeyi hayranlıkla dinlemesinin sebebi de buydu. İkisi sarılıp öpüştüler.

Nan'ın olduğu yerden öğürme sesleri gelince Mina dönüp onun annesiyle yanındaki yakışıklı adama bakarak acayip surat hareketleri yaptığını gördü. Robert Martin adındaki bu adam, Nan'ın müstakbel üvey babasıydı. Mina haklarındaki tüm hikâyeleri duymuştu.

Nan'ın annesi Veronica, bu adamla kazara aynı taksiye bindiklerinde tanışmıştı. Robert inip ona taksiyi bırakmak istemiş, sonradan da onunla birlikte yolculuk etme zevki için ikisinin de ücretini ödemeyi teklif etmişti. Tabii ki, uzun zamandır sevgilisi olmamış hangi bekâr, çalışkan kadın böyle bir teklifle karşılaşa geri çevirmezdi.

Gerisi tarihi. İki hafta sonra ikili resmen çıkmaya başlamış, iki ay sonra da nişanlanmışlardı.

Şimdi de Veronica'nın ilk düğününü hezimete uğratacak büyük bir düğün planlıyorlardı.

Mina, Nan'e döndü. "Müstakbel üvey baban hakkında ne düşünüyorsun?"

Arkadaşı omuz silkti. "İyi biri sanırım. Tabii uzun, karanlık ve sıkıcı adamları seviyorsan."

"Ne iş yapıyordu?" diye sordu Mina, şişe suyundan bir yudum alıp diğer odada birbirlerine bir şeyler fısıldayan âşıklara bakarak.

"Yeni hastanede doktor. Biliyorsundur, şu tamamen camdan yapılan hastane."

Mina onun hangi hastaneden bahsettiğini biliyordu. Daha birkaç ay önce inşaatı tamamlanmıştı ve tasarımı ve tesisleriyle tam bir teknoloji harikasıydı.

"İyiymiş," dedi Mina, başka ne diyeceğini bilemeden. Arkadaşını nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Nan'in, annesini yeni erkek arkadaşı hakkındaki tek şikâyetleri "sıkıcı" ya da "fazla mükemmel" olması ve "kendi babası" olmamasıydı.

Robert Martin koridora doğru ilerleyen Veronica'nın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra mutfığa geçti.

"N'aber Nan?" diye sordu.

"Haber yok!" dedi Nan alaycı bir şekilde. Mina gülmeye başladı.

Robert onun alaycı yorumunu tamamıyla duymazdan geldi. "Eee, annenin Harvard konusunda dediklerini düşünüdün mü?"

Nan kaşığını yoğurda sertçe batırıp döndürdü. "O benim Julliard hakkında dediklerimi düşündü mü?"

"Geçen akşam annenle yaptığın tartışma için endişelenme. Hâlâ vaktimiz var. Liseden sonra gitmek istediğin okul

orasıysa ben olmasını sağlayacağım.” Bir dolabı açıp karışık çerez çıkardı, fıstıkları ağzına atıp ktır ktır çiğnemeye başladı.

Nan’ın suratı hafifçe asılmıştı. “Evet, tamam.” Çerezinden ona uzatan Robert’ı görmezden geldi. Azmini kaybetmeyen adam açık paketi kendisine uzatınca Mina bir avuç aldı.

“Düşünüyordum da, Imperial Gölü’nde bir evim var. Annenle ben yeni botumla oraya gidebiliriz. Sen de göl partisi için birkaç arkadaşını davet edebilirsin. Nasıl olur?”

Nan’ın modu anında düzeldi. “İstedğim herkesi davet edebilir miyim?”

Robert omuz silkti. “Tabii, neden olmasın?”

Nan denese de yüzündeki hevesi saklayamadı. “Bu harika! Ne zaman?”

“İki hafta sonra olsun mu?” Robert kıkırdayarak ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. Nan’ın halindeki ani değişimle memnun olmuştu.

Kız üstüne tünediği tabureden atlayıp boş yoğurt kabını çöpe attı, kendi etrafında dönüp küçük parmağını Robert’a doğrulttu. “Söz ver.”

Siyah saçlı, uzun doktor, Nan’ın coşkusuna karşılık vermeden duramadı. Küçük parmağını uzatıp onunkiyle birleştirdi.

“Arkadaşlarım ve benim için tarih belli o zaman. Geri adım atmak yok.” Yüzünü buruşturarak aksini söylemesi için adama meydan okudu.

“Geri adım atmak yok. Söz.” Robert gülümsedi.

Asansör tekrar dingleyince herkesin kafası beklenti dolu bir şekilde o yöne döndü. Kapılar açıldığında Brody dışarı

adım attı. Odadaki tüm oksijen bir anda boşalmıştı ya da Mina'ya öyle gelmişti çünkü nefes almayı unutmuştu. Çocuğun üstünde basit bir kot ve beyaz bir gömlek vardı. Ama üstünde öyle duruyorlardı ki! Brody geniş oturma odasında etrafına bakınıp hızlıca içeridekileri inceledi. Onları mutfakta görünce de yüzü aydınlandı.

“Hazır mısınız?” diye sordu, ellerini kotunun ceplerine sokarak.

Robert ona kaşlarını çatarak baktı. “Ne için?”

Brody bu hücum karşısında geriledi ama insanı soluksuz bırakacak bir gülümsemeyle toplardı.

“Bu akşamki konser için. Sahne arkası giriş biletimiz var.” Elini Robert’a uzatıp kendini tanıttı.

Robert ona bir süre dik dik baktıktan sonra sonunda pes edip elini sıktı. Ardından Nan’e döndüğünde kayıtsız tavrından eser kalmamaya başlamıştı.

“Konser mi? Bu akşam konser olduğuyla ilgili bir şey dememiştin ya da erkeklerle gideceğinle ilgili.” Sesini nötr tutmaya çalışıyordu ama fazla korumacı çıkıyordu.

“Git başımdan, Robert,” diye bağırdı Nan. “*Annemle* hallettik biz.” Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Robert onun babası değildi; en azından henüz.

Robert’ın ağzı balık gibi açılıp kapandı. Nan kimseye cevap vermeye fırsat bırakmadan çantasını alıp asansöre yöneldi. Mina da hemen peşine düştü. Brody kafasıyla selam verip ikisinin arkasından gitti.

Asansörün kapıları kapanıp yirmi üç katlık inişe geçtiklerinde Mina, Brody’ye bu kadar yakın olduğu için kendini

oraya sıkışmış gibi hissetmeye başladı. Nan birilerine mesaj atmak için telefonunu çıkartırken asansörün hoparlörlerinden yükselen yaylı sazlar ezgisiyle ayağını yere vuruyordu. Brody duvara yaslanıp onları inceledi.

“İkiniz de çok hoş görünüyorsunuz,” dedi kısık sesle. Önce Nan’e, sonra Mina’ya baktı.

Mina gözlerini bir an için yerden kaldırıp onunkilere baktı. Yanakları yanarken fısıldayarak sadece, “Teşekkürler,” diyebildi.

Çekici ve özgüvenli olma kararlılığı nereye gitmişti? Brody odaya girer girmez o da kaybolmuştu tabii. Onun parfümünün kokusu burnundayken yalnızca nefes almak için bile konsantre olmak zorundaydı.

Nan dönüp Brody’ye kaşlarını kaldırdı ve o bakmıyorken Mina’ya bilmiş bir tebessüm attı. Lobiden çıkıp Brody’nin SUV’una gittiklerinde Nan hemen arka koltuğa geçip Mina’yı ön koltuğa oturmaya zorladı. Konser alanına yirmi dakikalık yolculuk Nan’in, Dead Prince Society hakkındaki bitmek tükenmek bilmeyen konuşmalarıyla doldu. O, grubun bir yılda kaç tura çıktığını, en çok hangi şarkıyı sevdiğini anlatırken Brody de haklarında fazla bilinmeyen birkaç şeyi söyledi.

Nan, grubun CD’sini Brody’nin teybine takmak için iki koltuğun arasından uzanırken Valdemar’ın ne kadar tatlı olduğundan bahsetti, sonra Brody’yle birlikte “Beauty’s Dead” şarkısına eşlik etmeye başladılar. Seslerinin ne kadar uyduğunu fark edince birlikte gülerlerken Nan onun omzuna vurdu.

Mina kendini baskı altında ve dışlanmış hissettiği için aklına gelen tek şeyi söyledi. “Valdemar’ın gerçek adı olmadığını biliyor muydun?”

Brody bir kahkaha attı. “Evet, büyürken ona Peter dedim.”

“Ah, evet, unutmuşum. Siz kuzendiniz.” Mina deri koltuğun çatlakları arasına girip kaybolmak istiyordu. Neyse ki Nan tekrar lafa girip dikkati Mina’dan uzaklaştırdı.

“Çok şükür! Bir solist için Peter pek de iyi bir isim değil. Valdemar çok daha gizemli.”

Mina geri çekilip yolculuğun geri kalanı boyunca ikisinin muhabbet etmesine izin verdi. Neyse ki fazla uzun gitmediler. Konser alanından birkaç blok ötede bir park yeri buldular ve alana vardıklarında Brody ödeme kabinine gidip adını söyledi.

Kolunda bir ejderha dövmesi olan, siyah renkli askılı bir tişört giymiş fazla tumbul bir adam hemen birilerini aradı, sonra onlara kafa sallayıp üç tane yaka kartı verdi. “Bunları kaybetmeyin veya satmayın,” diye homurdandı.

Brody sahne arkası giriş kartlarını kızlara uzattı. Görevli, küçük kabindeki yıpranmış taburesinden kalkıp onları metal yan kapıya götürürken Nan heyecandan yerinde duramıyordu. Adam kapıyı çalınca koruma görevlisine benzeyen biri açtı. İkisi kısık sesle konuştuktan sonra üçlüye geçmeleri için işaret ettiler.

Mina ne olacağını pek bilemediğinden Nan’e sakız gibi yapışmıştı. Arka koridorlardan birinde ilerleyip asansöre yöneldiler. Üst kata çıkınca koltuklar, yiyecekler, mak-

yaj sanatçıları, fotoğrafçılar ve hayranlarla dolu büyük bir odayla karşılaştılar.

“Neredeyiz?” diye sordu Mina kısık sesle.

“Yeşil oda,” dedi Nan hayranlıkla.

Mina zemine ve duvarlara baktı. “Ama yeşil değil.”

Etrafı incelerken Nan’ın kafası metronom gibi sağa sola oynuyordu. “Adı bu. Özel konuklar ve *rock* yıldızlarının konserden önce ve sonra zaman geçirdikleri yer burası. İnanamıyorum resmen.” Heyecanla Mina’nın elini sıkıp grup üyelerinden birine parmağıyla işaret etti.

Naga, Japonyalıydı ve baştan ayağa siyah derilere bürünüp kıyafetine uyumlu botlar giymişti. Mohawk stili dimdik saçlarının uçları beyaza boyanmıştı. Bir şeye kızdığı belliydi ve saç tasarımcısıyla tartışıyordu. Mina tartışmanın sebebinin, saçlarının kokarcaya benzemesi olduğunu tahmin etti.

Brody, beyaza kaçan sarı atkuyruğu olan, Legolas’ın *punkçı* versiyonuna benzeyen genç bir adamla konuşuyordu. Nan hayranlıkla onun adının Constantine olduğunu söyledi. “Valdemar’dan sonra grubun ikinci seksi prensi odur. Sana dediğimi hatırlıyorsun, değil mi? Hepsi sahne isimlerini gerçek bir ölü presten alıyor.”

Üçüncü grup üyesi hepsinden iriydi ve masadaki çeşitli sandviçlere, atıştırma ile meyvelere gömülmüştü. Sağlıklı yiyeceklerin hiçbirine dokunulmamıştı ama yerde boş şeker kâğıtları doluydu. Mina, grup üyelerinin adlarını, yani en azından sahne isimlerini öğrenmiş olmayı diledi. Her nedense çocuğun adının Magpie olduğunu düşünüyordu. Yok, Martin olmalıydı... Ah, bir dakika... Magnus’tu. Mina göz

korkutucu çocuğa fazla uzun bakmaktan ürkerek odadaki diğer kişilere göz atmaya, diğer grup üyesinin kim olduğunu tahmin etmeye çalıştı.

“Ah, buna inanamıyorum! Dünyadaki hiç kimse buna inanamayacak. Telefonumu al ve Valdemar’ın yanında fotoğrafımı çek,” diye tısladı Nan.

Altın rengi saçları çenesine kadar inen, dapdar kot pantolon ve siyah bir yelek giymiş ciddi bir genç adam kırmızı vinil bir koltuğa oturmuş, gitarının tellerini ayarlıyordu. Yanındaki aşırı coşkun, parlak pembe saçlı *fan* kızı görmezden gelmeye çalışıyor gibiydi.

“Bu hangisiydi?” diye sordu Mina, arkadaşının az önce söylediği isimleri çoktan unutmuştu.

Nan ona telefonunu atıp kırmızı vinil koltuğun ucuna, Dead Prince Society solistinin yarım metre ötesine zarafetle oturdu, yüzüne gergin bir gülümseme yerleştirerek poz verdi.

Onun ne istediğini anlaması Mina’nın birkaç saniyesini aldı. Sonra telefonda kamerayı açtı ama Nan ile *rock* yıldızını aynı kareye bir türlü sığdıramayınca biraz daha yaklaşması için arkadaşına işaret etti.

Nan’ın özgüveni biraz sarsıldı. Sanatçıya doğru dikkatlice kayarken gülümsemesi soldu. Mina ses çıkarmadan ağzını oynatıp “yaklaş” deyince kız, onun yakınlaştığının farkına varmamış gibi görünen Valdemar’a doğru biraz daha kaydı. Sakız pembesi saçları olan kız ikisine de pis pis bakmaya başlamıştı ama onu görmezden geldiler.

Nan cesaret edebildiği kadar yaklaştığı anda Valdemar kolunu uzatıp onu hızla kucağına çekti. Nan şaşkınlıkla cı-

yakladı ama çocuğun elleri onu sahiplenici bir şekilde sarınca sessizleşti. Fakat Valdemar eğilip onu öpünce çok daha şaşırdı.

Mina fotoğrafı çekti.

4. BÖLÜM

Nan öyle şaşkındı ki ne karşı gelebildi ne de geri çekilebildi. Sadece Valdemar'ın devam etmesine izin verdi. Pembe saçlı kız öfkeden küplere binmişti. Öpüşen çiftte anlaşılmaz bir şeyler haykırdı ama istediği tepkiyi alamayınca sandalyelerle lambaları devire devire odadan çıktı. Çıkış kapısı çarpılarak kapandığında Valdemar nazikçe geri çekildi. Öpüşmelerinin yoğunluğu karşısında kendi tepkisine şaşırılmış gibiydi. Toparlanması bir dakikasını aldı. Sonra Nan'i yanına, gereğinden fazla yakınına indirdi.

“Kusura bakma. Kızı uzaklaştırmak için ne yapacağımı bilemedim. Uyum sağladığın için sağ ol.” Kapıya bakıp sırtıttı, sonra Nan'e döndü. “En azından işe yaradı.” Gözlerinde hâlâ küçük bir arzu parıltısı vardı. Gergince yutkundu.

Nan onun yanında tuhaf bir şekilde koltuğa tünemiş gibi oturuyordu. Eli saniyeler önce Valdemar'ın dudaklarında olan dudaklarını yavaşça okşuyordu. Yanakları kıpkırmızı

olmuştı ve nutku tutulmuş gibiydi. Sonra aceleyle kalkıp kaçmaya çalışırken dizini kahve sehпасına çarptı.

Valdemar hızla uzanıp onun bileğini tuttu. “Ah, özür dilerim. Lütfen kaçma. Ben seninle...” Cümlesini bitiremeden önce kısa boylu, kıpkırmızı saçlı, takım elbise içindeki bir kadın odaya girip beş dakika önce başlamış olması gereken konser için insanları alana yönlendirdi.

İçerisi hızla koşuşturan insanlar, patlayan flaşlar, son dakikada saç düzeltmeye çalışan makyaj ekibinin oluşturduğu bir kargaşaya dönüştü birden. Mina, Valdemar’ın tekrar Nan’le konuşmaya çalışmasını ama sahneye giden kapıya çekildiği için konuşamamasını izledi. Çocuğun, Nan’e orada kalması için işaret ettiğinden emindi.

Nan’ın sarı kafası hayır der gibi şiddetle iki yana sallanınca Valdemar’ın yüzü düştü. Ama Mina gördüklerinde yanılmış olmalıydı çünkü Valdemar anında yüzüne bir gülümseme yapıştırmış ve sahneye yönelmişti. Onlar da arkasından gittiler. Diğer üç grup üyesi sahnenin altına gitmişlerdi bile. Hava karanlıktı ama asansörü ve hidrolikleri görece kadar ışıkları vardı. Valdemar gruptan ayrılıp bir grup teknisyenin durduğu başka bir mekanizmanın üstüne gitti.

Mina kanatlardaki yerinden sahneyi ve tıklım tıklım salonu mükemmel şekilde görebiliyordu. Birden bütün arena karanlığa boğuldu. Platformun altına saklanmış sis makinelerinden sisler yükselirken kısık bir müzik çalmaya başladı. Bir yerlerdeki orgdan, cenazelerde çalınmaya yaraşır hüznü bir melodi yükseldi. Ürkütücü ses efektleri ve adım sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Arka planda duyulan tek

ses de sahneye doğru çıkmaya başlayan asansörlerin hidrolikleriydi.

Sahne açılıp grup yavaşça görünürken Mina'nın ensesindeki tüyler beklentiyle diken diken oldu. Sahne karanlık ve çarpık bir taht odası gibi dekore edilmişti; arka duvarda kocaman, altın rengi bir ayna asılıydı. Tam ortada siyah, yamru yumru bir ağaçtan yapılmış büyük taht duruyordu ve tahtın tepesinde kopkoyu kan kırmızısına boyanmış bir gitar vardı. Üç grup üyesi en popüler şarkıları "Beauty's Dead"ın girişini çalmaya başlamıştı. Naga gitarda, Magnus davulda, Constantine bastaydı. Valdemar ise ortalarda görünmüyordu.

Mina kafasını sahneye doğru uzatırken ellerini karıncalandırmaya başlamış büyü yüzünden içi korku ve dehşetle dolmuştu. Bu, Masal'ın olanlarla ilgilendiğini ve işe karışmak için bir yol bulabileceğini gösteriyordu.

Bir anda müzik durdu ve Nan mutlulukla çığlık atarak, etrafı sisle kaplanmış büyük aynaya işaret etti. Hüzünlü melodi sona ererken yalnız bir gitarın sesi duyuldu ve sis azaldı. Valdemar, devasa aynanın içinde altın rengi bir gitar çalıyordu.

Çocuk çalmayı kesip aşırı pahalı gitarıyla camı kırdığında kalabalık tezahürata başladı. Valdemar aynadan dışarı çıkarken Mina sahneden geriye doğru çekildi. Hareketleri birbirinin tam zıddı olsa da tuhaf şekilde benzerdi. O sahneye yaklaştıkça Mina daha da gerileyerek Brody ve Nan'den uzaklaşıyordu.

Mina hissedebiliyordu. Ruhunun derinliklerinde, kemiklerinin içinde Masal'ın gücü uğuldamaya başlamıştı. Her

şeyin başlaması, Mina'nın gördüğü, duyduğu ve yaptığı her şeyin çarpılıp değişmesi an meselesiydi. Korkudan titremeye başlayan Mina'nın ağzı kurumuştı.

Valdemar ellerini havaya kaldırınca tüm seyirci ve Nan heyecanla zıplamaya başladılar. Çocuk siyah tahta gidip kan kırmızısı gitarı aldı ve az önce kaldığı yerden çalmaya devam etti.

Mina neden daha dikkatli olmamıştı? İşaretler vardı. Hem de düşününce çok aşikâr olduğunu gördüğü işaretler. Öncelikle grubun adı. Hit şarkıları bir peri masalından esinlenmişti. Üyelerin sahne adları bile Masal'ın dikkatini çekecek şeylerdi. Bir Grimm olan Mina'nın da kendi ayaklarıyla devasa bir tuzağa gelmesi tuz biber olmuştu. Bütün muhtemel senaryoları ve sonuçları düşünürken Mina'nın beyni dönmeye başladı. Hiçbir şey iyi görünmüyordu. Eğer arkadaşlarının Masal'la bir alakası olmasını istemiyorsa onları konserden çıkarmalıydı.

Hemen.

Şarkı kreşendoya geçti. Grup çalmayı bıraktı ve herkes şarkıyı enstrümentsiz söylemeye başladı. Mina hariç herkes. Yüzünde bir sırıtiş olan Brody de müzikten hoşlanıyormuş gibiydi. Dönüp Mina'ya bakarak yamuk bir tebessüm attı, sonra kuzeninin şarkı söylemesini izlemeye devam etti. Du-man ve disko lambaları karanlığın içinden dökülerek sahneyi aydınlatıyor, grubu sanki bir rüyanın içindeymiş gibi gösteriyordu.

Mina, Nan'e doğru kaydı ama bir grup sahne görevlisi, piroteknik ekranların bulunduğu tekerlekli bir arabayla yan-

larından geçerken çekilmek zorunda kaldı. Geriye çekilince birine çarptı ve tekerlekli arabaların arasında sıkışıp kaldı. Görevliler çok hızlı hareket ediyorlardı. Mina ya onlarla birlikte hareket edecek ya da ezilecekti. Adımlarına uyup önlerine çıkmamaya çalışırken arabalarla birlikte sahne altındaki bir alanda durdu. Görevliler aletleri asansöre bağlamaya başladıklarında Mina yan tarafta büyük, camdan bir kutu olduğunu gördü.

Kutuya doğru yürüdüğünde neredeyse iki metre uzunluğunda olduğunu gördü. Yan dönük olduğu için ne olduğunu anlayamıyordu.

“Bu ne için?” diye sordu gergince.

Sahne görevlilerinden biri ona baktı ama sonra işine devam etti. Yüksek müzik sesinden onu duyamamış olmalıydı. Mina da daha yüksek sesle tekrar etti.

“Bu ne için?” El sallayarak cam kutuya tekrar işaret etti.

Bu sefer adam kısa bir süre için durup ona cevap verdi. “Cam tabut. Final için kullanacağız.”

Mina, genelde ölü bir peri masalı prensesine, ünlü *Pamuk Prenses*’e ev sahipliği yaptığı bilinen tabuta dehşetle baktı. Derin bir nefes alıp eğildiğinde yansımalarının camdan ona baktığını gördü. Teni korkuyla solmuş, siyah gözleri endişeye büyümüştü. Dudakları da ısırıldığı için kıpkırmızı görünüyordu. Çok güzel görünüyordu. Neden sonra fark etti ki yansımaları ona cam tabutun içindekinin illüzyonunu gösteriyordu.

“Hayır!” diye bağırdı, lanetli tabuttan uzaklaşarak. Sahnede çalmakta olan Dead Prince Society’nin sesinden dolayı kimse onu duymadı bile.

“Hayır, reddediyorum! Bunda rol oynamayı reddediyorum. Beni duyuyor musun lanetli Masal? Sen bana sahip değilsin. Ne olacağını sen seçemezsin. Bu adil değil!” Müzik yüksek sesle gümbürdemeye başlarken aynı anda gücün dalgaları da şiddetlendi. Mina acıyla yüzünü buruşturarak kulaklarını tıkadı.

Buradan hemen gitmeliydi; Nan ve Brody onunla gelsin ya da gelmesin. Sahne görevlilerinin şaşkın bakışlarını görmezden gelerek hızla üst kata çıktı. Brody ve Nan bıraktığı yerde duruyorlardı.

“Nan, bana bak, gitmemiz gerek!” Nan’i tutmaya çalıştı ama en iyi arkadaşı kolunu sertçe ondan çekip kurtardı.

“Ne demek gitmemiz gerek?” diye sordu kız inanamaz şekilde. “Valdemar’ı görmedin mi? Burada kalmamı istedi. Konser sonrası parti olacak. Brody, söyle ona!” Nan gitme konusu açıldığı için çok üzölmüş görünüyordu.

Brody bir ona bir Mina’ya baktı, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. “Sen iyi misin? Kalabiliriz. Kuzenim ayarladı. Nan haklı, konserlerden sonra çok havalı partiler olur. Yeşil oda da beklemekten daha güzel bir şey.”

Mina panicle dudaklarını ısırmaktan iyice canını yakmıştı. “Hayır, üzgünüm. Benim sadece... buradan gitmemiz gerek.”

“Hayır, Mina, ben gitmiyorum. Çikolata aşkına, bu anı bütün hayatım boyunca bekledim. O beni öptü, Mina! Beni öptü.”

“Onu duydun, kendisi söyledi. Pembe saçlı kızı göndermek için yaptı.” Mina’nın sesi çaresizlikle doluydu.

“Başka birini kıskandırmak için olsa bile umurumda değil. Zalimce ya da sıra dışı bir davranış olması da umurumda değil. Bu işin peşine düşmeden gitmeyeceğim. Ya şans eseri değilse? Ya benden gerçekten hoşlandıysa? Şu anda benden çok havalı bir konserden ayrılmamı ve seninle eve gitmemi istiyorsun çünkü...”

“Çünkü kalırsak kötü bir şey olacak,” diye fısıldadı Mina. Omzunun üstünden, tartışan iki kız arasında kalmış olan Brody’ye baktı.

Nan’in gözleri kocaman açıldı.

Belki, diye düşündü Mina. Belki bana inanır:

“Nereden biliyorsun?” diye öfkeli, suçlayıcı bir şekilde konuştu Nan. “Nasıl bilebilirsin ki?”

“Biliyorum işte,” diye homurdandı Mina.

“Eh, bu yeterince iyi bir sebep değil.” Nan ona sessizce meydan okur gibi karşısında dikiliyordu. “Bana iyi bir sebep söyle. Herhangi bir sebep. Kahretsin, gerçek bir sebep olduğu sürece iyi olmasa bile olur. Neden gidiyoruz?”

Mina kavganın yaklaştığını görebiliyordu ve durdura-bilecek gücü yoktu. En iyi arkadaşıyla daha önce hiç ama hiç kavga etmemişti; gerçi bu zamana kadar ikisinin de ciddi erkek arkadaşları olmamıştı. O anda Mina, Valdemar’la öpüşmesinin Nan’in ilk öpüşmesi olduğunu hatırladı. Öğ-lan delisi, cilveli, eksantrik arkadaşı daha önce hiç kimsey-le öpüşmemişti. Nan’in doğru kişiyi beklediğini biliyordu. Şimdi onu bulmuştu ama Mina, kızı ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Cevap vermeden kafasını iyi yana salladığında Nan’in yanakları öfkeyle yanmaya başladı.

Nan harap olmuş gibiydi. Gözleri yaşarırken acı çekiyormuş gibi görünüyordu. “Tamam, Mina. *Sen* gidebilirsin. Ama ben parti için kalacağım.”

“Ama ben...” Mina’nın sesi kısıldı, omuzları üzüntüyle düştü. Tartışmalarına şahit olduğu için utanarak Brody’ye baktı. Çocuğun ne yapacağından emin değildi. Buradan onunla birlikte ayrılır mıydı yoksa Nan’le konserde mi kalırdı?

Brody onun gözlerinin içine bakınca Mina orada gördüğü duygularla nefesinin kesildiğini hissetti. Tabii ki de onunla gelecekti. Ona inanmalıydı. Yani belki. Brody tam bir şey söyleyecek gibi olduğunda Nan onun lafını kesti.

“Brody’yi de mi konserden sürükleyeceksin? Hadi ama Mina! Sahnedeki onun kuzeni ve şu anda turnedeler. Daha ne kadar bencil olabilirsin?”

Mina’nın kararlılığı parçalandı. Kafasını öne eğerek utancını ve mahcubiyetini saklamaya çalıştı. Nan acı gerçekleri dillendiriyordu. Mina bunu kabul etmek istemiyordu ama arkadaşları haklıydı. Brody’yi buradan sürüklemesi kabalık olurdu. O kimdi ki? Hiç kimse. Brody üzerinde hiçbir hakkı ya da ondan kendisiyle gitmesini isteyecek sebebi yoktu.

“Ben otobüs falan bulurum. Saat daha erken.” Nan’dan uzaklaşmak için döndü. Gözleri, birbirlerine yaşattıkları acı yüzünden oluşan ama dökülemeyen gözyaşları yüzünden yanıyordu.

Aslında başında Nan’e ailesinin üzerindeki lanetten ve kendisinin tamamlaması gereken hikâyelerden bahsetmişti ve kız ona inanmıştı. Bu sefer onun kendi karmaşık işlerine

bulaşmaması için hiçbir şey paylaşmamaya karar vermişti. En yakın arkadaşını kaybetmek yıkıcıydı. Gerçeği kaybetmekse daha kötü. Birkaç adım atmıştı ki Brody onu dirseğinden yakaladı.

“Bir dakika bekle, olur mu?” Sonra sırtı onlara dönük duran Nan’ın yanına koştu. Kızın bedeni gergindi. Brody eğilip ona bir şeyler fısıldayınca Nan’ın omuzları düşüp ağılıyormuş gibi hafifçe sarsılmaya başladı. Ama birkaç saniye sonra sırtını dikleştirip kendini topladı.

Brody koşarak Mina’nın yanına geldi ve yan sahne merdivenlerinden onunla birlikte indi. Cam tabutun yanından geçerlerken Mina tüm vücudunun ürperdiğini hissetti. Birkaç koridor daha geçip müziğin çok yüksek olmadığı, konuşabilecekleri bir yere vardılar. Ama müzik sustuğunda Mina diyecek bir şey bulamadı. İki dönüş daha yaptıktan sonraysa yönünü tamamen kaybettiğini fark etti.

Brody kıkırdayarak elini onun beline koydu ve farklı bir koridora yöneldi. Mina onun dokunduğu yerin yandığını hissetti. Sıcak ve rahatlatıcıydı. Brody otoparka giden yan kapıyı açtığında Mina tenine çarpan serin havayla ürperdi.

Çocuk durdu, montunu çıkararak omuzlarına koyduğunda şoka giren ve mutlulukla coşan Mina montu kendine sarıp hizlice parfümünün kokusunu içine çekti. Ona çok fena âşıktı. Brody arabanın kapısını onun için açtı. Her zaman mükemmel bir centilmen olması onun en iyi özelliklerinden biriydi.

Dışarıda hava hâlâ aydınlıktı ve konserin sesi arabanın içinden bile duyulabiliyordu. Brody arabaya binince biraz oyalanıp anahtarı kontağa sokmayı erteledi.

“Üzgünüm,” dedi hüzünle.

“Neden?” Mina burnunu çekerek gözyaşlarını bastırma-ya çalıştı. “Kavga etmemize sen sebep olmadın. Olanlar seninle alakalı değildi.”

Brody uzanıp başparmağını nazikçe onun parmaklarının üstüne sürttü. “İncindiğin için üzgünüm. Buraya benim yüzümden geldin sonuçta. Seni tanıma amacıyla o sahne arkası biletlerini teklif etmiştim. Neden bilmiyorum ama sende çok rahatlatıcı ve tanıdık gelen bir şey olduğunu hissediyorum.” Sonra hızla geri çekilip ona dokunma konusunda kendine güvenemiyormuş gibi iki elini de direksiyona koydu.

Mina ondan duyduklarıyla çok mutlu olmuş, geri çekilir çekilmez yokluğunu hissetmişti. Ona daha önce de tıpkı böyle dokunduğunu, onu öptüğünü beyni hatırlayamasa da vücudunun hatırladığını çocukcağız nereden bilecekti?

Mina sonsuza dek kendi içinde saklamaya karar verdiği sırlarını dökülmemek için yine dudağını ısırды. Artık sevdiklerini bu işe karıştırmamaya yemin etmişti. Bir süre tuhaf bir sessizlik içinde oturdular, sonra Brody motoru çalıştırıp otoparktan çıktı.

“Ben de üzgünüm. Nan haklıydı; öyle davranmam adil değildi. Beni eve götürmek zorunda değilsin. Burada kalıp konserin tadını çıkarmalısın.” Mina kendini dünyadaki en bencil pislik gibi hissediyordu.

“Merak etme. İkinizi de buraya getirmeyi ben istedim ve evinize güvenle ulaştığınızdan emin olmalıyım.” Brody ona döndüğünde gözleri yumuşadı. “Ayrıca, onların müziğini hiç sevmem zaten.”

“Yalancı.” Mina kahkaha attı. “Sen de Nan kadar yüksek sesle şarkıya eşlik ediyordun. Onları seviyorsun.”

“Tamam, beni yakaladın,” dedi çocuk. Göz ucuyla ona bir kez daha baktı. “Ama fazla şey kaçıracağımı sanmıyorum. Burada olmayı tercih ederim.”

Mina’nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Ne yapmalıydı? Nasıl cevap vermeliydi? Ne demeliydi? Sessizlikte gerginliğin iyice arttığını hissedebiliyordu. Sonunda, “Teşekkürler,” deyiverdi ve anında kafasını gösterge paneline geçirmek istedi. *Aptal, aptal, aptal.* Aptalın tekiydi.

Cevabı ne kadar çocuksu olsa da Brody güldü. “Bir şey değil.” CD çalara uzanıp oynatma tuşuna bastı. “Beauty’s Dead” şarkısı kaldığı yer olan nakarattan çalmaya devam etti. Mina konserin sahne arkasında yalnız kalmış olan Nan’i düşündü.

İçini çekti. “Nan’i eve dönecek bir araç olmadan bıraktığımız için kötü hissediyorum.”

“Bırakmadık ki.” Brody ona bakmak için dönünce yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. “Benim içim de onu orada bırakma konusunda rahat değil. Peter benim kuzenim olsa da o ve arkadaşları pek sorumluluk sahibi tipler değiller. Biraz pervasızdırlar. Seni bıraktıktan sonra konsere geri döneceğim.”

Mina’nın içinde çok ama çok küçük bir hayal kırıklığı belirdi. “Ah, anladım,” diye yalan söyledi. Ağzında ekşi bir tat belirmişti. Nan’in, hoşlandığı çocuğu görmek için konserden sonraya kalmayı isterken Mina’nın Brody’yle zaman geçirmesini engellediğini şimdi fark ediyordu.

İçinde bir kıskançlık sızısı hissetti ve bunu neredeyse sesinde bile duydu. “Çok nazıksın,” dedi sertçe.

Az önce yaşadıkları güzel anlar Mina’nın kıskançlığıyla berbat olmuştu. Ama gecenin geri kalanını kafasında canlanıyordu; Brody, Nan ve diğer grup üyeleri Skittles yiyip birlikte karaoke yaparak gülüp eğleneceklerdi. Ne? Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Mina sakinleşmeye çalışırken birden nereye gittiklerini hatırladı. Zihninin oluşturduğu görüntüler yüzünden aklı başından gittiği için Brody’ye kendi evinin adresini söylediğini bile fark etmemişti.

Brody, Mina’nın içsel çalkantısını ve diyaloglarını hissetmiş gibi yolun geri kalanında sessiz kaldı. Wong’ların restoranının önüne geldiklerindeyse nazıkçe boğazını temizledi.

“Çin restoranında mı yaşıyorsun?” diye sordu Brody. Bu soruyu haftalar önce sorduğunun ve aslında bilinçaltında cevabı bildiğinin farkında değildi.

Mina yoğun bir dejavu anı yaşarken dönüp Brody’ye baktı ve herhangi bir tanıma belirtisi olup olmadığını görmek için dikkatini vererek yavaşça konuştu. “Restoranda değil, üstünde.” Ama bekleyişi boşa çıktı çünkü Brody farklı bir tepki vermedi.

“Havalı.” Elini saçlarından geçirip ona bakmak için döndü. “Üzgünüm, bu akşam umduğum gibi geçmedi.”

Mina arabadan indi. “Öyle oldu,” diye mırıldandı bozguna uğramış gibi. Sonra aklına bir şey geldi. “Nan önümüzdeki hafta sonu Imperial Gölü’nde parti veriyor. Gelecek misin?” Dizleri kilitlenmişti. Eğer Brody yanında olmasaydı bu aptalca lafları yüzünden alnına bir şaplak geçirirdi.

Brody kafasındaki hayali bir takvimi kontrol ediyormuş gibi bir süre düşündü, sonra sırtarak cevap verdi. “Evet, davet edildim. Asla kaçırmam.”

Mina olmayan ilişkilerinin bu devresinde başka ne yapacağından emin olamayarak ona el salladı. Mina’ya göre ilişki Brody’den daha fazla ilerlemişti tabii. Bir umut bulutunun üzerinde süzülüyordu.

Restoranın önündeki kaldırımı süpürmekte olan Bayan Wong, ailesiyle yaşadığı daireye çıkan Mina’ya hevesli bir şekilde el salladı. Kadının hareketlerine bakılırsa onunla konuşmak, onu kapısına kadar bırakan yakışıklı çocuk hakkındaki detayları öğrenmek istiyordu. Tuhaf bir sebepten ötürü Mina’nın hayatına ve ona aşk hayatı için tavsiye vermeye takıntılıydı. Hatta ona Brody’yi öpmesini söyleyecek kadar ileri gitmişti. Neyse ki bu utanç verici konuşmanın yapıldığını şimdi hiç hatırlamıyordu.

Mina ilk defa Masal’ın, hayatına ve bir hikâye tamamlanmadan önce yaşanan şeylere reset atmasının arkasındaki mantığı anlamaya başlamıştı. Özet olarak, ona ilk izlenimler konusunda ikinci bir şans tanıyordu aslında. Hangi lise öğrencisi ilk öpücüğü, ilk dansı ya da en büyük hatası için yeni bir şans istemezdi ki?

Masal’ın yaptıklarından nefret etmiş, erkek arkadaşını kaybettiği için çöküntü yaşamıştı. Ama şimdi fark ediyordu ki bu aslında eğlenceli olabilirdi. Daha önceki tuhafıkların hiçbirisi olmadan yeniden bir kıvılcım çakma özgürlüğü vardı şimdi. Sadece arkadaşlarının ve okuldakilerin onun lanetine hiçbir şekilde karışmadığından ve bir şey öğrenmediğinden emin olmalıydı.

Eğer insanlar Masal'ın ya da Mina'nın aile hikâyelerinin içine çekilmezse anıları silinmez, hayatları resetlenmezdi. Gayet basit görünüyordu.

Mina gülümseyerek son birkaç basamağı çıktı ve anah-tarı kilide soktu, kapıyı açıp eve girdi. Evleri büyük bir yer değildi. 60'lar stili dört kişilik bir yemek masası ve daha iyi günler görmüş aletleri olan küçük bir mutfağıyla içinde pek kullanılmayan bir televizyon, küçük bir koltuk ve sallanan sandalyenin bulunduğu oturma odası vardı. Tek bir banyo olsa da üç yatak odası vardı. Şanslıydılar çünkü bu bölgede bu oldukça nadir görülürdü. Eh, Charlie'nin odası pek de odadan sayılmazdı çünkü dolabı yoktu ve aslında Mina'nın odasının bir parçasıymış gibi görünüyordu. Evde daha önce yaşayanlar ya da belki de Wong'lar, malzeme ya da çalışma odası oluşturmak için iki odanın arasına duvar örmüş olma-lıydılar. Ama sonuçta bir penceresi vardı ve oda sayesinde Grime'lerin her birinin özel alanı olmuştu.

Charlie oturma odasının halısının üstünde bir çeşit basit iskambil oyunu oynuyordu. Mina onun hile yaptığını görür görmez anladı. İlk olarak beş as, altı kız görünüyordu; yani oyunda birden fazla deste vardı ve Charlie kartları arkadan öne doğru karıştırıyordu.

Mina kıkırdayınca kardeşi kafasını kaldırıp sevgi dolu bir ifadeyle burnunu kırıstırıp dil çıkardı. Mina da gözlerini şaşı yapıp ona dil çıkarttı. Charlie'nin yüzü ablasının verdiği karşılık sayesinde mutlulukla parladı. Mikrodalgada mısır patlatmakta olan annesi güzel bir kitap alıp oturmaya hazır-lanıyor gibiydi. Mina ona selam verip kâsesinden mısır aldı ve ders çalışacağını söyleyerek odasına geçti.

Kapısını kapatır kapatmaz dolabına gidip çeşitli kapüşonlu hırkalarını görmezden gelerek hafif bir ceket aldı. Masasına bıraktığı küçük kesekâğıdını da alıp penceresini açtı ve yangın merdivenine adım attı. Bina eskiydi ve hâlâ nadir kullanılan bir yangın merdiveni vardı. Burası sayesinde çatıdaki terasa çıkıp keyif yapabiliyordu.

Her genç kız böyle keyif yapabileceği bir yerin hayalini kurardı. Burası da çok büyük bir yer değildi ama tamamen Mina'ya aitti. Çöplerden birkaç bahçe sandalyesi bulup buraya sürüklemişti. Kırık dökük ve birbiriyle uyumsuz olsalar da onun için mükemmeldiler. Ayrıca terasa sahte bitkiler, Noel ve parti ışıkları ve yalnız bir pembe flamingoyla süslemişti. Yolun sonundaki İtalyan restoranından gelen hafif müzik sesi ve Çin ve İtalyan restoranlarının yemek kokularının karışarak oluşturduğu aroma kendini evde hissetmesini sağlıyordu.

Buruşuk kesekâğıdının içinden yine bir kaldırım kenarından bulduğu orta boylu, mavi pantolon ve kırmızı sivri uçlu şapka giymiş bahçe cinini çıkardı. Birkaç yeri kırılmış bu kil parçasını neden almak istediğini bilmiyordu ama gözüne yalnız görünmüştü. Açıkçası heykel için kötü hissetmişti.

Bir tutam saçını parmağında döndürerek süs eşyaları ve bitkilerle doldurduğu rafları inceledi ve cin heykelini rafların birindeki canlı gül ağacının yanına koymaya karar verdi. Onu yeni evine yerleştirdikten sonra bir çubuk alıp küçük dostunu şövalye ilan eder gibi yaptı.

“Sizi isimlendiriyorum, Sir Nomer,” dedi resmi bir tonla, hafifçe gülümseyerek.

“Eh, bu çok aptalca bir isim, ki ben şimdiye dek pek çok aptalca isim duymuş biriyim.”

Mina nereden geldiği belli olmayan erkek sesiyle donakaldı ve bahçe cinine inanmazlıkla baktı. “Sen bir şey mi dedin?” diye fısıldadı cine.

“Bana cinin konuşabildiğini düşündüğünü söyleme. Eh, tabii bazı cinler konuşabilirler. Ama çoğu aksidir ve zaten seninle konuşmaya zahmet etmezler bile. Hele ucuz bir mağaza cini hiç konuşmaz.” Konuşan ses şimdi daha yakından geliyordu. Alaycı sesin Jared’a ait olduğunu anladığında Mina sinirle gerildi.

“Ben Nomer’in harika bir isim olduğunu düşünüyorum,” dedi Mina ona bakmadan.

“Aptal oyuncak bebekler için,” dedi Jared.

Mina onunla yüzleşmek için döndü ama çocuk arkasında durmuyordu. Kafasını kaldırıp onaylamaz şekilde kaşlarını çattı. “Kendine zarar vermeden in aşağı.”

Üstünde bir kot pantolon ve yeşil tişört olan Jared tepedeki tuğla bir ek binanın üstünde oturuyordu. Siyah saçları rüzgârda savrulurken inanılmaz derecede muzip görünüyordu. Binadan atlayıp Mina’nın yanına indikten sonra göğsüne vurarak, “Rahat ol, kendime zarar vermem. Oldukça sert yapılmışım,” dedi. Ona bakıp konuşurken gri gözleri yumuşamıştı.

“Evet, tıpkı kalbin gibi taştan,” diye karşılık verdi Mina hoşnutsuz bir sesle.

Jared bu duyduğuyla gerçekten incinmiş gibiydi. “Belki. Ama bunun sebebi kimsenin o taşı kırıp gerçekten kalbim olduğunu görmeye zahmet etmemesi.”

“Eh, belki de bir pislik olduğun içindir!” dedi Mina sertçe.

“Eh, belki de insanlara fazla yakınlaşmamak için pislikmiş gibi davranıyorumdur!” Jared’ın sesi yükselmişti.

“O zaman çok yalnız olmalısın çünkü kendini dünyadan çekip gayet iyi korunuyorsun!” Mina hızla dönüp işaretparmağını onun göğsüne bastırdı.

“Hayır! Kendimi başkalarından korumak zorunda değilim. Yalnızca senden!” Bu son iki kelimeyi çok kısık sesle söylemişti. Mina’nın göğsüne bastırdığı küçük parmağına bakıp kaşlarını çatı.

Onun fısıltıyla söylediğı şeyi duymamış olan Mina dramatik şekilde iç geçirip parmağını indirdi. “Jared, bilmece gibi konuşuyorsun. Neden ağzındaki baklayı çıkarmıyorsun ki? Kim olduğunu, ne yapıp ne yapmamamı istediğini çözmeye çalışacak vaktim yok benim. Bazen babamın beni gözetmesi için gönderdiği koruyucu bir melek olduğunu ama bazen de lanetim konusunda başıma bela olan şeytanın ta kendisi olduğunu düşünüyorum.”

“Ben öyle...” diye başladı Jared.

“Artık umurumda değil,” diye araya girdi Mina. “Berbat bir akşam geçirdim. En yakın arkadaşım, hayır tek arkadaşım, kavga ettim. Eski erkek arkadaşım beni hatırlamıyor. Senden bahsetmiyorum bile. Öldüğünü düşünerek yeterince zamanımı harcadım zaten. Halbuki sen bir çizik bile almamışsın. Sana kızmak için bir sürü sebebim var.

Bu akşam bile buraya nasıl geldiğini ya da neden geldiğini bilmiyorum. Neden buradasın Jared? Bana kim olduğunu söyleyebilir misin? Gözlerime dürüstlikle bakıp gerçeğı söyleyebilir misin? Yüzde yüz, yalansız gerçeğı, hemen şimdi?”

Jared şaşkınlığa düşmüştü. Ağzı şokla açılmıştı ve nutku tutulmuş gibiydi. Mina onun tereddüdünü cevap olarak aldı.

“Biliyordum,” dedi üzgün bir şekilde. Dönüp Nomer’ı yerine koydu ve aşağı inmek için yangın merdivenine gitti. Sırtı Jared’a dönük haldeyken içindeki tüm öfkeyi saklayan gergin bir sesle konuştu. “Bana karşı dürüst olamayan insanlara ihtiyacım yok. Üzerine titrenmesine gerek duyan bir çocuk değilim ben. Sen, ben ve ailem hakkında her şeyi biliyorsun. Normal birinin asla bilemeyeceği şeyleri hem de. Benim gibi olmadığını, bir peri olduğunu biliyorum. Yapabildiğin şeyleri gördüm.”

“Mina, öyle bir şey değil... benim istediğim...” Jared sustu.

Mina onun çenesini öfkeyle sıkmasından kararlılığını anladı. Ona söylemek üzereydi. Ama sonra yüzünü kara bir bulut kapladı ve ifadesi dondu. Mina o zaman ne yapacağına karar verdi.

Penceresine giden basamakları inerken duraksadı ve odasına girip camı kilitlemeden önce kafasını kaldırdı. “Üzgünüm, Jared. Keşke bana gerçeği söyleyebilseydin. Çünkü gerçeklerin olduğu yerde güven vardı ve şu anda ben sana hiç güvenmiyorum.”

5. BÖLÜM

Mina, bütün hafta Nan'den haber almadı. Ev telefonu bir kez bile onun için çalmadı. Annesi için yedi kez, hiç konuşmayan kardeşi Charlie için bile iki kez çalmıştı oysa ki. Kim konuşamayan bir çocuğu arardı ki? Görünüşe göre yan binada oturan Mikey, telefon açıldığında hiç kimse cevap vermezse açanın Charlie olduğunu artık çözmüştü. Oyun oynamak için gelip gelemeyeceğini sorduktan sonra tuşlara bir kez basılırsa evet, iki kez basılırsa hayır anlamına geldiğini de anlıyordu. Yine de Mina kardeşinin kendinden daha popüler olmasına şaşıırıyordu.

Nan'le tartışmasından ve Jared'la yaptığı moral bozucu konuşmadan sonra Mina inanılmaz derecede huysuzlaşmış, memnun edilmesi çok zor birine dönüşmüştü. Ayrıca gittiği her yerde izlendiğine dair bir hisse kapılıyordu. Sanki havada görünmez bir elektrik akıntısı ya da hiç ummadığı bir anda tepesinde patlamayı bekleyen metafiziksel bir peri

masalı bombası varmış gibiydi. Sürekli gergin ve asabiydi ve bunun, doğaüstü bir fırtınadan önceki sakinlik olduğunu biliyordu. Büyülü Balo'dan beri etrafının hiç bu kadar rahatsızlık verici bir enerjiyle sarıldığını hissetmemişti. Yeni karşılaşacağı hikâyenin çok tehlikeli olmasından korkuyordu.

Pazartesi günü okulda diken üstündeydi. Herkesin ona karşı Masal'la birleştiğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Pürüzlü sesiyle okul anonslarını okumakta olan Bayan Porter'ın sarılaşmış gözleri kâğıttan hiç ayrılmıyordu. Çok güçlü bir kadın olan Bayan Porter, eski modaydı ve yeni teknolojiyi kullanmıyordu. Mina'nın geç kâğıtlarının ve ders sonrası cezalarının sorumlusu oydu. Mina sadece ilk periyotlara geç kalıyordu ve üç geç kâğıdı bir ceza demekti.

Zalim öğretmen ayrıca öğrencileri, masasının üstündeki bir tabakta tuttuğu, geçen yıldan kalma mısır şekilli şekerlerle kandırmasıyla da tanınıyordu. Bu yaptıkları tam da kötü perilerin yapacağı şeylerdi ve Mina içinde en ufak bir ergen şüphesi olmadan biliyordu ki Bayan Porter da kötü biriydi.

Mina tam Nan'e dönüp küçümseyici bir yorum yapacaktı ki arkadaşının yanında, her zamanki yerinde değil de karşıdaki Savannah White'in yanında oturduğunu fark etti. Kara tahtaya dönerken içine dolan duyguları belli etmemeye çalıştı. Evet, kavga etmişlerdi ama arkadaşının onu düşman için terk edeceğini asla ama asla düşünmezdi.

Bir dakika! Mina'nın kafası bilinçsizce kızların tarafına döndü ve gözleri inanmazlıkla açıldı. Bu daha önce neden aklına gelmemişti ki? Savannah White: Snow White*. Buna*

* (İng.) Pamuk Prenses. (ç.n.)

inanmak çok zordu ama ancak bir ahmak ikiyle ikiyi topla-
yamazdı. Masal nasıl olmuştu da Savannah'yı kullanıp bir
hikâyeye eklememişti? Mina bekleyip ne olacağını görecekti.

İlk periyotta Savannah'ya ilginç bir şey olmadı. Kırk beş
dakika boyunca bir yandan önüne bakarken, bir yandan göz
ucuyla kızı izlemeye çalışmaktan boynu yamulmuş, başına
ağrılar girmişti. Ders bitiminde peşlerine düşmek için işini
ağırdan alıp Nan ile Savannah'nın ondan önce sınıftan çık-
masını bekledi.

Nan ona tek bir kez bile bakmadan kitaplarını toplayıp
Savannah'yla birlikte koridorda ilerlemeye başlayınca Mina
gizlice arkalarından ilerleyip dikkatle onları izledi.

Nan saçlarını tıpkı Savannah gibi savururken neşeyle gü-
lümseyordu ve sesinden resmen bal akıyordu. “Savannah,
annemin erkek arkadaşı haftaya göl evinde parti vermemize
izin verdi. Sen de gelir misin?”

Savannah'nın gülümsemesi soldu. “Göl evi mi? Ormanın
içinde, toprağın arasında mı?” Kızın coşku içinde olmadığı
belliydi.

Nan'ın yüzünde onun tiksintisi karşısında çok küçük bir
rahatsızlık ifadesi belirdi ama iyi sakladı. “Göl kıyısında,
tekneler ve oğlanlar olacak.”

Savannah anında canlandı. “Ah, anladım! Eğlenceli olur!
Ama gerçek bir parti olması için oraya götürmemiz gere-
ken...” Kızlar daha hızlı yürümeye başladılar ve bir öğrenci
onlarla Mina arasına girdi. Artık parti planları duyulmuyordu.

“Kahretsin!” diye mırıldandı Mina. Yanağının içini ısırarak
Savannah'yı takip etmekle ikinci periyot dersine gitmek

arasında seçim yapmaya çalıştı. Sıra dışı bir şey olmadığı için sonunda derse gitmeye karar verip koridorun ortasında yön değiştirdi ve dimdik saçlarıyla Katolik okul üniforması olan kıza çarptı.

“Dikkatli ol, sakat,” dedi kız öfkeyle. O, Mina’yı itip karşıdaki duvara doğru yönelirken siyah saçlı, uzun bir çocuk ilgiyle ikisini izliyordu.

Mina arkasından seslenerek kızıdan özür dilemek istedi ama sonra kızın hızla yöneldiği kişinin kim olduğunu fark etti. Jared. Güzel kız, Jared’ın yanına varıp ona yakın, çok yakın dururken Mina şaşkın halde bakakalmıştı. İkili sadece arkadaş olamayacak kadar yakındı. Mina’nın zihnine sorular hücum etmeye başlamıştı. Jared bu kıızı nereden tanıyor-du? Mina’nın bilmediği bir kız arkadaş mı vardı? Ondan neden daha önce hiç bahsetmemişti?

Mina koridorun ortasında öylece dikilirken öğrenciler ona çarpıp duruyordu. Birisi bir küfür savurup kenara çekilmesi için bağırdı. Jared kızın kısa saçlarına doğru eğilip samimi sayılabilecek bir tavırla bir şeyler fısıldadı. Kız küçük bedenini ona doğru çevirip biraz daha yaklaşmaya çalıştı. Jared kıpırdandı ve neredeyse ona sarılacak gibi göründü. *Neler* oluyordu böyle?

Mina parmaklarını kitabına öyle bastırmıştı ki canı acı-maya başlamıştı. Hızla kafasını eğip koridorda ilerlemeye devam ederken Jared’ın onlara baktığını görmemesini umdu. Bu adil miydi şimdi? Neden herkes, hatta Jared bile normal bir şekilde hayatlarına devam ederken Mina aynı şeyi yapamıyordu? Bir de biyoloji sınıfına girip bir grup

birinci sınıf öğrencisini gördüğünde yanlış derse geldiğini fark etti. Şimdi geri dönüp *tekrar* Jared’la o kızın yanından geçmek zorundaydı.

Adımları koridorda fazla gürültülü yankılanıyordu ve lise adındaki bu adaletsizlik yüzünden dişlerini gıcırdatıyordu. “Başarısızlıklar ve Efsanevi Felaketler” adlı defteri şimdi yanında olsaydı onu paramparça ederdi. Tüm hayatı zaten felaketti, hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Erkek arkadaşı yoktu, en yakın arkadaşı gitmişti ve öfkeli olması gereken insanları aşırı derecede kışkırttığını fark ediyordu. Fazla sıkıcı, tahmin edilebilir, sarsak hayatına ne olmuştu? Resmen podyumdan düşmüştü.

Mina kaderini bulmuştu. Daha doğrusu kaderi onu bulmuştu. Hikâyelerin hiçbirini tamamlamasa ne olurdu acaba? Neden periler, onların dünyasında serbestçe dolaşamıyordu ki? Daha önce kimse onların farkına varmamıştı. Hikâyeleri tamamlamasa da bir zararı olmazdı, değil mi? Masal’ı görmezden gelebilirdi.

Sırasına otururken içi rahatlamıştı. Ama sonra aklına üç ayı ve kayıp evsiz geldi. Midesi bulanmaya başlamıştı. Daha kötü hissetmesine neden olan şeyse, kendisi görevleri tamamlamazsa kimin tamamlamak zorunda kalacağını hatırlamasıydı; küçük, dilsiz kardeşi.

“Offf,” diye homurdanıp alnını sırasına çarparken tüm periyot boyunca Bayan Colbert’in kafasının tepesindeki saate bakarak dersten çıkmasına kalan dakikaları saymaya karar verdi. En iyi planları başarısız olmuştu. Uzun uzun düşünüp plan kurmuş ama hiçbir iyi sonuç alamamıştı.

Sabah büyüye, güce ya da peri masalları arası geçişe dair herhangi bir işaret olmadan geçti. Hiçbir şey yoktu. Öğle yemeği vakti geldiğinde Nan hâlâ onunla konuşmuyordu. Bu da iyi bir şeydi çünkü Mina bu sayede Savannah'yı gözetlemek için masasına yakın oturabilirdi. Gerçi Nan'ın gelip hemen Savannah'nın yanına oturması iyi olmamıştı.

Mina, Priscilla adlı arkadaşının Savannah'nın saçını, mavi bir kurdeleyle oldukça karmaşık bir örgü yapmasını izlerken havucunu kemiriyordu ve gözleri nefretle kısılmıştı. Buna inanamıyordu; yemekhanede oturmuş, Brody'nin eski kız arkadaşının saçlarının kurdelelerle süslenmesini izliyordu. Havuç yüksek sesle ağzında çatırdayınca lokmasını öfkeyle çiğnemeye başladı. Her şeyin üstüne bir de eğer Masal, Savannah'yı bir hikâyede kullanmaya karar verirse Mina'nın onun kışını kurtarmak zorunda kalacak olması eklenmişti şimdi.

“Yok artık.” Bir başka ponpon kız daha yemek tepsisiyle gelip Nan, Savannah ve Pri'nin yanına oturunca Mina gözlerini devirdi. Her şey her zamanki gibi çok sıkıcıydı; ta ki Savannah, Pri'nin yemediği elmasını isteyene kadar. Mina heyecanla ayağa fırladı. Oluyordu işte! Savannah, Pri'ye teşekkür etti, peçetesiyle nazıkçe elmayı sildi ve yavaşça pembe rujlu dudaklarına yaklaştırdı.

Mina hızla Savannah'nın masasına atılıp kızın eline vurarak elmayı düşürdü. Elma uçup yalnız bir çocuğun siyah spor ayakkabısına çarptı.

“Ah! Niye böyle bir şey yaptın Grimy!?” diye bağırdı Savannah, Mina'nın nefret ettiği takma adı kullanarak. Elini ovuşturdu. Teninde soluk kırmızı bir iz belirmeye başlamıştı.

Mina, Savannah'nın elmayla zehirlenmesini engelledikten sonra ne diyeceğini planlamamıştı. Hızlı düşünmek ya da rol yapmak yetenekli olduğu şeyler değildi. Neyse ki yanlarında ikisinde de iyi olan biri vardı.

“Ah, Savannah! Duymadın mı?” dedi Nan kayıtsızca. “Eyalet dışı elma çiftliklerini etkileyen bir çeşit böcek ilacı varmış. Henüz haberlerde çıkmadı çünkü bölgedeki hastanelere sadece birkaç kişi başvurmuş. Ama o çiftliklerden gelen elmalardan yersen çok hasta olabilirsin.”

“Benim haberim oldu çünkü annemin erkek arkadaşı bir doktor. Bu elmanın hangi çiftlikten geldiğini bilmediğimiz için bütün elmalardan uzak durmak en iyisi.” Nan öne eğilip kafasını ellerinin tersine dayarken tamamen dürüst görünüyordu.

Mina şansına inanamıyordu. Savannah'nın masasından hemen ayrıldı ama son anda Nan'ın kendisine hafifçe göz kırptığını görmüştü. Arkadaşının bu ani değişimini ya da onun için yalan söyleme nedenini anlamıyordu ama durumdan memnundu.

Kafasını yerden kaldırdığında Jared'la göz göze geldi. Çocuk her şeyi izlemişti ve Mina'nın yaptıklarını komik bulmuşa benziyordu. Ayakkabısına çarpıp durmuş olan elmaya işaret etti. Sonra gülererek eğilip onu yerden aldı. Mina kaşlarını çatı.

Jared elmayı tişörtüne silip bir ısırık aldı ve onu kışkırtırcasına yavaşça çiğnedi. Mina'nın ağzı şokla açılıp kapandı. Çocuğun bu alaycılığı yüzünden öfke seviyesi kat kat artmıştı.

Jared onun utancına gülerek karşılık verdi. Mina onun kahkahasını dinleyerek yemekhaneden çıkıp gitti.

Okul bittiğinde Mina, gönülsüz olsa da Savannah'yı takip etmek için hemen bisikletine koştu. Arabasına yetişebilmek için çok hızlı sürmesi gerektiğini biliyordu. Bu hikâyenin sona ermesi, bu bakıcılık işinin de bitmesi için sabırsızlanıyordu. Tam kırmızı Schwinn bisikletinin kilidini açmıştı ki siyah, gıcır gıcır bir Mustang yoldan hızla okula doğru yöneldi. Bu hızlı sürüş ve kolay dönüş tam bir gösteriydi. Araba yavaşlayıp tam önünde durduğunda Mina biraz şaşırıldı. Lüks aracın filmli camlarında kendi yansımalarını gördüğü anda anlamıştı ki başı beladaydı.

Kendisi için neyin iyi olduğunu bilseydi o anda kaçır giderdi ama merakını yenememişti. Camların çok hafif bir vınlama sesiyle inmesini izledi ve karşısında önemli bir spor şahsiyeti ya da ünlü görmeyi bekleyerek eğildi. Arabadaki Jared olduğunu gördüğündeysen tiksintiyle geri çekildi.

Çocuk, yolcu koltuğu camından bakmakta olan Mina'ya doğru eğilip fısıldadı. "Konuşmamız gerekiyor."

Mina temkinli bir şekilde omzunun üstünden bakınca Savannah'nın mavi arabasına bindiğini gördü. Kız her an gidebilirdi. "Hayır, bence gerekmiyor," diye cevap verdi ağzının kenarıyla.

"Evet, *gerekıyor*. Beni görmezden gelmeyi kesmezsen tekrar boyunu aşan işlere girmen an meselesi olacak."

"Ne demek tekrar?"

“Hissedemiyor musun? Fırtına yaklaşıyor, güç toplanıyor... Masal senin için yeni bir hikâye oluşturuyor.” “Hikâye” kelimesiyle birlikte Mina’ya doğru küçük bir rüzgâr eserek ürpermesine neden oldu.

“Biliyorum. Ama bu ilk rodeom değil. Senden çok öndeyim ve işi hallettim,” dedi, Grimoire’ı içine tıktırdığı ceke-tini sabırsızca giyerken.

“Ah, bugün yemekhanede yaptığın gibi mi hallediyorsun? Doğru yoldan çok uzaksın ve bu işlerin nasıl yürüdü-ğünü anlamıyorsun, belli.”

Mina ona iğrenir gibi baktı.

“Arabaya atla. Seni eve götüreyim. Yolda konuşuruz.”

“Sen yeni hikâyenin geldiğini nereden biliyorsun?” Parmağını suçlayıcı bir şekilde ona doğrulttu. “Pek dostça davrandığın ya da bilgi verdiğin söylenemez.”

“Daha sonra açıklarım. Hadi bin şimdi.” Jared uzanıp onun için kapıyı açarken Mina kendisiyle tartışma halindeydi. Ona yardım edebilecek tek kişi Jared olabilirdi ve eğer neler olduğunu biliyorsa Mina’nın onun yardımına ihtiyacı vardı. *Ama*, dedi kendi kendine, *eğer bana yalan söylerse ya da tehlikede olduğumu düşünürsem ondan kaçarım*. Sonra planından tatmin olarak çocuğa kafasını salladı.

“Bisikletim ne olacak?” Bisiklet kilitleme borusunda yamuk şekilde duran kırmızı bisikletini işaret etti.

“Sabah olmadan dairenizin önünde olacak. Ama seninle konuşmamız lazım, hem de hemen.” Jared sabırsızlanmaya başlamıştı.

“Bir dakika bekle.” Mina dönüp bisikletinin kilidini tek-

rar takarken Savannah üstünü indirdiği arabasıyla, sarı saçları rüzgârla uçuşarak yanından geçti. Mina onu izlemekle geçebilecek saatlerini düşününce midesinin ekşidiğini hissetti ve Jared geldiği için bir nevi minnet duydu.

Mina ön koltuğa geçip emniyet kemerini taktı ve okulun su sporları binasına baktı. Koç Potts antrenmanı erken bitirmiş olmalıydı çünkü sarı saçları hâlâ ıslak olan Brody arabasına doğru yürüyordu. Hem de onların hemen önünden geçmek üzereydi. Mina'nın kalbi onu görmenin heyecanıyla çarpmaya başladı. O anda araba kükreyerek çalıştı, Jared gaza bastı ve öfkeyle Brody'ye doğru sürdü.

Brody kaldırırma atlayarak hızla gelen arabanın önünden çekilirken Jared'a şaşkın bir bakış attı.

Bu da neydi böyle? diye düşündü Mina.

6. BÖLÜM

Jared eve uzun yoldan gidiyordu ya da farklı bir rota seçmişti. Ama öyle ya da böyle, Mina buranın ailesinin yaşadığı yere hiçbir şekilde yakın olmadığını biliyordu. Jared’ın nereye gittiğini bildiğinden bile emin değildi. On dakika daha geçtikten sonra başından beri kafasını kurcalayan soruyu dillendirdi.

“Arabayı nereden buldun?”

“Hı?”

“Aptalı oynama şimdi. Siyah bir motosikletin vardı. Onu parçaladığını bile gördüm ama her nasılsa son birkaç haftadır aynı motoru kullanıyordun. Bugünden önce hiç araba kullandığını görmemiştim. Nereden buldun bunu?” Arabaya sessizlik çöktü. Jared cevap vermeyince Mina yine soru sordu. “Çaldın mı?”

“Hayır!” diye bağırdı çocuk. “Çalmadım.”

“O zaman nereden aldın?” Mina kollarını göğsünde kavuşturup ona dik dik baktı.

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Tabii ki ilgilendirir. Bir suçluyla takılıp takılmadığımı bilmem gerek!”

“Mina, benim bir suçlu olmadığımı biliyorsun!”

“Hayır, bilmiyorum. Hakkında çok az şey bildiğimden emin oluyorsun çünkü. Mesela, o kız kim?”

Jared sırtıttı. “Hangi kız?” dedi masum bir edayla.

“Okul koridorunda neredeyse öpüştüğün kız,” diye abarttı Mina.

Çocuk alaycı bir nefes verdi. “Kıskandık mı yoksa?”

“Hayır! Sadece bana bir şeyler anlatmanı istiyorum.” Mina’nın omuzları düştü.

“Benim kiminle takıldığım seni ilgilendirmez. Böylesi daha güvenli.”

Jared direksiyonu sıkıca kavrayıp son virajı biraz hızlı aldı. Mina hazırlıklı olmadığı için omzunu kapıya çarptı.

Canı acımişti. “Bence yavaş gitmen daha güvenli olur.” Omzunu ovaladı.

Jared yüzünü buruşturup arabayı yavaşlattı. “Adı Ever.”

“Kim o?” diye sordu Mina.

“Senin düşünmen gereken biri değil,” dedi Jared sertçe.

Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Mina artık bu çocuktan bıkmıştı.

“Bu zavallıca bahanelerini daha önce de duydum. Bozuk kaset gibisin. Söyleyemez misin yoksa söylemez misin?” Parmaklarını ona doğru salladı. “Aah, bana söylemek güvenli değil, bu bir tabu tabii. Ayrıca bana son birkaç haftadır davrandığın gibi davranmaya hakkın yok. Okulda beni ta-

nımıyormuş gibi yapıyorsun, hayatta olup olmadığını veya motosikletini çarptıktan sonra ne olduğunu bana söylemiyorsun. Tüm bunlar önemli şeyler. Ama sen ancak kendin için ne zaman uygunsa o zaman konuşuyorsun benimle. Artık yeter. Bana hemen istediğim cevapları ver.”

“Bu cevaplar hoşuna gitmeyecek ama,” dedi Jared kısaca.

“O zaman neden arabaya binmemi istedin?”

“Çünkü seninle özel olarak konuşmam gerekiyordu.”

“Özel işte. Arabada *yalnız*.”

“Hayır, yeterince özel değil. Çok fazla insan var. Bizi kimsenin göremeyeceği bir yere gitmemiz gerekiyor.”

“Jared, beni korkutmaya başladın ciddi,” dedi Mina. İçinde bir sıkıntı belirmişti.

Jared öfkeyle direksiyonun ortasına vurdu.

Mina sıçradı.

“Benim yapmaya çalıştığım şey bunun tam tersi ama.” Mina’ya endişe dolu bir yüzle bakıyordu. “Sana istediğin cevapları vermeye çalışıyorum ve seni korkutmak istemiyorum. Ama kahretsin, çok sabırsızsın.”

Mina’nın vücudu arabadaki ani durum değişikliği nedeniyle gerilmişti. Her şey çok ciddileşmişti bir anda. “Cevapların hoşuma gidip gitmemesi önemli değil, sadece duymak istiyorum. Sana güvenip güvenemeyeceğimi, benim tarafımda olup olmadığını bile bilmiyorum ki,” dedi yumuşak bir sesle.

Jared’in çenesi seğirdi. Vücut diline bakınca Mina onun damarına bastığını anladı.

“Öyle misin?”

“Ne miyim?” dedi Jared fazla çabuk.

“Benim tarafımda mısın?”

“Taraflar olması gerektiğini kim söyledi?”

“Tabii ki de var. Ya benimlesindir ya da beni öldürmeye çalışan kötü perilerle.”

“Türümün hepsi her zaman seni öldürmeye çalışmıyor. Bu... karmaşık bir şey. Hey, şurada bir dondurmacı var. Dondurma ister misin?”

Mina onun konuyu hemen değiştirdiğini fark etmişti. Böyle bir şey Nan’i kandırabilirdi ama Mina kanmayacaktı. Ama dondurmacının yan tarafında ilgi çekici bir şey görmüştü.

“Evet, aslında dondurma isterim,” diye yalan söyledi Mina.

Jared arabayı *vintage* dondurma dükkânının önüne çekerken rahatlamış gibiydi.

“Harika. Ne istersin? Naneli çikolata parçacıklı, vanilyalı ya da marşmelovlu?” Cüzdanını çıkartıp ona döndü.

Mina, “Hımm, çikolata parçacıklı ahududulu olsun,” derken sabırsızca camdan dışarı bakıyordu.

“Olur. Hemen dönerim.” Jared arabanın anahtarını alıp çıktı, Mina da onun dükkâna girip mönü tahtasının önünde durmasını bekledi.

Sonra arabanın açık kapısından hızlıca ve sessizce çıktı, sırt çantasını aldı ve eğilerek ilerleyip otobüs durağına gitti. Bir blok ötedeyken gördüğü, şimdi durakta yeni durmuş otobüse koşarken cüzdanını çıkarıp biniş kartını hazır etti.

Şoför, isim kartında Will, alt kısmında da *Sizi Memnuniyetle Taşıyorum* yazan yaşlıca, tombul bir adamdı. Mina biniş

kartını okutup neredeyse boş olan otobüste arkalara doğru gitti, sondan ikinci sırada durup çantasını yere attı, kendisi de zemine çöktü.

İki yolcu inip de otobüs kapılarını kapatarak hareket edene kadar nefes almadı. Camdan gizlice Jared'ın arabasına ve dondurmacıya baktığında çocuğu göremedi. Muhtemelen hâlâ dükkândaydı.

Mina sıırıttı. Jared'ı gerçekten atlattığını fark edince damarları adrenalinle dolmuştu. Onunla aynı arabada olmaksan dolayı çok korkmuştu ve kendisine yardım etmek için gelmemiş olabileceğini düşünüyordu. Sorular karşısındaki muğlaklığı ve isteksizliği bunu kanıtlıyordu. Bu pek aşikâr olmayabilirdi ama hata yaptığını anladığında çocuğun sesindeki hafif değişikliği duymuştu.

Mina kendi aptallığına inanamıyordu. Jared'ın bir peri olduğunu biliyordu çünkü çocuğun, hem ailesi hem de Grimm lanetiye ilgili çok şeyden haberi vardı. Onu eğitmeye çalışırken büyü bile kullanmıştı. Ama belirsiz konuşmaları ve bilmek istediklerini Mina'ya söylememesi onu da tehlike-liler kategorisine sokuyordu. Sonuçta kimin için çalıştığını, kime yardım ettiğini, hatta iyi adamlardan olup olmadığını bile söylemiyordu.

Mina ona kızgın olmaması gerektiğini biliyordu ama Jared onu görmezden gelmişti. Masal hakkında bile Mina'nın tanıdığı herkesten daha çok şey bilmesine rağmen ona söylemeyi reddediyordu. Bu da onu bir hain yapıyordu. Elinde Grimoire olduğu sürece Mina'nın o çocuğa ihtiyacı yoktu. Claire ve Lonetree'yle mücadelesinde ona yardımcı olan Ja-

red değil, *Grimoire*'dı zaten ve ihtiyacı olduğu zaman ona yardım edecek bu büyölü kitabı bulan kişi de Mina'nın kendisiydi. Hikâyeleri tamamlayıp perileri kendi düzlemlerine göndermesine yardım edebilecek tek şey de bu kitaptı. Her şeyi başlatan oydu sonuçta.

Belki de Jared'ın her şeyi bu kadar gizlemesinin sebebi buydu. Periler için *Grimoire*'ı çalmak amacıyla onun güvenini kazanmaya çalışıyordu belki.

Mina eğilip kafasını otobüs koltuğuna vurdu. Ne kadar çok kafa yorulacak şey vardı. Atalarını hüsrana uğratmamak adına bu işte mesafe kat etmesi ve hikâyeleri bitirmesi için uzun yıllar gerekiyordu.

Grimm Kardeşler, insan dünyasında perilerin olduğunu ilk keşfeden kişilerdi. Araştırmaları sonucu peri düzlemine geçiş yolunu bulup onların, Kader Hükümdarları olarak bilinen yöneticileriyle görüşerek tüm perilerin kendi düzlemlerine geçmesini talep etmişlerdi. Kader Hükümdarları, eğer Jacob ve Wilhelm Kardeşler kendilerine verilen bir takım hikâyeyi tamamlayabilirlerse istediklerini yapacaklarını söyleyince ikili, dünyayı dolaşarak sayısı belli olmayan hikâyeleri tamamlamayı kabul etmişlerdi. Tamamladıkları her hikâye, peri düzlemindeki büyölü bir kitaba işleniyordu.

Kardeşler görevlerinde zorlanmaya başladıklarında iyi kalpli bir peri, bu büyölü kitabı ikiye bölmüş ve bir kopyasını onlara yardım etme amacıyla Grimm Kardeşler'e vermişti. İşte bu kitap *Grimoire*'dı. Hikâyelerde tarafları eşit kılan tek şey oydu. Kısa süre içinde herkes *Grimoire*'ı istemeye başlamıştı; her iki düzlemdeki periler de ona sahip olmayı arzuluyordu.

Tüm bunların üstüne başka zorluk gerekiyormuş gibi bir de peri düzlemindeki kitap bilinç kazanmış ve Grimm’lerin görevlerine karışıp onları tekrar tekrar hikâyelerde yer almaya zorlamıştı. Masal, biriktirdiği her hikâyeyle daha da güçleniyor, daha da ölümcülleşiyordu. Masal olarak bilinen bu kitap, Grimm’lerin hikâyeleri sonsuza dek yaşamasını istemişti ve başlarına açılan işte kardeşlerin fark edemediği bir boşluk vardı. Eğer hikâyelerin hepsini tamamlamazlarsa bu şans onlardan sonraki Grimm’e geçiyor ve bu böyle nesilden nesile sürüyordu.

Başta çıkılması gereken görevler, hikâyeler ve masallardan oluşan sonu gelmek bilmez bir döngüydü bu. Grimm laneti olarak tanınagelmişti ve Mina’nın babasıyla amcası bu görevde başarılı olamamışlardı. Bu da hayatlarına mal olmuştu.

Şimdiyse sıra Mina’daydı.

Otobüs yeni bir duraktan kalkarken yüksek bir pat sesi duyuldu ve hava egzoz dumanıyla doldu. Mina uyandı, koltuğundan kafasını kaldırıp baktı. Bayağı zaman geçmiş olmalıydı. Uyuyup kalmıştı. Hava kararmaya başlamış, otobüs artık tamamen boşalmıştı. Durakların hiçbirisi evine yakın değildi, fazla uzağa gelmişti. Şehir içinde bile değil, arka sokaklardaydılar. Bu otobüsten inip eve gitmek için başka bir otobüse binmek zorunda kalacaktı. Mina sonraki durakta inmek için kordonu çekti.

“Pardon! İnebilir miyim acaba?” diye bağırdı otobüsün arkasından. Şoför onu duymazdan geldi. Adamın bütün

koltuğu kaplayan geniş vücudu hatırladığından daha iriydi. Mina tereddütlü bir şekilde kalkıp ön tarafa gitti.

“Efendim, bir sonraki durakta inebilir miyim lütfen?” Koltuğun yanındaki direğe tutundu.

Şoförün vücudu sanki kendini kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi titreyip kıvranıyordu. Ağzından yüksek şapırtı sesleri ve boğuk hırıltılar geliyordu. Onun nöbet geçirdiğinden korkan Mina uzanıp titreyen üniformasına dokundu.

Şoför beklenmedik şekilde gerileyip ona doğru dönerek gerçek formunu gözü önüne serdi. Mina şimdi siyah şoför şapkasının altında yeşil renkli, büyük bir kafa, gri gözler, kocaman çıkık dişler ve bombeli bir burun görüyordu. Adamın üstündeki çizgili üniforması ve yaka kartı hâlâ duruyordu. Ağzını açıp Mina’ya kükrediğinde büyük, kesici alt dişleri ortaya çıktı.

“Sarı çizginin arkasına geç,” diye emretti adam, yavaş ve güçlü bir tonla. Çıkık dişleri yüzünden konuşması pek anlaşılmıyordu.

Mina korkuyla zemine düştü.

Ork*, kafasını yola çevirerek sürmeye devam etti. Mina’ya yardım edebilecek herkesten uzağa gidiyordu.

* Avrupa folklorunda bir dev çeşidi. (ç.n.)

7. BÖLÜM

Kahretsin, Mina bir orkun insafına kalmıştı! Ork, ona tehdit oluşturacak ya da başka türlü herhangi bir hareket yapmayınca Mina dönüp arka iniş kapısına koştu. Kapıyı açmasını sağlayacak bir güvenlik butonu falan olmalıydı. Gerekirse de atlardı. Lastik çerçevesini tutup çekince kapı yavaşça açılarak aşağıda hızla hareket eden beton yolu ortaya çıkardı. Mina, ork şoföre doğru bakınca hâlâ hareket etmediğini gördü.

Bunu yapabilir miydi? Hareket eden bir otobüsten gerçekten atlayabilir miydi? Atlarsa ölür müydü? Gerçi bir orkun öğle yemeği olmaktansa böyle ölse de fark etmezdi. Ama hayır, atlayacaktı. Sırt çantasını takıp gözlerini kapattı ve içinden saymaya başladı. *Bir, iki, üç!* Havaya sıçradı ama sonra birisi arkasından çekmiş gibi oldu.

Gözlerini açtığında ayaklarının beton yoldan birkaç santim havada asılı kaldığını gördü. Aşağı kayıp da ayakkabıla-

rı yere değdiğinde bir çığlık kopardı ve dönüp öfkeli orkun gözlerine baktı. Adam onu otobüse geri çekip zorla bir koltuğa oturttu ve homurdanarak yerinde kalmasını söyledikten sonra hâlâ ilerlemekte olan otobüsün ön tarafına gidip sağa sola yalpalamaya başladıkları anda şoför koltuğuna oturdu. Direksiyonu kavradı, homurdanarak otobüsü düzelitti.

Otobüs anayoldan çıkıp Mt. Adams Ulusal Ormanı'na yönelmişti. Ork, arka yollara, hiç ayak basılmamış toprak patikalara girdi. Otobüsün patikada ilerlemesi bile şaşılacak şeydi. Birkaç dakika sonra da zaten durdu. Ork kalkıp tekrar yavaş yavaş Mina'ya doğru geldi. Kol kasları kocamandı ve daha kısa bacaklarına kıyasla kolları tuhaf, ürkütücü bir şekilde uzundu.

Mina bu sefer hazırlıklıydı; Grimoire'ı çıkartıp adama doğru tutarak kitabın onu içine çekmesini bekledi. Hiçbir şey olmadı. Kitap hâlâ kitap formundaydı. Ork, montuna uzanıp onu havaya kaldırırken Mina dehşetle haykırdı. Adam onu yukarıda tutup sanki dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi sarstı. Mina onu tırmalayarak, tekme atarak mücadele etmeye başladığındaysa ona öylece bakmakla yetindi. Bir anlık çaresizlik hissiyle yaratığın gözlerinin arasına kitapla vurduğunda adam irkildi, onu yere doğru indirmeye başladı ve Mina onun bacaklarının arasına sıkı bir tekme geçirdi. Ork onu yere düşürüp acıyla iki büklüm oldu.

Mina telaşla hareket ederek dizlerinin üzerinde otobüsün ön tarafına doğru ilerledi ama tam yarı yolda Grimoire'ı düşürdüğünü fark etti. Dönüp kitaba uzandı, sonra otobüsten atladı.

Karanlık ormanda soluk soluğa, körlemesine koşarken dallar ayaklarının altında çatırdıyordu. Ama değerli zamanını çıkardığı gürültüleri bastırmaya çalışmakla harcamadı. Arkasında bir yerlerde kulakları sağır edici bir kükreme yükseldi. Ork hâlâ peşindeydi. Mina'nın elleri titremeye, göğsü koşmanın etkisiyle yanmaya başlamıştı.

Takılıp bir çukura doğru düştü. Zemin ayaklarının altından kaybolmuştu. Bayır iyice dikleşirken çaresizce dallara, kayalara, eline ne gelirse tutunmaya çalıştı. Bunun düşüşünü yavaşlatacağını düşünmüştü ama aksi oldu ve daha hızlı düşmeye başladı. Başka bir kükreme daha duyuldu ama bu sefer daha yumuşak, daha düzenliydi. Su sesi gibi. Su!

Mina kendini tutamadan korkuyla haykırdı. Kollarını savurduğunda parmakları büyük bir ağacın kökünü buldu. Bedeni uçurumun kenarında, havada asılı kalmıştı. Kükreyen nehir altı metre kadar altında akıyordu. Yukarıdansa yüksek çarpma ve hırlama sesleri geliyordu. Mina, orkun kendisine yaklaştığını biliyordu. Gözlerini korkuyla yumdu.

Eline bir şey değdiğinde kafasını kaldırıp orkun kendisini çekmek için uzandığını gördü. Bir çığlık daha atıp sol tarafındaki büyük ağaç köküne doğru sallanarak devasa ellerden kurtulmak için uğraştı. Ork öfkeyle kükreyip onu yakalamaya çalışınca Mina ondan uzaklaşmak için daha da aşağı kaydı. Bir ork tarafından yenmektense nehre düşerek ya da kayalıklara çarparak ölmeyi tercih ederdi. Peri masallarında orklar insanları yerdı, değil mi?

Ork biraz daha kısık bir sesle kükredikten sonra sanki sakinleşmeye çalışır gibi hareketsizleşti. Aşağıdaki nehrin

gürlemesinin arasında neredeyse orkun adını söylediğini duyamayacaktı.

“Mina!”

Mina duraksadı, karnının üstüne yatıp ona uzanmış olan orka baktı. Kükremediği zaman o kadar göz korkutucu değildi aslında. O sırada yine büyümlü bir şeyler olmaya, ork küçölmeye başladı. Yüzü zayıflayarak insana benzedi. Ama ork, otobüs şoförüne değil de gri gözleri, siyah saçları olan yakışıklı bir çocuğa dönüştü.

Jared’dı bu. Çocuk endişeden delirmiş halde ona uzanıyordu. “Bu formda sana ulaşamıyorum. Çok uzaksın! Daha yukarı tırmanabilir misin?”

Mina saldırganın Jared’a dönüştüğünü görünce rahatlamış olmalıydı ama kandırıldığı için küplere binmişti. Ayrıca karşısındakinin Jared olmayabileceği olasılığından da korkuyordu.

“Seni pislik! Buna nasıl cüret edersin!?” diye bağırdı Mina, ona yaklaşmak için daha yukarı tırmanmayı reddederek. “Sen olmasaydın bu halde olmazdım zaten.”

“Tartışmayı bırak da tırman!” Jared ona yine sinirlenmişti. “Şimdi bana kızmanın vakti değil. Bunu daha sonra yapabilirsin. Elini uzat.” Belki de gerçekten Jared’dı bu.

Mina dudağını ısırıp ona yaklaşmak için ağırlığını yukarı doğru çekti ama kasları daha fazla çalışmıyordu. Jared’ın eline uzanmaya çalışsa da ağaç kökünün parmaklarının arasından kaydığını hissediyordu. Sonra eli boşlukta kaldı. Sanki bir rüyadaymış da yavaş çekimde düşüyormuş gibiydi. Ama soğuk suya çarptığında uyanmadı.

8. BÖLÜM

Soğuk su vücudunu parçalayacak gibi acıtırken yaşadığı şok tuttuğu nefesini bırakmasına neden olmuştu. Suyun içi karanlıktı ve hangi yönün yukarısı olduğunu göremiyordu. Yüzey yönüne doğru çıkmaya çalışsa da bulamıyordu. Onu sürüklemeye başlayan akıntıya karşı savaştı ve tam nefesini daha fazla tutamayacağını düşünmeye başlamışken yüzeye çıktı.

Soluk soluğaydı. Ağır uzuvlarını hareket ettiremiyordu. Büyük çaba sarf ederek yavaşça yüzdü ve sonunda kendini kıyıya çekmeyi başardı.

Nehrin üst kısmına baktığında büyük bir şeyin telaşla suya girip çıktığını gördü. Bu ork-Jared'di. Mina neredeyse onun için kötü hissedecekti. Onun arkasından atlayıp aramaya başlamış olmalıydı. Kocaman bir orkun suyun içinde çırpınarak yüzmeye çalışması oldukça komikti. Jared'ın tuhaf hareketlerine bakılırsa hangi formda olursa olsun yüz-

meyi bilmiyordu. Ama orkun, çok hızlı akan bu nehirden kurtulma şansı daha fazlaydı. Başka bir zaman olsaydı onun kendisini kurtarmaya çalışması dokunaklı gelebilirdi ama bugün Mina ona çok kızgındı.

Dehşete düşmüş orkun oluşturduğu manzaraya gülmeyi ne kadar çok istese de yaptığı oyunu ve otobüste onu korkutmaya çalışmasını unutamıyordu. Bu yüzden Jared'ın biraz daha endişelenmesine izin verecekti. Nehirde ondan uzaklaştı ve üşümesine neden olduğu için montunu çıkardı.

Ama hareketleri orkun dikkatini çekmişti. Öfkeyle homurdanıp suda patır kütür yürüyerek kıyıya çıktı. Boyu iki metreden fazlaydı ve bir kamyoneti ezebilecek kadar güçlü görünüyordu. Ancak şu anki tavırları ölümcül bir orka değil, bir çocuğa benzemesine neden oluyordu.

Ork, dudaklarını büzmüştü. Mina'ya yaklaşmasına birkaç adım kalmıştı ki kocaman orkun yerini sıırıslıklam ve yorgun haldeki Jared aldı. Çocuk kendini hemen yere attı.

“Burada oturup beni aptal yerine koyacağına seslenip iyi olduğunu söyleyebilirdin.”

“Aptalsın zaten,” diye karşılık verdi Mina, ıslak çoraplarını çıkarabilmek için ıslak ayakabı bağcıklarını çözmeye uğraşırken.

“Mesaj alındı. Ama öldüğünü sandım.”

“Ben de senin öldüğünü sanmıştım. Eşitlendik yani.” Mina'nın parmakları buz kesmiş, hissizleşmişti. Soğuktan titrerken ayakkabılarından birini çıkarmıştı ama diğerini çıkaramıyordu.

“Dur, ben yapayım.” Jared ona yardım etmek için ayakkabılarına uzandı.

“Bana dokunma!” diye bağırdı Mina, mahvolmuş spor ayakkabısıyla ona vurarak. Dişleri takırdıyordu ve Jared ona daha da yaklaşmıştı.

“Dokunmam.” Çocuk elleri sanki tutuklanmayı bekliyormuş gibi havada asılı halde öylece kalmıştı.

“Otobüs şoförüne ne oldu?” Mina burnunu çekti ve silmek için zavallı gibi kazağının kolunu kullandı.

“Şey, birkaç durak önce inmesi için ona bir numara çekip yerini aldım.” Jared yavaşça Mina’nın karşısına, yere oturdu ve ellerini kucağına koydu.

“Bunu kolayca yapabiliyor musun yani? Onun formunu alıp yerine geçmek kolay mı?”

Jared ona bakıp bir kaşını kaldırdı. “Evet, *yapabiliyorum*... çok kolay.”

“Beni nasıl buldun? Yani, otobüste olduğumu nereden biliyordun ve nasıl...” Cümlesinin gerisini getiremedi çünkü doğru düzgün düşünme yetisini kaybetmişti.

“Durur durmaz beni ekeceğini tahmin etmek o kadar zor mu sence? Bunu yüzünde gördüm. Açık bir kitap gibisin ve yalan söylemekte berbatsın. Araba kapısının kapandığını duyar duymaz dükkânın arka kapısından çıktım ve otobüse bindiğini gördüm. Peşine düşüp biraz peri büyüyle şoförün yerini almak zor olmadı.”

“O zaman bu gösterinin sebebi neydi? Neden saldırgan bir ork oldun?” diye sordu Mina.

“Sana kötü adam olmadığımı söylesem inanmazdın. Yani, baksana bana. Sana iyi biri olduğumu kanıtlamak istedim. Aslında ork formunda seni korkutup sonra da kendim

olarak son dakikada kurtarmaya gelecektim. Bütün perilerin kötü olmadığını kanıtlamak istiyordum.” Ellerini ceplerine sokarken Mina’nın gözlerine bakmıyordu. “Form değiştirdiğimi görmeni planlamamıştım ama işler kontrolden çıkınca seni kurtarmak adına göstermek zorunda kaldım.”

“Yani bir ork olarak beni korkutacaktın, sonra da kendinden mi kurtaracaktın?”

Jared kafasını eğdi. Hâlâ sıırıslıklamdı ama kendini kurutmaya bile çalışmıyordu.

“Öyle. Bana güvenmeni istiyordum.”

“Yalan söyleyip beni daha da kandırarak mı?” Mina kullaklarına inanamıyordu.

“Evet, aptalcaydı. Ne diyebilirim ki. Ben bir erkeğim; biz her şeyi detaylıca düşünmeyiz.”

Mina gözlerini devirdi. “Bu bir mazeret değil. Bana kanıtladığın tek şey bir hilekâr ve yalancı olduğun. Sana güvenemem.”

“O zaman başka şekilde kanıtlamam gerekecek,” dedi Jared yamuk bir tebessüm atarak.

“Yarım beyinle yapılmış başka bir plan olmasın.”

“Hey, planlarımın hepsi yarım beyinle yapılmış değil!”

Mina dik dik bakınca çocuk kıkırdadı, nehir kıyısından bir şey alıp ona uzattı. Grimoire’dı bu.

“Ah, olamaz! Ne yapacağım şimdi?” Defterin suyunu silkmek için hemen sallamaya başladı.

“Bir şey olmaz, kitap kendini koruyabilir. Başka bir şekil almasını istersen kuruyacaktır.”

Mina ona bir kaşını kaldırarak baktıktan sonra Grimoire’ı

daha küçük ve daha sağlam deri bir defter olarak hayal etti. Anında etrafını saran parıltıyla kitap küçülerek Mina'nın düşüncesindeki şekli aldı. "Vay canına, buna hiç alışabilecek miyim bilmiyorum." Kitabı cebine yerleştirdi.

"Alışmak zorundasın. Peri büyüğü bu," dedi Jared acı bir sesle. Bu konuda pek mutlu değilmiş gibiydi.

Mina içini çekerek kalktı ve etrafa bakınarak oradan gitmenin yolunu aradı. Nehir solunda kalıyordu ve düştüğü kayalık kolayca tırmamlanabilecek gibi değildi. Sırf taştan oluşuyordu. Nehrin diğer tarafındaki kayalık ise daha da yüksekti. Fazla dik olmayan bir bayır bulana dek nehir kıyısında yürümeleri gerekecekti.

Sonra ne olacaktı? Mina nerede olduklarını hiç bilmiyordu ki. Ulusal ormanın neredeyse iki bin beş yüz kilometre kare olduğunu biliyordu. Çok fazla derinlere gitmiş olamazlardı ama ya yanlış yöne, ormanın içlerine doğru giderlerse ne olurdu? Jared otobüsü durdurup Mina koşmaya başladığında hava karanlıktı. O kadar uzağa koşmuş olamazdı, değil mi? En iyi seçenekleri nehir yatağını takip edip buradan çıkmalarını sağlamasını ummaktı.

Mina çoraplarını sıkıp cebine tıktırdı. Dondurucu soğukluktaki ayakkabılarını giyip nehir kıyısında yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Jared.

"Eve. Annem endişelenmeye başlamadan önce gitmem lazım."

Jared ona yetişmek için hemen ayağa fırladı. Yollarını sadece ay ışığı aydınlattığı için yavaş ilerliyorlardı. Mina

sık sık kayıp elleriyle dizlerini çarpıyordu. Gün ışığında yürümek daha kolay olurdu. Şimdi çıkan en küçük seste sıçırıyordu. Bir süre sonra Jared öne geçti. Arada bir araba sesi ya da medeniyetten herhangi bir ses geliyor mu diye dinlemek için dursalar da tek duyabildikleri nehir di.

Jared sonunda konuştu. “Sanırım kaybolduk.”

Ondan cevap alamayınca çocuk ona bakmak için döndü. Mina o kadar yorgundu ki ayakta bile zor duruyordu. “Berbat haldesin.” Omuzlarından tutarak onu kendine dönmeye zorladı.

Mina geri çekildi. “H-h-hayır. Eve gitmem gerek.” Kontrol edilemez şekilde titriyordu.

“Mina! Dudakların masmavi olmuş! Ne ahmağım. Siz insanların ne kadar hassas olduğunuzu unutuyorum.” Jared onun ellerini itip Mina’yı bir kayalık çıkıntısına doğru çekti. İki kişiyi bırak, tek kişi için bile fazla büyük görünmeyen doğal bir mağaraydı burası.

Jared, Mina’yı içeri itip ellerini mağara duvarının dışına dayadı. Çocuğun elleri parlamaya başladığında Mina kayaların değişip gerilediğini ve mağaranın büyüdüğünü gördü. İçerisi ikisinin de sığabileceği kadar büyüse de sıcak kalmalarına yetecek kadar küçüktü. Jared sonra ateş yakma işine geçti; büyük bir taşla bir çukur kazıp etrafına küçük çıralarla dallar yerleştirdikten sonra zippo çakmağını çıkardı.

“Nasıl yani, ateş oluşturmıyor musun?” diye takılmaya çalıştı Mina ama dudakları kelimeleri oluşturmıyordu. Konuşmasının anlaşılmaz olduğundan emindi. Ateşin yancağına da inanmamıştı ama sarı-mavi bir kıvılcım belirerek

onu şaşırttı. Dakikalar sonra Jared mağaranın hemen dışın-
da küçük bir ateş yakmıştı. Mina ateşe yaklaşılabildiği kadar
yaklaştı ama parmakları hâlâ donuktu. O kadar üşüyordu ki
ellerini alevlerin arasına bile daldırmayı düşünüyordu.

Jared onun yanına çöküp ellerini kendi ellerinin arasında
ovuşturarak ısıtmaya çalıştı. Çocuğun kıyafetleri kurumuştı
ve vücut ısısı normalden daha sıcaktı.

“Hasta mısın?” diye sordu Mina. “Çok sıcaksın.”

“Hayır, ısınmak için vücut ısıyı yükseltebiliyorum.” Ja-
red gömleğini çıkartıp ona verdi. “Giy bunu.”

Mina kafasını iki yana salladı. “H-h-hayır.”

“Rica etmedim! Al, ben şuraya gidiyorum.” Jared hemen
kalkıp nehre doğru gidip ona arkasını döndü.

Mina hızla tişörtünü çıkartıp Jared’inkini giydi. Kendi
tişörtünün aksine onun gömleği tamamen kuruydu. Jared
gibi kokuyordu ve vücut sıcaklığı yüzünden hâlâ ılıktı. Gi-
yindikten sonra tişörtünü kuruması için bir çalılığın üstüne
serdi. Birkaç dakika sonra da Jared yanına geldi.

“Bence sabaha kadar burada kalmalıyız. Hızlı ilerleyemi-
yoruz. Hem senin de üstünün kuruması gerek.”

“Annem ne olacak?” diye sızlandı Mina.

“Şu anda yapabileceğimiz bir şey yok. Zaten annen çok-
tan polise haber vermiştir, onlar da seni aramaya başlamış-
lardır.”

“Olamaz! Beni kaçırdığını düşünecekler!” Mina korkuy-
la ellerini ağzına götürdü.

Jared omuz silkti. “Bir bakıma kaçırdım sayılır.”

“Nereye bakacaklarını bilemezler ki!”

“Üzgünüm, Mina. Hepsi benim suçum,” dedi Jared ciddiyetle.

“Evet, Jared. Senin suçun.” Birkaç saniye sonra Mina’nın midesi gürültüyle guruldayınca Jared gülmeye başladı.

“Vay canına! Duydun mu?” dedi.

Mina onun kolunu çimdikledi. “Karnım acıktı ve bu da senin suçun.” Sonra onu görmezden gelip küçük mağaraya doğru emekledi ve tortop olarak uyumaya çalıştı.

“Hey, bana da yer var mı?” Jared beklentiyle mağaraya bakıyordu.

“Hayır!” diye homurdandı Mina. “Aklından bile geçirme. Bu işi başımıza sen açtığın için etrafı izleyip bir şey görürsen bana söyleyebilirsin.”

“İyi,” dedi Jared, mağaranın dış duvarına yaslanırken.

Birkaç sessiz saniye geçti. Mina tam uykuya dalacaktı ki Jared’in monoton ama yüksek bir sesle konuşmaya başladığını duydu. “Etrafı izliyorum ve nehri görüyorum. Ayın ağaçların arasında yükseldiğini görüyorum. Ormanın şu anda cidden çok ürkütücü göründüğünü görüyorum. Bahse varım şu anda ormandan bize doğru gelen bir çeşit vampir kaplumbağa vardır. Evet, küçük kaplumbağa adımlarının yaklaşmakta olduğunu duyabiliyorum.”

“Jared?”

Mina bu komikliğinin birden nereden çıktığını bilmiyordu; bu da sinir bozucu bir erkek özelliği idi işte. Dışarıda, insanlardan uzakta olmak Jared’in farklı bir yönünü ortaya çıkarmıştı. Aksi ve öfkeli görünmüyordu. Belki de aralarında bir şey değişmişti ya da Jared artık ondan saklanmak

istemiyordu. Sonunda kendisi olabileceğini düşünüyor olabilir. Mina onun hâlâ söylemediği bir sürü şey olduğuna bahse girebilirdi. Ama bu da bir başlangıçtı.

“Efendim?” dedi çocuk fazla neşeli bir şekilde.

“Çeneni kapatacak mısın?”

“Hayır,” dedi Jared. Mina onun sesinden sırtıttığını anlayabiliyordu.

“Lütfen dersem susar mısın?”

“Muhtemelen hayır.” Kıkırdadı.

“Tamam, o zaman gece bizi bir şeyin *yemeyeceğine* söz verersen mağarada uyuyabilirsin.”

“Söz veriyorum, gece bir şey bize zarar vermeye gelirse asıl ben onu *yerim*.” Jared ona dokunmamaya dikkat ederek küçük mağaraya girdi ve ona sırtını dönerek uzandı. Mina da ona sırtını döndü ve alevlerin mağara duvarına düşen gölgelerini izlemeye başladı.

Sonra birden Jared bu kadar yakınındayken uyuyamayacağını fark etti. Her nedense sorular kafasından bir türlü ayrılmak bilmiyordu ama Jared’dan cevap alamayacağını biliyordu. Pantolonu ıslak olduğu için soğuktan yine titredi. Ama pantolonunu kesinlikle çıkarmayacaktı.

“Bir ork olduğunu bana hiç söylememiştin,” dedi Mina kısık sesle, parmağıyla yerde daireler çizerken.

“Hazır değildin,” dedi çocuk kısaca.

“Şimdi söylemeye karar vermene sebep olan neydi peki?”

“Sana söyleyemediğim bazı *şeyler* olduğu için bana sürekli kızgın olmandan bıkmıştım. Hem bilmeni istiyordum aslında. Yani ben de peri formumdayken mezuniyet balosu

kralı olamam.” Sesinde kırılğan bir ton vardı. Sert motosikletçi Jared gitmiş, yerine sevmeye, uyum sağlamaya özlem duyan bir genç oğlan gelmişti. Ama Mina onun bir şeyi sakladığını anlayabiliyordu.

“Grimoire neden sende işe yaramadı? Başım beladayken beni koruması gerekmiyor mu?”

“Bende işe yaramaz.” Jared yüksek sesle iç geçirerek sanki uykuya dalmak üzere olan kendisiymiş gibi rahatsızca konuşmuştu.

“Neden?” diye sordu Mina.

“Öyle de havalıyım çünkü.” Bir kahkaha attı.

Mina içini çekti. “Jared, hadi ama. Soruyu geçiştirme. Bana karşı gerçekten dürüst olacağını düşünmüştüm.”

“Mina, Grimoire’ın bana zarar veremeyeceğinden başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. İstersen ork gücü de buna.”

Mina konuşmadan önce onun dediğini bir süre düşündü. “Veremez mi vermez mi?”

“Hem ikisi... hem değil. Nereye varmaya çalıştığını anlamadım.”

Mina altdudağını ısırıktan sonra fısıltıyla konuştu. “Grimoire’ın beni korumaya devam edeceğini, bir dahaki sefere işe yarayacağını bilmem gerek. Babam neyi yanlış yaptı bilmiyorum ama Grimoire ona yardım edemedi ve o da bu aptal hikâyelerden birinde hayatını kaybetti.

“Bugün kitabı açıp senin üzerinde kullanmaya çalıştığımda işe yaramayınca panikledim ve babam gibi öleceğimi düşündüm.”

“Ah...” Jared sessizleşti. “Kitaba çekilmemi dilerdin yani. Tanrım, benden gerçekten hiç hoşlanmıyor olmalısın!”

Mina sinirlendi. “Sen olduğunu bilmiyordum, unuttun mu acaba? Ve evet, doğruyu söylemek gerekirse şu anda kitabın seni çekmiş olmasını dileyecak haldeyim neredeyse.”

Jared gülermiş gibi bir ses çıkardı. Mina sessizleşince de özür diledi. “Üzgünüm. Bunun seni gerçekten rahatsız ettiğini anlayabiliyorum.”

“Evet, ediyor. Grimoire, Jack amcama gelmedi ve amcam öldü. Babama geldi, o da ailemizdeki laneti sona erdirmeye takıntılı hale dönüştü. Ama Grimoire’ın yardımıyla bile yeterince güçlü değildi. Ben sadece...” Mina bir an kelimelerin boğazında düğümlendiğini hissetti. “Bugünün o an olduğunu düşündüm. Son olduğunu. Ama daha ölmeye hazır değilim.”

Jared onun kısık sesle ağladığını duyabiliyordu ve daha önce hiç hissetmediği bir suçluluk duygusu içini doldurmuştu. “Mina,” dedi yumuşak bir sesle. Mağarada ona doğru dönüp bir dirseğine yaslanarak ona baktı. “Mina, bana bak.” Kız ona bakmak için döndüğünde kahverengi gözleri içlerindeki yaşlarla daha da büyümüş gibiydi. “Bir dahakine işe yarayacak. Söz veriyorum.”

Mina’nın sesi çocuk gibiydi. “Nasıl emin olabilirsin?”

Jared hayatında ilk kez, onu rahatlamak için söylediği sözlerle kendisi de inanabilmeyi diledi. “Eminim işte.”

Mina gönülsüzce kafa salladıktan sonra duvara bakmaya devam etmek için döndü. Birkaç dakika sonra da ağlayarak uykuya daldı. Jared onun uyumasını izledi ve titremesinin kesilmediğini fark edince arkasından ona iyice yanaşıp kollarını etrafına sardı. Uyanık olsa Mina’nın buna asla izin ver-

meyeceğini biliyordu ama Jared şimdi onu ancak bu şekilde rahatlatabilirdi. Saçlarının kokusunu içine çekti. Nehirde ıslanmış olmasına rağmen hâlâ hafiften çilek kokuyordu.

Jared onun yanındayken kalkanlarını daha sağlam tutmalıydı aslında. Çünkü Mina duvarlarını yıkıyor, kırılanaşmasına neden oluyordu. Jared biliyordu ki onu her daim koruyamazdı, bir gün yanından ayrılma emri alacaktı. Fakat bu emirlerin hiç gelmemesini tüm kalbiyle umuyordu. Ama içini kemiren daha önemli şey Mina'nın izinin bulunması korkusuydu.

Onu buraya getirme nedenlerinden biri buydu; kokusunu Grimm'leri Avlayan'dan saklamak. Ama Mina'ya, atalarının aslında nasıl öldüğünü söyleyebileceğini sanmıyordu. Her şeyin Grimoire'm suçu olduğunu düşünmesine izin vermek daha kolaydı. Bazen insanların, geceleri rastladıkları şeyler hakkındaki gerçekleri bilmemeleri daha iyiydi.

9. BÖLÜM

Mina rüyasında orklarla boğuşup durmuştu. Onu kovalamış, yemiş ve sonunda boğarak öldürmüşlerdi. Orkun onu kollarının arasına alıp öldürene kadar sıkıldığını hissetmişti. Uyandığında mağarada yalnızdı.

Çatırdayan ateşin sesini duyduğunda mağaranın girişine baktı. Ateşin üstünde pişmekte olan bir balık vardı ve Jared da bir başkasını temizliyordu.

“Onları nasıl yakaladın?”

“İzciydim.” Jared üç parmağını havaya kaldırarak izci işareti yaptı.

“Bundan şüpheliyim.” Mina güldü. “Tüm o kulüp toplantılarında oturabilecek sabrın olduğunu hiç sanmıyorum. Ayrıca, izcilik yapmış olsaydın şimdiye buradan çıkmıştık.”

“Haklısın. İzci değilim. İzci olamayacak kadar yaramazdım. O zaman, başarılı bir ork olduğumu ve yakışıklılığım ile sana kahvaltı kazandığımı söyleyelim.”

“Mideme girdiği sürece yemeğin nereden geldiğini sorgulamam,” dedi Mina.

Jared balığı bir kez daha çevirdikten sonra büyük bir ağaç kabuğunun içinde Mina’ya servis etti. Balık sıcak, sulu ve baharatsızdı ama Mina bunu umursayamayacak kadar açtı. Sabırsızlıkla yemeye çalışırken parmaklarıyla dilini yaktı.

Balıkları kılçıklarındaki son etlere kadar mideye indirdikten sonra soğuk nehir suyundan içtiler ve gitmek için ayaklandılar. Jared küllerin üstüne toprak atarak kalan ateşi söndürdü. Hava sıcak değildi; hatta bayağı serin ve kapalıydı. Gökteki kasvet iç karartıcıydı ve yürüyüşlerini daha da kötüleştiriyordu.

“Bana hikâyeler hakkında bilgi versene. Yeni bir hikâyenin yaklaştığını bildiğini söylemiştin... nereden biliyorsun?” diye sordu Mina.

“Eh, biliyorum çünkü bir periyim ve gücün toplandığını hissedebiliyorum. Senin de hissediyor olman gerek. Geri çekilip bir araya toplanan bir gelgit dalgası gibi. Küçük dalgaların oluştuğunu hissedebilirsin, ardından sessizlik gelir, bunu da fırtına takip eder.”

Mina kafasını salladı. “Ben de hissettim. Sanırım hep hissedebiliyordum. Bütün vücudumu saran bir karıncalanma hissi ya da etrafımın elektriklerle kaplanması gibi bir şey. Babam öldüğünden beri oluyordu bu. Hep de birilerinin beni izlediği hissi vardı içimde.”

Jared bu duydukları karşısında öfkeyle homurdanıp yürürken bir taş tekme attı. “Eh, evet, hissettiğin şey muhtemelen Masal’dır. Periler acımasız yaratıklar değildir. Ma-

sal muhtemelen bekliyor, seni kontrol ediyor ve tüm unsurlar mükemmel bir şekilde bir araya gelsin diye bekliyordu. Grimm’ler arasında görevi devretmeden önce yeterince büyümelerini beklemeyi öğrendi. Küçükler pek eğlenceli değildi.”

Mina keskin bir nefes alarak döndü ve ona şok içinde baktı. “Çocukları hikâyeleri çözmeye zorladığınızı mı söylüyorsun? Bu korkunç bir şey! Ben bile neredeyse ölüyordum!”

“Bir dakika, ben değildim! Çocuklara bir şey yaptırmadım. Dediğim gibi, bunlar çok uzun zaman önceydi ve Masal’ın, hikâyeleri yeni sorumlusuna vermeden önce beklemeye karar verme nedenlerinden biri de buydu. Grimm çocuklarının birçoğu hikâyeleri alt etti ama çoğu başaramadı. Perilerin pek çoğu, Masal’ın görevleri onlara küçücük yaşta vermesinden hoşlanmadı. Bizim dünyamızda insanlara karşı olmayan bölgeler de var, unutma. Neyse, bunun sonucunda Masal, sorumlu Grimm’in belirli bir yaşa gelmesini beklemeye başladı.”

“Doğru yaş nedir peki?” diye sordu Mina öfkeyle.

“On altı.”

“Ama her şey başladığında ben daha on beş yaşındaydım! *Hansel ile Gretel* ve *Kırmızı Başlıklı Kız* masallarını tamamladığımda on altıncı yaş günümdü.”

“Ne diyebilirim ki... kayda değer bir kızsın. Masal’ın dikkatini fazla erken çektin.” Jared omuz silkip ellerini ceplerine soktu.

Duyduğu iltifatla Mina’nın yanakları kızarmıştı. Geniş bir kayanın tepesinde dinlenmek için durdu, yavaşça ayak-

kabılarını çıkartıp ters çevirerek salladı ve bir şekilde içeri girip ayağına batan taşı çıkardı. Hava ısınmamıştı ama Mina yorgundu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Jared yakınlardaki bir ağaca yaslanıp gözlerini kapatarak sabırla onu beklemeye başlamıştı. Nehrin sesi rahatlatıcıydı. Eğer gezisi bu koşullarda ve şu anki yol arkadaşıyla olmasaydı bu durumdan daha çok hoşlanırdı. Ama şu an içinde bulunduğu durum resmen acı vericiydi.

Jared gözlerini açmadan konuştu. “İlk Hansel ile Gretel’in peri olduğunu, hikâyedeki Grimm’in yaşlı kadın olduğunu biliyor muydun?”

“Ne diyorsun? Bu hiç doğru gelmiyor.”

“İşte hikâye de burada kafa karıştırıcı ve komik hale geliyor. İlk ortaya çıkan masalda Hansel ile Gretel, şeyler gibi, hımm, Bonnie ve Clyde gibi birer hırsız ve katildi. Ama ikisi de görünüşte hiç yaşlanmayıp çocuk gibi kalan Kitskin perileri oldukları için hiç kimse onlardan şüphelenmedi. Durumu çözen ataların oldu.

Kitskin’ler aynı evi asla iki kez soymazlardı ve genelde hep yaşlıların evlerine girerlerdi. Onları yakalamak için plan kuran kişi Wilhelm’di. Jacob’ı yaşlı bir kadın gibi giydirerek, sunduğu tatlılarla perileri kapısına çekmesini sağladı.”

Mina atalarından birinin bir kadın gibi giyinmesini gözünde canlandırınca gülmeye başladı.

Jared tek gözünü açıp bir kaşını kızgınlıkla kaldırarak Mina’nın ciddi ciddi dinlemesi için bekledi.

“Pardon,” diye mırıldandı Mina, dirseklerini dizlerine dayayıp çenesini kollarına dayarken. Masalın geri kalanını

dinlemek için iyi bir pozisyondu bu.

“Hansel ile Gretel evin içine bakınca Grimm’lerin masaya yaydıkları mücevherler ve paraları gördüler. O gece geç saatlerde onları öldürüp ganimetle kaçmak için eve gizlice girdiler ama Grimoire sayesinde oluşmuş büyülü kafes-fırına kardeşler tarafından hapsedildiler.” Jared böbürlenir gibiydi.

“Bu şekilde anlatınca ne kadar kolay görünüyor. Benim Hansel ile Gretel hikâyemden daha kolay.” Mina kafasını kaldırıp Jared’ın rahatsız olmuş bakışını görünce eliyle ağzını kapattı ve omuz silkti.

“Evet, oldukça kolay görünüyorlar ama unutma, her hikâye tamamen sonlandırılmaz. Hepsi ölümcül görevler değildir ve tekrar denemek için bir şansın olur.”

Mina’nın eli sınıftaki hevesli bir öğrenci gibi havaya kalktı. Jared ona izin vermeden önce üç saniye bekledi.

“Tamam, şimdi soru sorabilirsin,” dedi yerden aldığı bir dalla ona işaret ederek.

“Peki ya Claire?”

“Claire başıboş ve tehlikeli biri olmaya başlamıştı. Malesef burası insanların dünyası olduğu için periler herkese cevap vermek zorunda değil. Bu yüzden Masal, Kader Hükümdarları adına onları dünyadan silmen için böyle belirli perileri senin yoluna çıkartacaktır.”

“O halde ben, Kral ve Kraliçenizin artık kontrol edemediği kötü periler için Hayalet Avcısı gibi bir şey oluyorum. Onları bilerek karşıma çıkartıyor ve Grimoire’a hapsedmemi umuyorlar.”

Jared, elini kaldırmadığı için ona dik dik bakınca Mina

özür diler gibi gülümsedi.

“Evet, her iki tarafın da kazandığı bir durum. Grimm’lerin düşmana, perilerin de daha az... kötü adama ihtiyacı var. Bir denge olmalı. Bu yüzden pek çoğu Grimoire’ın peşinde. Çünkü onu ele geçirdiklerinde düşmanlarını içine hapsedebilirler. Kitabın başka faydaları da olduğuna dair söylentiler de onu istemelerine neden olan bir faktör... ama bu söylentilerin hiçbirisi doğru değil,” diye bitirdi Jared konuşmasını çabucak. Son cümleyi fazla hızlı söylemişti.

Mina’nın eli tekrar havaya kalktı. Jared sabırsızca kafa salladı.

“Peki ben hikâyeleri görmezden gelip kaçarsam ve yaşlanıp gidersem ne olur? Yani, görevleri tamamlamazsam kapılar hiç kapanmaz ve periler her iki dünyada da serbestçe dolaşabilir. Bu da benim için kazanç değil midir? Hayata karşılık hayat.”

Jared ellerinin arasındaki dala baktı, sonra onu kırmaya başladı. Parça parça ettikten sonra hepsini öfkeyle çalıkların arasına atınca korkan kuşlar uçtu. Jared soluk soluğa dönüp üzgün gözlerle ona baktı.

“O zaman Masal devreye girer. Söz sözdür ve eğer bir Grimm zamanında görevini tamamlamazsa Masal hikâyeleri oluşturur ve Grimm’i zorla dahil eder. Bu sefer ona hikâyeyi ya da nasıl ilerleyeceğini seçme şansı da vermez. Masal’ın canlı ve güçlü bir varlık olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Bundan daha fazlası var aslında. Düşünür, nefes alır ve seninle satranç tahtasındaki bir piyon gibi oynar. Ama bir piyon bile veziri düşürebilecek güçte olabilir. Yani kaderin-

den kaçmaya çalışmadan önce bunu düşün.”

Jared haklıydı; düşünecek çok şey vardı. Her yeri ağrıyan, yorulmuş ve az da olsa yenik düşmüş hissedenden Mina, kayadan indi ve birlikte yürümeye devam ettiler. Birkaç saat sonra Jared durmak ve öğle yemeği için bir şeyler yakalamak istedi ama Mina devam etmek istiyordu.

Sonunda kayalıklar azaldı ve dik yokuşun yerini toprak yolla ağaçlar aldı. Mina ve Jared sonunda yukarı tırmanıp nehirден uzaklaşabildiler. Mina, nehrin olduğu açıklıktan uzaklaşabilirlerse medeniyete ulaşmalarının birkaç dakika alacağını düşünmüştü. Ama yanılmıştı. *Gerçekten* de yanlış yöne ilerlemişlerdi ve çevreleri kilometrelerce uzayan yosun kaplı ağaçlarla doluydu. Ne tarafa dönse aynı manzara vardı.

“Şimdi ne olacak?” diye homurdandı Mina. Ayaklarının ağrısından ölecekti, karnı çok acıkmıştı ve bir de yağmur başlamıştı. Doğru yöne gittiklerine gerçekten inanmıştı ama nehir yatağından çıktıklarında hatasının farkına varmıştı. Bu kadar büyük bir hatayı karşılayamazdı. Annesiyle Charlie endişeden kafayı yemiş olmalıydılar.

“Bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum.” Yanlış yön yüzünden öyle berbat haldeydi ki cevap için Jared’a dönmüştü artık. Ama bu basit dönüşü, ıslak yapraklarda kayan ayakkabıları yüzünden az önce tırmandıkları dik yokuşa doğru düşüşe dönmüştü.

Jared ona doğru atılıp omzunu tuttu ama Mina’nın savrulan kolları ikisinin de tekrar nehir yatağına düşmelerine neden oldu. Ancak hızlı düşünen Jared düşüşün etkisini üze-

rine almak için havada döndü.

Mina bir an önce kayaların üstünde kayarken biraz sonra yokuşun dibinde, Jared'ın sıcak kollarının arasında güvenderdi. Ne söyleyeceğini bilemediği ve ilk hareket eden olmak istemediği için onunla yüz yüze öylece yattı. Ne kadar yakın olduklarının ve Jared'ın kendisini ne kadar sıkı tuttuğunun farkındaydı.

Jared'ın çekici olduğunu hep biliyordu zaten. Siyah saçları, güçlü çenesi ve gri gözleri onu karşı konulamaz yapıyordu ama Mina onun çirkin tutumunun ötesini hiç görememişti. Gururu, kibri ve sadece Mina'ya karşı hissediyormuş gibi göründüğü tiksinti ondan uzak durmasına yardımcı olmuştu.

Şimdi Jared'ın gözleri kapalıydı ve Mina onun her bir kirpiğini sayabiliyordu. Düşüşten sonra kendini toplamaya çalışırken yavaşça nefes alıyordu, dudakları hafifçe aralanmıştı ve minik yağmur damlaları yanaklarına düşmüştü. Mina şu anda onun dışında her şeyi unutmuştu.

Jared nefes kesiciydi.

Mina harekete geçip geri çekilmeliydi ama yapmadı, yapamadı. Sebebi Jared'ın kollarının etrafına dolanmış olmasıydı ve çocuk onu bırakmakta acele ediyormuş gibi görünmüyordu.

Hâlâ gözlerini açmamıştı. Mina neredeyse onun bilincini kaybettiğini düşünecekti ama bunun gerçek olmadığını biliyordu çünkü eli göğsündeydi ve onun yüzüne baktıkça kalp atışları hızlanıyordu. Jared'ın kalp atışlarıysa onunkilerden de hızlıydı.

Sonunda yutkunup gözlerini açtığında Mina neredeyse

onun gözlerinde gördüğü saf duyguların içinde boğulacak gibi oldu. Jared onu öpecekti! Niyetini anladığında Mina keskin bir nefes aldı ve sonra bunu yapmamış olmayı diledi çünkü Jared anında soğumuştı. Çenesi gerilmişti ve incinmiş gibi görünüyordu.

Olamaz! Jared onun beklentisini reddetme olarak mı algılamıştı?

Jared onu bırakıp saçındaki bir dal parçasını almak için uzandığında Mina biraz hayal kırıklığına uğradı.

“Bir dahaki sefere düşerken bütün ormanı peşinden sürüklememeye çalış.” Hafifçe gülümsese de gülüşü gözlerine ulaşmamıştı. Mina’nın saçından başka bir dal parçasını daha alıp ikisini de ona verdi. “Bir sonraki Noel ağacın için,” diye takıldı.

Mina ondan ayrılınca anında sıcaklığını özledi. Onun kollarının arasındayken daha sıcaktı. Yanakları utançla kızarmıştı ama neyse ki Jared fark etmemişti.

Jared yavaşça doğruldu ama yerden kalkmadı. Onunla göz teması kurmadan önce bir süre ellerine baktı. Yüzünde ciddiyet ve kararlılık vardı. Her ne söyleyecekse Mina duyduklarından hoşlanmayacağını biliyordu.

O anda yakındaki çalılardan yüksek bir çarpma sesi gelince ikisi de telaşla kafalarını kaldırdı ve kaçmaya ya da çılglık atmaya fırsat bulamadan karşılarında kocaman bir yaratık belirdi. Siyah ayı tepesinde kule gibi dikilirken Mina donakalmıştı. Tek görebildiği öldürme isteğiyle yaklaşan ayının gözleri ve dişleriydi.

Mina bir çılgılık kopardı.

10. BÖLÜM

Siyah ayı, Mina'ya doğru atılıp kuvvetli pençelerini savurarak onu düşürmeye çalıştı. Jared hemen ork formuna dönüşüp aralarına girerek ayının darbesini karşılamaya çalışınca kolu kesildi. Kendinden daha büyük olan orku gördüğünde ayı daha da öfkelenmişti. Mina'yı bırakıp dikkatini yeni, daha büyük tehdidine verdi.

Jared öne atılıp ayıyı iterek ve onunla boğuşarak korkuyla donakalmış Mina'dan uzaklaştırmaya çalıştı. Ayı en güçlü silahları olan pençelerini tekrar tekrar savurarak Jared'ı alt etmeye çalışıyordu ama birbirlerine çok yakın oldukları için pençeler fazla hasar oluşturmuyordu. Ama maalesef bu yakınlık, ayının ikinci güçlü silahına, yani dişlerine de yakın olduğu anlamına geliyordu.

Ayı kafasını yana eğip dişlerini Jared'ın sol omzuna geçirdiğinde Mina bir çığlık attı. Jared acıyla kükreyerek buruna bir yumruk geçirdiği ayının dişlerini çekmesini sağladı.

Sonra homurdanarak onunla boğuşmaya başladı ve sonunda karnından tutarak kafasının tepesine kaldırmayı başardı, dönüp üç büyük adımla onu nehre fırlattı. Ayı dibe daldı, ardından yüzeye çıkıp onlara doğru yüzdü ve bu sefer fazla yaklaşmadan tehditkâr şekilde etraflarında daire çizmeye başladı.

Sonra arka ayaklarının üstünde dikilip onlara kükredi ama Jared ona doğru giderek meydan okurcasına kükremeye karşılık verince ne yapacağından emin değilmiş gibi görünerek dört ayak üstüne düştü ve dönüp çalıların arasına yollandı.

Ayı gözden kaybolana ve güvende olduklarından emin olana dek, ork formunda kaldı. Mina onun teninin normal pembe deri tonuna dönmesini, yüzünün küçülmesini hayranlıkla izledi. En sonunda Jared yaralanmış, bitmiş insan formunda karşısında duruyordu.

Kafası bitkinlikle düştü ama sonra gözlerini kaldırıp ona kocaman bir gülücük attı ve acıyla dizlerinin üstüne düştü. Mina onun yanma koşup omzundaki hasara bakmak için tişörtünü yırttı. Omzu parçalanmıştı ve kan doluydu ama kemikleri kırılmış gibi görünmüyordu.

“İyiyim ben. Görüldüğü kadar kötü değil,” diye berbat bir yalan söylemeye çalıştı Jared.

“Ah, Jared, öldürülebilirdin. Buradan çıkmalıyız. Başka ayılar da gelebilir, etrafta olmamalıyız.” Kendi tişörtünden bir parça koparıp suya koştı ve yarayı temizlemeye başladı.

“Çalılık yönünde ani bir hareket yapmadıkça güvendesiniz.” Jared yere oturup Mina’nın omzunu ve kolundaki ke-

siği temizlemesine izin verirken gözlerini kapattı ve ayının gelip gittiği yere kafasıyla işaret etti.

“Nasıl emin olabiliyorsun?” diye sordu Mina tereddütle. Bu yaşananlar yamyam aylar tarafından saldırıya uğramaya benziyordu ama Grimoire bu gibi gerçek durumlarda işe yaramazdı.

“Bizim suçumuzdu çünkü. Yokuştan düştüğümüzde anne ayıyla yavrularını korkuttuk. Yavrular başından beri çalılıkta saklanıyorlardı. Ayı da annelik yapıyordu sadece,” dedi Jared. Mina yarasına fazla sert bastırınca da tısladı.

Çalılığa doğru bakan Mina siyah anne ayıyla iki delişmen yavrusunun gittiğini hayal meyal gördü.

Jared bir süre gözleri kapalı dinlendikten sonra yaralarını inceledi, ardından kalkıp etraftaki ağaçların diplerine bakmaya başladı. Mina ne yaptığını sorunca, perilerin yaraları hissizleştirmek için kullandığı, Eros adı verilen basit görünümlü bir ağaç yosunu aradığını söyledi. Her yerde yosun yetiştiğı için bulmak zor olmamıştı. Mina’dan yosunu yarasının üstüne yerleştirip sarmasını istedi, sonuçtan tatmin olunca da yola devam etmeleri için işaret etti.

Mina onun bitkinlikten bayılmasından ya da düşmesinden endişelenerek yanından hiç uzaklaşmıyordu. Ama Eros yosunu işini iyi yapıyormuş gibi görünüyordu çünkü Jared adımlarını yavaşlatmak yerine hızlandırmıştı. Hatta Mina’nın yavaşlığından dolayı sabırsızlanmış gibiydi.

“Ağaçlara tırmanmayı sever misin?” diye sordu Jared.

Mina yanında durdukları kocaman çam ağacına ölçüp tartar gibi baktı. “Pek değil ama deneyebilirim.” Ağaca tır-

manmaya başladı ama beş metre kadar tırmandıktan sonra doğuştan gelen sakarlığı devreye girdi ve kayarak kırık bir dal yüzünden kolunu çizdi. Kolu acıyla yanınca haykırdı.

“Kal orada... ben yukarı geliyorum,” diye seslendi Jared.

“Hayır, ben hallederim!” Jared’ın ağaca tırmanamayacağını biliyordu. Dişlerini sıkarak yavaşça tepeye kadar çıktı, birkaç dakika etraftaki araziye inceledi. Ama gördükleri hayal kırıklığına neden olmuştu. Birkaç acı verici dakikadan sonra aşağı, şaşkın görünen Jared’ın yanına indi.

“Eee, ne gördün?” diye sordu Jared dikkatlice.

“Bir sürü ağaç,” diye homurdandı Mina kısık sesle.

“Ah,” dedi Jared kayıtsız bir sesle. “Eh, hadi şu yönden gidelim.” Sol tarafa işaret etti.

“Ne tarafa gidileceğini nereden biliyorsun?” Mina sağa sola, sonra gökyüzüne kafası karışmış halde bakındı.

“Çünkü doğuya gitmemiz gerektiğini biliyorum.”

“Ama hava kapalı ve bulutlu, güneşi göremiyoruz bile. Hangi yönün doğu olduğunu nereden biliyorsun?” Mina kollarını sallayarak gri göğe işaret etti. Gökyüzü o anda yağmuru boşaltmaya karar verdi. “Gördün mü?”

“Çünkü yosun, ağaçların kuzey tarafında yetişir. Yani bu yöne gittiğimiz sürece ormandan çıkabiliriz.”

Mina durup ona inanamazmış gibi baktı. “Madem bunu biliyordun, neden beni ağaca tırmandırdın?”

Jared masumiyetle büyüyen gözlerle ona baktı. “Ağaca tırmanmanı istemedim ki. Ne yöne gittiğimizi biliyordum zaten. Sadece muhabbet olsun diye tırmanmayı sevip sevmediğini sormuştum. Aptal ağaca tırmanmayı isteyen sendin.”

“İstemedim,” diye karşı çıkmaya çalıştı Mina ama sonra hatalı olduğunu fark etti.

Hafif yağmurun altında ilerledikçe kıyafetleri bir kez daha sıırıslıklam oldu. Bir saat sonra Mina titreyip hapşurmaya başlamıştı. Eğer kısa süre içinde ormandan çıkmazlarsa zatüree olacaktı.

“Ne kadar kaldı?” diye sordu Mina.

“Ben nereden bileyim?” Jared yine aksileşmeye başlamıştı.

“Eee, daha hızlı gitmek için büyü falan yapamaz mısın?” diye sızlandı Mina. Kolundaki acı artmaya başlamıştı ve canını daha da sıkıyordu.

“Ne yani, sana üç dilek hakkı verebilecek bir cin olduğumu mu düşünüyorsun?” dedi çocuk öfkeyle.

“Yardım edemeyecek kadar bencil misin? Bizi buradan çıkartabileceksen bunu yapmalısın,” diye bağırdı Mina. “Ormanda kaybolmamız senin suçun zaten. Çıkmamız için bir şeyler yapman gerekiyor mu sence de?”

“Ben senin kölen değilim. Ne yapacağımı söyleme!” Mina’nın söylediği her neyse Jared’ı küplere bindirmişti. Çocuk ona sırtını dönmüş, dün akşam ve bu sabahki neşeli hali gidip yerini Mina’nın tanıdığı huysuz hali almıştı.

Jared’ın adımları hızlanınca Mina ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. “Bak, üzgünüm. Öyle söylememeliydim. Seni bu kadar kızdıracağını bilemedim. Şu anda en anlayışlı modumda olmadığım için beni affet lütfen. Yorgunum, her yerim ağrıyor ve annemin endişeden ölmek üzere olduğunu biliyorum. Ben sadece eve, ailemin yanına dönmek istiyorum.

rum ve oraya gitmek için her şeyi yaparım. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun sen?"

Jared, aşağıdaki ormana bakan küçük bir kayalığın tepesinde bir heykel gibi durup Mina'nın ona yetişmesini bekledi.

"Evet, çaresizce eve gitme arzusu nedir biliyorum." Mina'ya bakmak için döndüğünde yüzü mesafeliydi ve daha bir süre önce gülümsemeyle kırışmış gri gözleri şimdi boştu.

"O zaman neden buharlaşıp peri düzlemindeki evine geçmiyorsun?"

"Çünkü geçemiyorum. Burada sıkıştım." Sırtını ona döndü.

"Ama neden? Ne oldu?" diye sordu Mina kısık sesle.

"Seni ilgilendirmez," dedi Jared sertçe. Sonra dönüp bir şey arıyormuş gibi ormana baktı, kafasını havaya kaldırıp kokladı ve omuzları öfkeyle gerildi. "Sana bir şey itiraf edeceğim," diye homurdandı.

Mina ağzının dehşetle kuruduğunu hissetti ve gergince yutkundu.

Jared boğazını temizledi. "Bunu bilerek yaptım."

"Neyi bilerek yaptın?" Onun ne dediğini idrak bile edemiyordu. Otobüstekiler, onu kandırması... Olasılıklar sonsuzdu.

"Seni ormanın ortasına kaybolman için getirdim."

Mina buz gibi oldu. Onu düşmekten kurtarıp kızgın bir ayıdan koruduktan sonra bu söylediklerinde ciddi olamazdı. Şaka yapıyor olmalıydı.

Ama şaka değildi.

"Seni burada bırakmak zorundayım." Koyulaşmış, öfkeyle dolmuş gözlerle ona baktığında Mina donakaldı.

“Beni gerçekten terk etmeyeceğini söyle bana lütfen.” Jared’ın yanında tamamen hareketsiz şekilde durmuş, sesine hissettiği tüm korku ve güvensizliği katarak yalvarıyordu.

“Gitmem gerek. Kötü bir şey geliyor ve benim dinlenmem lazım. Yoksa sana yardım edemem,” diye fısıldadı Jared. Boğazında bir hıçkırık vardı sanki. “Lütfen patikadan ayrılmayacağına dair bana söz ver.”

“Patika mı? Ne patikası?” Mina’nın gözleri acı ve öfke yaşlarıyla ıslanmıştı. Gitsinler diye gözlerini kırptırdı ve açtığında Jared gitmişti.

Mina onu bulmak için kendi etrafında döndü ama çocuk ortada yoktu. Ne bir ayak izi, ne ses, ne de hareket eden çalılar vardı. Öylece yok olmuştu. Mina ona seslendi ama vadide yankılanan sesi dışında kimse ona cevap vermedi. Reddedilmişlik ve yalnızlık hissiyle yağmurla ıslanmış toprağa çöktü ve uçurumun ötesindeki ormana baktı.

Jared’a nasıl güvenilebilmişti? Onun en kötü perilerden olduğundan emindi artık. Perilerin o şekilde buharlaşma yeteneği olmadığını düşünüyordu ama görünüşe göre vardı ve bunu sürekli yapıyorlardı. Jared da muhtemelen Masal’ın tarafında, Mina’nın karşısındaydı. Masallardaki kötü üvey ebeveynler gibi onu ormanın ortasına getirip terk etmişti.

Sonunda Mina’nın gözleri Jared’ın daha önce gördüğü şeyi seçti. Bir patika. Birkaç kilometre uzayıp gidiyor gibiydi. Ama şimdi harekete geçerse gece çökmeden yolu bitirebilirdi.

Jared’ın yosun tavsiyesinin doğru olmasını umarak en doğu neresiye oraya doğru ilerlemeye başladı. Toprak bağlantı yoluna varması iki saatini aldı.

Birkaç dakika daha doğruya doğru gittikten sonra toprak yol çatallaştığında hangi yöne gideceğinden emin olamadı. İkisi de her nasılsa aynı rotadaymış gibiydi. Sağ tarafı seçti. Bir saat geçtikten sonra yanlış yolu seçtiğini düşünmeye başladı. Ama geriye dönmek yerine aynı yoldan gitmek daha iyi olmaz mıydı?

Ayaklarını sürüyerek yürüdüğü için bir süre sonra çamurlu bir taşın üstünde kayarak bileğini burkunca haykırarak yere düştü. Kalkıp yürümeye devam etmeye çalışsa da bileğine güç verdiği anda yine yere yığıldı. Yarı emekler, yarı sürünerek giderken yanaklarından acı ve öfke gözyaşları süzülüyordu.

Küfürbaz biri olsaydı şimdiye Jared'a bildiği bütün küfürleri sayıyor olurdu. Ama bunun yerine, eğer bir daha karşısına çıkmaya cüret ederse ona yapacağı korkunç şeyleri hayal etmekle yetindi.

O anda yükselen bir gök gürültüsüyle yerinden sıçrayan Mina kafasını kaldırdığında bulutların karardığını ve öfkelelerini sağanak yağmurla boşalttıklarını gördü. Ne şanstı ama!

Bir ağacın altına sığınmak için kendini yan tarafa doğru çekti. Teni buz gibiydi ama Jared'a olan öfkesi sıcak kalmasını sağlıyordu. Tam bulunma umutlarını tamamen yitirmek üzereydi ki uzaklarda bir yerde karanlığı delen bir ışık fark etti.

Bağırmaya çalıştı ama sesi boğuk çıkıyordu. Işık büyüdü, yakınlaştı ve bir çift lambaya dönüştü. Fardı bunlar. Mina yolu daha iyi görebilmek için ağaca tutunarak oturma pozisyonu aldı ve kendine doğru gelen siyah cipi gördü. Karan-

lık ve yağmurun arasında bağıırıp ellerini sallarken arabanın kendini görmeden geçmemesini umuyordu. Fakat araba yavaşlamadı.

Panikleyen Mina tek bacağıının üstünde zıplayarak, hareket eden aracı durdurma amacıyla yola doğru gitti. Ancak tam varacakken kayarak yola, tam da hızla gelen arabanın önüne düştü. Kafasını kaldırdığında ölümün yaklaştığını görebiliyordu. Ama sonra şoför cipin frenine bastı. Araç çamurun içinde kontrolden çıkıp döndü. Şimdi arka kısmı savrulmuştu ve ona doğru yan yan geliyordu!

II. BÖLÜM

Çat! Kocaman bir ağaç, tam da Mina'yla kontrolden çıkmış arabanın arasına düştü. Dallar tarafından yere sıkıştırılan Mina bir çığlık attı ve cip ağaca çarpıp hem onu hem de kendini çamurda sürüklerken dişlerini sıktı. Neyse ki asıl darbeyi ağaç almıştı. Büyük ağaca yanlamasına çarpan arabanın haliyse ondan daha beterdı.

Mina arabanın kapısının çarpıldığını duydu.

“Merhaba! Orada mısınız?”

“Buradayım!” diye bağırmaya çalıştı Mina, fırtınanın arasında. Kırık dallar ve çam iğneleri üstünü örttüğü için fazla görünmüyordu. Elini havaya kaldırınca biri üstündeki dalları çekmeye başladı. Fırtınanın ortasında, çamurun içinde yatarken Mina hayatta olduğuna şükreliyordu. Cidden ölmek üzere olduğunu düşünmüştü çünkü. Güçlü eller onu kavrayarak kaldırdı ve oturmasına yardım etti.

“Bir yerinize bir şey oldu mu?” diye sordu adam. Kazadan dolayı sarsılmış görünse de fiziksel bir şeyi yoktu.

“Bileğimi... burktum,” dedi Mina.

Adam duraksadı ve tamamen hareketsiz kaldı. “Adınız nedir?” diye sordu.

Mina kurtarıcısına dikkatle baktı. Orta boylu, esmer tenliydi ve kahverengi gözleriyle hafif kıvrıcık saçları vardı. Tanıdığı biri değildi. Ama içinden bir ses düzgün bir yalan söylemesi gerektiğini fısıldıyordu. “Nan Taylor.”

Adamın cipine koşup radyo telsizinden birine seslenmesini izledi. Ama telsizden gelen cevabı duyamadı. İsteddiği yardım gelmişti. Ama ne tür bir yardımdı bu?

Adam yanma gelip incinmiş bacağına dikkat ederek ayağa kalkmasına yardım etti. Kendini Karl olarak tanıttıktan sonra da arabaya yürümesine yardımcı oldu. Arka taraftan bir yağmurluk ve fener alıp öne geçerek kaputun altını, sonra da arka tarafın altını kontrol etti.

Mina bu zamanı, maceraperest birine ait olduğu belli olan arazi aracının içini incelemekle geçirdi. İçeride bir çadır, soğutucular ve çeşitli siyah çantalar vardı. Çantalardan birinden görünen tabancanın ucunu gördüğünde içine bir sıkıntı çörekledi ama bu hissi görmezden geldi. Sonuçta adam onu kurtarmıştı ve sonuçta tabancayı üstünde taşıyordu. Birkaç dakika sonra arabaya atlayıp feneri kapattı.

“İyi ve kötü haberlerim var. Motor çalışıyor ama arka aks bozulmuş; bu yüzden bir yere gidemeyeceğiz. Ama en azından yardım gelene kadar kuru kalırız.”

“Yardım geliyor mu?” diye sordu Mina umutla. Bütün vücudu hem şoktan hem de soğuktan titriyordu.

“Evet, gelecek.” Karl anahtarı kontakta döndürüp kaloriferleri kökledi. Sonra arka tarafa uzanıp işe yarayamayacak

kadar ince görünen alüminyum bir battaniye aldı. “Alın. Bu, termal bir battaniye. İnsanı sıcak tutmak için vücut ısısını kullanır. Uzun süre dışarıda kalmış gibisiniz.” Onunla battanileri değiştikten sonra yün olanı Mina’nın dizlerine serdi.

Mina’nın elleri yavaşça ısınmaya başlasa da ayakları ve ayak parmakları iliklerine kadar donuktu hâlâ. “Her şeye hazırıklısınız,” dedi titreyerek. Aracın teybine bakınca saatin 22.30 olduğunu gördü. Vadinin öteki ucuna geçmek gerçekten bütün gününü mü almıştı?

Karl bir gofretle gümüş renkli termos çıkartıp gofreti ona verdi. Elleri öyle titriyordu ki Mina sonunda paketi açmaya çalışmayı bıraktı. Çok yorgundu ve tek istediği uyumaktı. Kapıya yaslanıp yağmurun cama çarpmasını, sonra bir araya gelerek kaymasını izledi.

Karl termosu açıp kapağına kahve doldurarak ona uzattı. Mina kahveyi yudumlayarak onun dediklerini dinlemeye çalıştı. Ama gözkapakları ağırlaşmıştı ve sıcacık arabanın içinde konsantre olmak çok zordu.

“Dünyadaki en şanslı kız olmalısın. Bunu biliyorsun, değil mi?” Dudaklarını birbirine bastırdı ve yarı açık gözleriyle onu inceledi.

Mina bunun şans olduğundan pek emin değildi. Karl ona arabaya binmesi için yardımcı olurken etrafına iyice bakmış ve ağacı devirenin şimşek olmadığını görmüştü. Yanık izi, çatlak ya da kırık falan yoktu üstünde. Otuz metrelik ağaç kökünden devrilmişti ama köklerinin yarısı hâlâ zemine gömülüydü. Ağaca büyük bir güç çarpmış ve onu yola düşürmüştü. Mina bunu Jared’ın yaptığından neredeyse emindi ama neden yapmıştı?

Araba sanki alev almış gibiydi, Mina'yı yakıyordu. Kaloriferi kapatmak için uzanmaya çalıştı ama Karl onun daha fazla sıcak istediğini zannetti ve düğmeyi çevirerek ısıyı artırdı. Mina elinin ağırlaştığını hissederek kucağına indirdi. Uzuvarını kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Kaloriferlerden yayılan aşırı sıcak, nefes almasını zorlaştırıyordu. Tekrar titremeye başlamıştı ama bu sefer sebebi ateşti.

Karl'ın konuştuğunu duydu ama cevap veremedi, hareket edemedi. Adamın elinin yanağına ve alınına değdiğini, koltuğunun hareket ettiğini hissetti ve arka koltukta bir şeyin açıldığını duydu. Sonra bayıldı ve birkaç dakika sonra siren sesiyle uyandı.

Karl yüksek sesle küfür edip tekrar telsizi aldı ve, "Emin olmak için çok geç," gibi bir şey fısıldadı.

Arkalarına başka bir araç geldi ve içinden birkaç kişi indi. Mina kapısının açıldığını duydu, ardından da havada ilerlemeye başladı.

Gözlerini açtığında sedyeye yatırılmış olduğunu, birisinin tansiyonunu ölçtüğünü gördü. Gözlerini kırıştırdı ya da öyle yaptığını sandı ve gözlerini bir sonraki açışında acıyla yüzünü buruşturdu çünkü hastanedeydi. Doktorlar, hemşireler ve tanıdık bir ses kısık tonlarla konuşuyorlardı. Ateşi şiddetlenirken bilinci gelip gidiyordu. "Anne?" dedi kısık sesle. Bir el onunkini kavrayıp nazikçe sıktı. Annesinin, iyi olacağını fısıldayan sesini duydu ve rahatlayarak uykuya daldı.

Bir şey burnuna dokunuyordu! Mina gözlerini açtığında yüzünde dolaşan bir tüyle karşılaştı. Bakışları büyük kaz tü-

yünden onu tutan saldırganın küçük eline doğru kaydı. Bunu kardeşinin yaptığını tahmin etmeliydi.

“Charlie!” diye sızlandı Mina, tüyü itmeye çalışarak. “O tüy ne kadar çok hastalık taşıyordur biliyor musun? Kalkıp onu hastaneye mi getirdin?”

Charlie daha da sırtarak kafasını salladı. Sonra elindeki eski kalem kutusuyla Mina’nın hastane yatağına tırmandı. Bu kutuda genelde sekiz yaşındaki kardeşinin en sevdiği eşyaları dururdu; eski bir Matchbox araba, kırık bir parça kuvars, gümüş rengi şişe kapakları, bir düdük ve birkaç eski seçim rozeti. Ama şimdi hiçbirisi içinde değildi. Dikkatlice Mina’nın yatağına, bedeninin etrafına dizilmişlerdi.

“Charlie, ne yapıyorsun sen?” Mina eline en yakın duran şişe kapağını alıp sessiz kardeşine geri verdi. Çocuk da onu kutuya koydu.

“Senin için endişeleniyordu,” dedi koridordan sıcacık bir ses.

Mina kafasını çevirdi ve annesini gördüğünde rahatlamayla neredeyse ağlayacak gibi oldu. Sara ağlayarak hastane yatağına yaklaştı ve kızıyla oğlunu kucakladı.

“Anne, üzgünüm. Seni endişelendirmeyi istememiştim.” dedi Mina burnunu çekerek.

“Şşşt, şşşt. Önemli değil,” dedi annesi yumuşak bir sesle. “Eh, yani, önemli tabii ama bunu sonra konuşuruz.” Geri çekilip Mina’nın yüzündeki saçları geri itti. “Ne oldu? Ne düşünüyordun? Okuldan eve gelmeyince Nan’i aradım. Birinin arabasıyla gittiğini söyledi ama sonra eve gelmedin ve ben paniklemeye başladım. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Masal'ın işe karıştığını ve bir hikâyenin içinde olduğunu düşündüm.”

“Anne, Masal değildi. Tam olarak değil yani.”

“Bu işin içinde olmak zorunda kalmandan nefret ediyorum. Seni Grimm lanetinden korumak için yapabileceğim bir şey olsa yapardım, biliyorsun değil mi?”

“Beni on altı yıl boyunca bu lanetten ve Masal'dan kurdun zaten. Sorun değil, anne. Şimdi seninle Charlie'yi koruma sırası bende.” Mina güçlü konuşmaya çalışıyordu ama söyledikleri sadece annesini daha fazla ağlatmıştı.

“Ah, hayatım. Neler olduğunu bilmediğim için nasıl çaresiz hissettim anlatamam sana. Polis bizim durumumuzu anlamazdı... yardım için onları nasıl arayıp da bir peri masalının kızımı kaçırdığını ya da daha kötüsü öldürdüğünü söyleyebilirdim? Bir şeyler olduğunu biliyordum ama hiçbir şey yapamadım. Sonunda polisi aradım ama kaybolalı daha kırk sekiz saat olmadığını söylediler.” Sara kalkıp odada volta atmaya başlarken ellerini sallayarak konuşuyordu.

“Anne!” Mina, annesinin kendisini kaybetmek üzere olduğunu anlayarak dikkatini dağıtmaya çalıştı.

“Yani, cidden mi!? Kırk sekiz saat mi? Onların çocukları yok mu yahu? Korkmuş bir ebeveyn için kırk sekiz saat demek kırk sekiz gün demek gibidir.” O yürümeyi keserken Charlie ıvır zıvırlarının amacını yerine getirdiğinden emin olarak yataktan atlayıp onları toplamaya başladı.

“Teşekkürler, Charlie.” Mina onun kafasını okşadı.

Charlie sırtarak parmağıyla açık avucunu işaret etti.

Mina kaşlarını inanamazmış gibi kaldırdı. “Sana borçlu muyum? Ne borcum var?” Güldü.

Charlie işaretle bir şeyler göstermeye başlayınca Mina onu dikkatle izledi. “Beni koruduğun için mi?”

Annesi düşünceli bir şekilde Charlie’ye baktıktan sonra onun yerine konuştu. “Bir yerlerde, kötülerden korunmak için bir peri çemberi yapmakla ilgili bir şeyler okumuş. Bu yüzden bütün parlak eşyalarını alıp seni korumaya geldi. Hemşirelere bile sıkıntı verdi.”

“Ah,” diye fısıldadı Mina.

Sara gelip yatağın kenarına oturdu. “Neler olduğunu anlat bana.”

Mina yaşadıklarını düşündü. Jared onu bırakıp gittikten sonra bir şeyler olmuş olmalıydı ama ne? Ama annesine en azından hatırladıklarını anlatabilirdi. “Anne, sana anlatırsam kafayı yiyip aşırı korumacılık yapmaya kalkacaksın ama söylediklerimi sakinlikle karşılamaya söz vermeni istiyorum.”

Annesi dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes aldı. “Buna garanti verebilir miyim bilmiyorum ama elimden geleni yaparım.”

Mina annesine bakıp en baştan anlatmaya başladığında kadın konuşma boyunca birkaç patlama yaşadı.

Jared kızını kaçırıp ormanda kovalama cüretini nereden bulmuştu?

*Bütün geceyi kızıyla yapayalnız bir şekilde ormanda ge-
çirme cüretini nereden bulmuştu?*

*Ve son olarak, kızını ormanın ortasında yalnız bırakma
cüretini nereden bulmuştu?*

Annesinin değişen duygularını izlemek komikti: öfke, içleme ve güceniklik.

“Ne olduğu umurumda değil, o ocukdan uzak duracaksın! Mina, o beladan başka bir şey değil. Peri olması da cabası. Perilere güvenemezsin. Yani, sana yaptıklarına baksana! O ormanda ayılar tarafından öldürülebilirsin.”

Mina kahkaha atmaya başladı. Annesi etraftaki tüm tehlikeli ayıların farkında bile değildi. “Ya da şehirdeki,” diye mırıldandı.

“Hayır, ben ciddiylim!” Sara ciddi görünmeye çalışıyordu ama gözleri yavaşça yumuşadı ve sonra kıkırdamaya başladı. “Sağ salim geri geldiğin için çok mutluyum. Ama Grimoire neden işe yaramadı ki?”

Mina’nın gözleri panikle kocaman açıldı. “Anne! Grimoire nerede?” Kafasını eğdiğinde üstünde çirkin bir hastane önlüğü olduğunu gördü.

Annesi şaşkın görünüyordu. “Bilmem.”

“Kıyafetlerim nerede? Anne, kıyafetlerimi bulmalıyız!” Annesi hemen kalkıp peşinde Charlie’yle çıkarak hemşire aramaya gitti. Mina o kadar endişeliydi ki kapının hafifçe tıklatıldığını duymadı.

“Vay canına, neden bu kadar telaşlı görünüyorsun?” Mina kafasını kaldırıp yakışıklı doktora bakınca bir an nutku tutuldu, adam tanıdık geliyordu. Mina’nın ikiyle ikiyi toplaması bir dakikasını aldı. Bu, Nan’in müstakbel üvey babası Robert Martin’di.

Mina konuşmadan önce boğazını birkaç kez temizlemek zorunda kaldı. “Kıyafetlerim. Kıyafetlerimi istiyorum.”

“Hemşirelerden biri kıyafetlerini senin için bir torbaya koymuştur. Kurtarılabileceklerini sanmıyorum.” Adam gerçekçi bir sesle konuşuyordu.

“Ah, hayır, bir şeye ihtiyacım var...” Mina duraksayıp fazla bilgi vermeden nasıl devam edebileceğini düşündü. Onun çizelgesini incelemekte olan Doktor Martin bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

Adam inci gibi bembeyaz, mükemmel dizilmiş dişlerini göstererek ona sıırttı. Açık kahverengi saçları şakaklarda grileşmeye başlamıştı ve gözleri koyu elaydı. “İstediğin her neyse hemşirelerin senin için bulabileceğinden eminim. Nasıl hissediyorsun?”

“Hımm, iyi, sanırım,” dedi Mina. “Ama susadım ve acıktım.”

“Başına gelenlerden sonra bu şaşırtıcı değil. Buraya yüksek ateşle geldin. Tamamen susuz kalmıştın. Ama şimdi burkulmuş bileğin ve birkaç derin kesiğin dışında iyi durumdasın.”

“Bir dakika, ne zamandır buradayım ki? Dün gece gelmedim mi?”

“Annen henüz söylemedi mi? İki gece önce geldin. Ateş yüzünden iki gün bilinçsiz yattın. Dün gece ateşin düştü.”

Doktor Martin yanına gelip kalbini dinlerken Mina şaşkınlıkla oturdu. Neredeyse bir hafta. Bir hafta okulu kaçırmıştı.

Doktor, Mina’nın dosyasına bir şeyler karaladı. “Eğer hazırsan hemşireye serumu çıkarmasını söyleyeceğim. Çorba içebilir misin?”

Mina kafasını salladı. Yemek düşüncesiyle karnı gurulduyordu.

“Buldum!” Annesi beyaz bir torbayla odaya girdi ve torbayı ona verdi. Mina onu yırtarak kot pantolonunu çıkartıp ceplerini aradı.

“Anne, cebimde yok!” diye bağırdı.

“Belki de torbanın içine düşmüştür,” dedi. Kirli kıyafetleri yatağa döküp karıştırdılar ama kitap yoktu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Doktor Martin.

Mina duygularının kontrolünü bir yabancıнын önünde kaybetmek istemiyordu. “Şey, hayır,” dedi. “Benim için çok önemli bir şeyi kaybettim sanırım. Şu büyüklükte deri bir kitap gördünüz mü?” diye sordu elleriyle Grimoire’ın büyüklüğünü göstererek.

“Ah, hayır, görmedim. Acil çalışanlarına sorarım,” dedi doktor kısaca. “Ama annen torbayı bulmuş. Buraya geldiğinde üstünde olan her şey torbada olmalı. Belki de ormanda kaybetmişsindir.”

Mina dehşete kapıldı. Sara uzanıp onu rahatlatmak için omuzlarını kavradı. “Sorun yok, tatlım,” diye fısıldadı. “Onu bulacağız.”

Bu, Mina’nın hayatındaki en kötü gündü. Kötü perile-ri içine hapsedeceği Grimoire yanında yokken hikâyelerin üstesinden nasıl gelecekti? Gelemeyecekti tabii ki de. Tıpkı Jack amcası gibi kader mahkûmuydu.

“Ah, bu arada, birkaç arkadaşına yeterince iyi olduğunda seni ziyaret edebilecekleri sözünü verdim. Sana biraz zaman vereceğiz. Belki yemeğini yedikten sonra olur,” dedi Doktor Martin.

“Bilemiyorum. Ziyaretçi istediğimden emin değilim.” Mina yine paniklemişti. Koridorda bekleyen kim olabilirdi ki?

“Ziyaretçi benim müstakbel üvey kızım olsa bile mi?” diye takıldı doktor gülerek. “Hemşireleri keklerle kandırıp

buraya gizlice girmeden önce onu fazla oyalayamam.”

“Bir dakika, Nan mı? Nan burada mı? Evet, Nan’i görmek isterim,” diye bağırdı Mina heyecanla.

“Bir süre sonra, yemeğin bitince,” diye emir verdi doktor. “Nan o kadar bekleyebilir. Gerçi gizlice girmeye çalışacağından eminim ama sanırım bir saat daha bekler.”

Mina sırtıttı.

12. BÖLÜM

Sadece kırk beş dakika olmuştu ki Nan, Mina'nın odasına kapağı attı. Charlie ile annesi kayıp bürosuna girmek için yarım saat önce çıkmışlardı. Nan gizlice odaya girdiğinde Mina çorbasını henüz bitirmişti.

“Geç kaldın,” dedi Mina neşeyle. “Daha erken gireceğini düşünüyordum.”

Nan gözlerini devirdi. “Denedim. Ama Hemşire Ejderha'yı geçemedim ve müstakbel üvey babam da hiç yardımcı olmadı. Bence buraya giremeyeyim diye yaşlı Ejderha Kadın'ı bilerek yoluma koydu.”

“Eee nasıl girdin o zaman?”

“Charlie'den, koridorun sonundaki bir arabayı devirmesini istedim!” Zafer kazanmış gibi sırtıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Öyle bir kargaşa oluştu ki herkes o tarafa koştu.” Nan sırt çantasını kaldırıp Mina'nın yatağına koydu. “Sana acil durum gereksinimlerini getirdim: dudak parlatıcısı, saç maşası, sprey, topuklu ayakkabı...”

“Nan, koltuk değneklerim var! Topuklu ayakkabı giyemem,” diye araya girdi Mina.

“Tamam, topukluları boşver. Onları ben giyerim, sen de benim babetlerimi giyersin.” Çantasındaki her şeyi çıkartıp Mina’nın saçma uzandı.

Mina en yakın arkadaşının bileklerini tutarak yatağa bastırdı. “Nan, neler oluyor? Düzeldik mi?” En iyi arkadaşına yaptığından dolayı kendini berbat hissediyordu. “Konserde kafayı yiyip eve gitmek istediğim için beni affedebilecek misin? Seni o şekilde bırakmamalıydım.”

Nan hareketsiz kaldı ve sustu. Sonra kocaman gülümseyip ona sarıldı. “Hayır, aşırı tepki verdiğim için asıl ben üzgünüm. Brody’yle biraz yalnız kalmak istediğin için öyle yaptığını anlamalıydım. Bunu daha önce düşünemediğime inanamıyorum. Ondan hoşladığını artık biliyorum.” Mina’nın elini tutup sıktı. “Savannah’yla takıldığım için beni affedebilecek misin? Onu senden öç almak için yaptım. O zaman hâlâ öfkeliydim. Ama kaybolduğunu duyar duymaz çocukluğu kesip ne kadar aptallık ettiğimi anladım. İyi günde kötü günde en yakın arkadaşınım senin. Hatta elma olayında paçanı kurtardım.”

Mina ağlamaya başlayarak arkadaşına tekrar sarıldı. Nan geri çekilip onun için getirdiği makyaj malzemeleriyle diğer şeyleri karıştırmaya başladı. “Nan?” dedi Mina. “Ne oluyor?”

Nan ona gülümsedi. “Televizyona çıktın. Hemşirelerin konuştuğunu duydum. Bunu muhtemelen bilmiyordun ama Jed Parsons adında biri eski telsiz kanallarını karıştırırken ormanda kayıp bir kızın bulunduğuna dair bir konuşma duymuş.”

Mina omuzlarını silkti.

Nan şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Eh, ihtiyar Jed durumun ciddi olduğunu düşünüp yardım çağırmış. Telsizinin sadece birkaç kilometre alanı çektiğini bildiği için de park görevlileriyle kurtarma ekiplerine nereye bakmaları gerektiğine dair bilgi verebilmiş. Hastaneye geldiğinde öyle bir karmaşa vardı ki. Haber ekipleri seni çoktan burada bekliyordu.” Nan heyecanla yatakta zıplamaya başlamıştı.

“Ben hatırlamıyorum,” dedi Mina.

“Tabii ki de hatırlamazsın. Görüntülerde bilincini kaybetmiş olduğun belliydi. Ama çok havalıydı!” dedi Nan coşkuyla.

“O kadar da büyük bir şey değildi. Biri beni bulduğu için sevindim. Ben... ben daha sonrasını pek hatırlamıyorum.” Mina kafa karışıklığıyla elini alnına götürdü.

“Saat kaç?” Nan duvardaki saate baktı. “Şunu bir izle. Son iki gündür tekrar tekrar gösteriyorlar.” Nan komodindeki kumandayı alıp televizyon açılana kadar düğmelere hiddetle bastı. Birkaç telaşlı homurdanma ve kanallar arası gezinti sonrası Nan çılgılık attı. “İşte buradasın!”

İnce bir mont giyip mavi bir şemsiye almış kadın muhabet bir pek duygu göstermeyen yumuşak bir sesle konuşurken Mina onu hissizce izledi. “Arkamda, Mt. Adams Ulusal Ormanı’nda kaybolan Wilhelmina Grime adındaki kızın kurtarılışını görebilirsiniz. Kennedy Lisesi’nde ikinci sınıfta okumakta olan genç kız en son okuldan arkadaşlarıyla görüşmüştü. Ormanda nasıl kaybolduğu hâlâ bilinmiyor. Jed Parsons adlı birinden gelen gizemli aramayla park görevlileri derhal aramalara başlamıştı.”

Kameraman, Mina tam acil tıp teknisyenleri tarafından sedyeye ambulansa götürülürken ona odaklandı. Kafasının sağa sola gevşekçe dönmesinden, bitkinlikten bayıldığı belliydi.

O sırada bir başka kamerayla muhabir görüntüye girip Mina'nın yüzüne mikrofon doğrulttular. "Mina, ormanda nasıl kaybolduğunu anlatabilir misin? Bir arkadaşınla gizlice yürüyüşe ya da keşfe mi çıkmıştın?"

Kamera, Mina'nın çamur kaplı yüzüne odaklandı. Biri-leri mikrofonu onun suratından itmeye çalıştı ama ağzından hezeyanla çıkan fısıltıyı yakalamışlardı. Mina o bilinçsiz halinde birisinin adını söylemişti. Gayet iyi duyulabilen bu adı söyleyeceğini hiç ummazdı halbuki. Jared'a seslenmişti.

Hastane yatağındaki Mina donakaldı ve muhabirin onu anlamamış olmasını umdu. Ama kadın hızlıydı. Onun fısıltısını duymuştu, şimdi de mikrofona tekrarlıyordu. "Kim bu Jared? Onu tanıyorsanız, Wilhelmina Grime'in onu aradığını iletin lütfen."

"IYYY!" Mina küçük ekranda kendini izlerken battaniyeye doğru bağırdı. Nan gülüyordu. Eğer Mina az öncekileri kendi gözleriyle görmemiş olsaydı asla inanmazdı. Haberler tamamen aklını kaçırdığını kanıtlıyordu. Eh, en azından okuldaki Jared'dan bahsettiğini kimsenin anlamamış olmasını umabilirdi. Ya insanlar yanlış fikirlere kapılırsa? Ya Brody onu duyduysa?

Mina yatakta tortop olup kendini dünyadan saklamak için yorganı kafasına çekti. Çekilmez muhabirin yine konuşmaya başladığını duyabiliyordu ama bu sefer sesler hastane dı-

şındanmış gibi geliyordu. Mina homurdanarak ekranı görebilecek kadar yorgam indirdi ve okulundan birkaç çocuğun hastaneye onun için çiçekler, posterler ve kartlar bıraktığını gördü. Bu gördüklerinden bayağı etkilenmişti; hiç kimsenin onu tanımadığını sanıyordu ama şimdi sıcaklıklarını görmüştü. Ama daha sonra olanlar tamamen fikrini değiştirdi.

Brandy Westhouse adlı muhabirin yanında, ciddi ve vakur görünümlü Savannah White'tan başkası yoktu. "Wilhelmina'yı nereden tanıyorsun?"

Savannah'nın yüzü sahte bir üzüntüyle doluydu. "Kennedy Lisesi'nden arkadaşımıdır kendisi. Hatta en iyi arkadaşım. Olanlar karşısında yıkıldım. Wilhelmina çok tatlı biridir. Başına böyle kötü şeyler gelmesini hiç hak etmiyor." Burnunu çekip sahte gözyaşlarını peçeteyle sildi. O peçetede bir damla gözyaşı varsa Mina bir milyon dolar verirdi. Savannah devam etti. "Keşke onun yerinde ben olsaydım."

"Hadi oradan!" diye bağırdı Nan ekrana. "Bütün ilgiyi üstüne çekmek istediğin için öyle diyorsun. Seni ilgi manyağı! Şu cürete bak, en iyi arkadaşın olduğunu söylüyor ama Wilhelmina ismini değil de Mina'yı tercih ettiğini bile bilmiyor. Tanrım!"

"Bu röportaj ne zaman oldu?" Mina ekrana işaret etti.

"Daha bu öğleden sonra. Hastane tüm bu çığlınlıkları senden uzak tutma konusunda bayağı başarılıydı."

"Seni uzak tutamadılar," dedi Mina kuru bir sesle.

"Benim çılgınlığımı ölçebilecek bir aletleri yok da ondan. Ayrıca hastane güvenliğine müstakbel üvey babama öğle yemeğini getirdiğimi söyledim. Hepsi artık beni tanı-

yorlar; bu yüzden güvenliktekiler hiç şüphelenmediler. Ama kat hemşiresi Diedre, diğer adıyla Ejderha Kadın, başka bir hikâye.” Nan ürperdi.

Televizyondaki haber değişirken ekranda kahverengi UPS üniforması giymiş orta yaşlı bir adamın fotoğrafı belirdi. Mina aşağıdan geçen yazıları dikkatlice okudu. Yerel UPS çalışanı Dan Williams, sabah güzergâhı sırasında ortadan kaybolmuştu. Kamyoneti anacaddede çalışır halde bulunmuştu ama adamı gören olmamıştı. Kayboluşu hakkında herhangi bir şey bilen varsa aramaları için ekranda bir telefon numarası çıktı.

“Aman Tanrım, bu çok korkunç! Daha fazla izleyemeyeceğim.” Nan kumandayla televizyonu kapattı. “Bu arada, aç mısın?” Kesekâğıdından bir pakete uzandı. İçinde sandviç vardı.

“Bunu Doktor Martin’e getirdiğini sanıyordum.”

“Yok artık, ciddi misin? Adam ne kadar kazanıyor biliyor musun? Kendi öğle yemeğini kendisi alabilir.” Nan hindili sandviçin bir yarısından kocaman bir ısırık alıp diğer yarısını Mina’ya uzattı. O da kendisinininkinden küçük bir lokma ısırdı.

“Ben konserden ayrıldıktan sonra Valdemar’la ne yaptınız?” diye sordu Nan’e.

Nan’ın yüzünde güzel bir kızarıklık oluştu. “Bir şey yapmadık. Tekrar konuşamadık. Ama Valdemar gitmeden önce bana işaret etti. Konuşmak istiyordu bence. Eliyle onu aramamı söyleyen bir hareket yaptı, sonra da asistanı bana numarasını verdi. Çocuk harika. O günden beri mesajlaşıp araştırıyoruz.”

O sırada dışarıdan ayak sesleri gelince piknikleri yarıda kesildi ve Nan öğle yemeklerinin kanıtlarını telaşla kaldırmaya çalıştı. Yiyecekleri torbaya geri tıkıp Mina'nın yastığının altına sıkıştırdı. Mina ağzını hastane önlüğünün koluyla henüz silmişti ki annesi ve üzgün görünümlü Charlie içeri girdiler.

“Sen! Otur ve sakın hareket etme.” Annesi bir sandalyeye işaret edince Charlie sanki idamına yürüyormuş gibi ayaklarını dramatik bir şekilde sürükleyerek ilerledi. Sara'nın atkuyruğu yapılmış kahverengi saçları dağılmıştı. Charlie sandalyeye otururken Nan'e bilmiş bilmiş sırıttı. Kafasını kaldıran Sara, Nan'i gördüğüne bayağı şaşırdı.

“Ah, merhaba Nan.”

“Merhaba Bayan Grime,” diye şakıdı Nan neşeyle.

Hemşire Diedre içeri girip Nan'e öfkeli bir bakış attıktan sonra yatağa gidip Mina'nın serumunu çıkardı. Nan gri saçlı hemşirenin yolundan hızla çekilip Charlie'nin yanındaki sandalyeye oturdu. Charlie, kutusundaki eşyalarla oynarken Nan telefonunda mesaj yazıyor, Mina ise hemşireyle muhabbet etmeye çalışıyordu.

Hemşire gülümsemeyi, konuşmayı ya da yorum yapmayı reddediyordu ve hastaya karşı tutumu berbattı. Nan haklıydı. Bu kadın gerçekten kötüydü.

Ama kremalı tavuk çorbası ve yasak sandviçin de yardımıyla Mina gücünü geri kazanmıştı. Kendini öyle iyi hissediyordu ki en iyi arkadaşının saçlarını taramasına ve tırnaklarını, ancak Nan gibi birinin iyi taşıyabileceği çirkin bir mor renge boyamasına izin verdi.

Telefonu çalınca annesi cevaplamak için koridora çıktı, birkaç dakika sonra da öfkeyle buruşmuş yüzüyle içeri girdi.

“Üzgünüm tatlım. Arayan patronumdu. Temizliğe gittiğim evlerden birinde bir sorun varmış sanırım. Patron hemen gitmemi istedi. Kızım hastanede dedim ama çok ısrarcıydı. Nan’le yalnız kalabilir misin? Hem sana başka giysiler getiririm. İstedğin bir şey var mı?”

Mina ona gitmesini işaret etti. “Doktor gidebileceğimi söylemeden bir yere gidemeyeceğime göre iyi olacağım. Eski kotlarımdan biriyle temiz bir tişört getirirsin.” Annesi Mina’ya sarılıp Charlie’yle birlikte gitti.

Birkaç dakika sonra sıkıntıdan ölecek gibi olan Nan birkaç dergi bulmak için dışarı çıkarak onu yalnız bıraktı. Mina yalnızlıkla birlikte gelen sessizlik için minnettar olarak yatağında arkasına yaslanıp camdan dışarı, hastane kampüsüne baktı. Yepyeni hastanenin mimarisine hayran olmamak elde değildi.

Memorial Hastanesi sadece altı aydır açıktı ve aşırı zengin destekçilerin yardımlarının sonucuydu. Çoğu hastane sıkıcı beton bloklarla, kare şeklinde inşa edilirken burası sekiz rakamının şeklinde, muhteşem yansıtıcı camlarla yapılmıştı. Odaların hiçbirinde sert çizgiler ve köşeler olmadığı için her yer çok hoştu. “Sekiz”in her iki ucunda bulunan botanik bahçeleri her odaya lüks bir manzara sağlıyordu. Burası zengin ve meşhur kişiler için yapılmıştı ve hastane gibi görünmemesine özen gösterilmişti.

Nan hemen gelmeyince Mina olanları düşünme fırsatı buldu. Bilinçsizken Jared’ın adını sayıklamış olduğunu dü-

şününce yanakları utançla yandı. Muhtemelen aklındaki son şey olduğu için onun adını söylemişti. Brody'nin haberi görmemiş olmasını diledi yine. Onunla paylaştıkları ve kaybettikleri şeyler aklına gelince kalbinin yine kırıldığını hissetti. Korkunç bir Yunan trajedisiydi sanki.

Gözünden bir damla yaş süzülünce onu hemen sildi. Brody için acı çekiyordu; onun elini tutmasını, kendisini öpmesini istiyordu. Sesini bile özlemişti. Şimdi bile, hastanede etrafı makinelerle çevriliyken Brody Carmichael'ın yumuşak bariton sesinin adını fısıldadığını hayal edebiliyordu.

Gözlerini acıyla kapatırken dudağını ısırıp, “Yeter. Git artık,” diye fısıldadı.

Mina fazla aktif hayal gücüne bağıırıyordu. Gerçekten deliriyor olmalıydı. Şimdi de Brody'nin sesini duyuyordu. Sanki yanında duruyormuş gibiydi hem de.

“Ama birinin sana eşlik etmesini istersin sanıyordum,” demişti Brody'nin sesi.

Mina gözlerini hızla açtı ve şaşkınlıkla keskin bir nefes aldı. Brody Carmichael, elinde bir demet çiçekle yatağının başında duruyordu.

Telefonu çalınca annesi cevaplamak için koridora çıktı, birkaç dakika sonra da öfkeyle buruşmuş yüzüyle içeri girdi.

“Üzgünüm tatlım. Arayan patronumdu. Temizliğe gittiğim evlerden birinde bir sorun varmış sanırım. Patron hemen gitmemi istedi. Kızım hastanede dedim ama çok ısrarcıydı. Nan’le yalnız kalabilir misin? Hem sana başka giysiler getiririm. İstedğin bir şey var mı?”

Mina ona gitmesini işaret etti. “Doktor gidebileceğimi söylemeden bir yere gidemeyeceğime göre iyi olacağım. Eski kotlarımdan biriyle temiz bir tişört getirirsin.” Annesi Mina’ya sarılıp Charlie’yle birlikte gitti.

Birkaç dakika sonra sıkıntıdan ölecek gibi olan Nan birkaç dergi bulmak için dışarı çıkarak onu yalnız bıraktı. Mina yalnızlıkla birlikte gelen sessizlik için minnettar olarak yatağında arkasına yaslanıp camdan dışarı, hastane kampüsüne baktı. Yepyeni hastanenin mimarisine hayran olmamak elde değildi.

Memorial Hastanesi sadece altı aydır açıldı ve aşırı zengin destekçilerin yardımlarının sonucuydu. Çoğu hastane sıkıcı beton bloklarla, kare şeklinde inşa edilirken burası sekiz rakamının şeklinde, muhteşem yansıtıcı camlarla yapılmıştı. Odaların hiçbirinde sert çizgiler ve köşeler olmadığı için her yer çok hoştu. “Sekiz”in her iki ucunda bulunan botanik bahçeleri her odaya lüks bir manzara sağlıyordu. Burası zengin ve meşhur kişiler için yapılmıştı ve hastane gibi görünmemesine özen gösterilmişti.

Nan hemen gelmeyince Mina olanları düşünme fırsatı buldu. Bilinçsizken Jared’ın adını sayıklamış olduğunu dü-

şününce yanakları utançla yandı. Muhtemelen aklındaki son şey olduğu için onun adını söylemişti. Brody'nin haberi görmemiş olmasını diledi yine. Onunla paylaştıkları ve kaybettikleri şeyler aklına gelince kalbinin yine kırıldığını hissetti. Korkunç bir Yunan trajedisiydi sanki.

Gözünden bir damla yaş süzülünce onu hemen sildi. Brody için acı çekiyordu; onun elini tutmasını, kendisini öpmesini istiyordu. Sesini bile özlemişti. Şimdi bile, hastanede etrafı makinelerle çevriliyken Brody Carmichael'ın yumuşak bariton sesinin adını fısıldadığını hayal edebiliyordu.

Gözlerini acıyla kapatırken dudağını ısırıp, “Yeter. Git artık,” diye fısıldadı.

Mina fazla aktif hayal gücüne bağıyordu. Gerçekten deliriyor olmalıydı. Şimdi de Brody'nin sesini duyuyordu. Sanki yanında duruyormuş gibiydi hem de.

“Ama birinin sana eşlik etmesini istersin sanıyordum,” demişti Brody'nin sesi.

Mina gözlerini hızla açtı ve şaşkınlıkla keskin bir nefes aldı. Brody Carmichael, elinde bir demet çiçekle yatağının başında duruyordu.

13. BÖLÜM

Çiçekler cennetkuşu çiçeğiydi. Brody yatağa gelip onları Mina'nın annesinin getirdiği geçmiş olsun karanfillerinin yanına koydu. Onun cennetkuşu demeti, annesinin çiçeklerinin ucuz ve soluk görünmesine neden olmuştu. Bu da onunla hayatlarının ne kadar farklı olduğunun bir başka hatırlatıcısıydı.

Brody ona döndü, elleri gevşekçe iki yanında duruyordu. Konuşmadan önce birkaç kez boğazını temizledi. Mina'dan daha gergin olduğu belliydi.

Mina'nın eli sanki atışlarını yavaşlatabilecekmiş gibi bilinçdışı olarak kalbine gitti. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki Brody'nin onu duyabildiğinden emindi.

Sonunda çocuk cesaretini toplayıp konuştu. “Nasılsın?” Korkuyormuş gibi ona daha fazla yaklaşmıyordu. Sarı saçları parmaklarını birkaç kez aralarından geçirmiş gibi görünüyordu ve gözleri endişe doluydu.

“İyiyyim,” diye fısıldadı Mina. Karşısındaki mükemmel çocuğa başka bir şey söylemekten çok korkuyordu.

Brody’nin tüm vücudunu sardığı belli olan gerginlik, Mina’nın sözleriyle buharlaşmıştı. “Güzel, sevindim.” Kafasını eğip ellerini kotunun ceplerine soktu. Mina bu kotun altı yüz dolarlık kotlardan olup olmadığını düşündü.

Brody bir sonraki sorusunu sorarken onun gözlerine bakmaya korkarak yere bakmaya devam etti. “Neden... neden onun adını söyledin?”

“Kim... ne?” Mina ne diyeceğini bilemiyor, duyduklarına inanamıyordu.

Çocuk hızla gözlerini yerden kaldırıp ona, gözlerini kaçırmaması için meydan okuyormuş gibi baktı.

“Üzgünüm. Bu şekilde sormayı planlamamıştım. Siz çıkıyor musunuz?” İncinmiş, kafası karışmış görünüyordu.

Mina midesine kocaman bir taş oturmuş gibi hissediyordu. Bütün cesareti de yok olmuştu. “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi.

“*Jared’in* adını söyledin. Haberlerde gayet net duydum. Hatta kaydedip tekrar tekrar izledim. Bilmek istediğim şu: Neden?”

Mina’nın elleri titremeye başlamıştı. Ona bakmak istemediği için gözlerini kapatıp kafasını çevirdi. Ona bildiklerini söyleyemiyor, duygularını açıklayamıyordu. Bunlar o kadar fazla gelmişti ki sessiz bir gözyaşı yavaşça yanağından süzülüyordu.

Brody onun gözyaşını görmenin şokuyla geri çekildi, sonra öne çıkıp aralarındaki mesafeyi kapattı. Ona uzanmak

istedi ama sonra ne yapacağını bilemeden elini geri çekti. “Özür dilerim! Seni üzmemek istememiştim. Son olanlardan dolayı kafam karıştı sadece. Her şey çok fazla geldi ve duygularımı kontrol edemedim.”

Mina doğru düzgün düşünmeye, düzgün cümle kurmaya çalıştı ama Brody’nin bu kadar yakınında olup da ona neler hissettiğini söyleyememek canını çok yakıyordu.

“Bana kimse inanmıyor ama ben lanetliyim.” Bunu söylemeye niyeti yoktu ama kelimeler düşünmeden ağzından çıkıvermişti.

O sonunda konuşunca Brody rahatlamış göründü. “Hey, sen lanetli değilsin. Hayattasın, değil mi? Bence bu senin lanetli olduğunu değil, çok şanslı olduğunu gösterir.” Bunları söyledikten sonra ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Ardından yatağının yanına bir hastane sandalyesi çekip üstüne yayıldı, Nan’ın bıraktığı dergilerden birini alıp sayfaları pek bakmadan çevirmeye başladı.

“Neden buradasın?” diye sordu Mina. Çocuğun lakaytlığı ve hastanede kalma isteği onu şaşırtmıştı.

Brody’nin parmağı bir sayfanın üstünde kaldı. Sonra dergiyi kapatıp onun gözlerine baktı. “Bilmem. Ben de sen söylersin diye umuyordum.”

Mina şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Hastaneye gelip güvencikle hemşireleri atlatan –bunu nasıl yaptığını da hâlâ anlamış değilim gerçi– ve odama giren sensin. Burada olma sebebini sen biliyor olmalısın, ben değil.”

Brody, Mina’nın kalbini eriten o tanıdık sırtışını attı. “Ama buradayım işte.” Kollarını iki yana açtı. “Seni pek

tanımıyorum ama kaybolduğunu duyduğumda tüm dünyam altüst olmuş gibi hissettim. İki gecedir kafamdaydın. Yemek yiyemedim, uyuyamadım, düşünemedim. Sonunda bunların sebebini biliyor olabileceğin sonucuna vardım. Bana büyü mü yaptın?”

“Bence sen çok fazla peri masalı okumuşsun,” dedi Mina hemen kızarak. Sonra hemen kelime seçiminden pişman oldu.

Brody kafasını iki yana salladı. “Benimle aynı okulda okuyan, vahşi doğada kendi başına hayatta kalabilecek kadar güçlü olduğu belli olan bir kız mucizevi şekilde kurtarılıyor ve ihtiyaç anında söylediği isimse her nasılsa, hangi çılgınca sebeptense, benim okulda en nefret ettiğim çocuğun ismi oluyor!” Bedeni gerilirken Brody yavaşça ona kaşlarını çattı. “Ben kıskanç biri değilimdir ama Jared’ı tanımıyor olsam da ondan hiç ama hiç hoşlanmıyorum. Seni onunla düşünmek bir şeylere yumruk atmak istememe neden oluyor. Özellikle de Jared’a karşı öyle şeyler hissetmeye hiç hakkım yokken ve de sana. Sanki seninle bir yerde tanışmışız gibi hissediyorum...” Cümlelerin devamını getirmede.

“Hayır, sandığın gibi bir şey değil,” dedi Mina kendini savunmak için.

“Ne sandığımı nereden biliyorsun?” Brody kalkıp ona doğru yürüdü ve eğilip iki elini bedeninin iki yanına koyarak onu kaslı kollarının arasına hapsetti. O kadar yakındı ki Mina onun tanıdık tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu.

Mina onun çenesine baktıktan sonra yutkunup kafasını başka yöne çevirerek yorganın dikişiyle oynamaya başladı.

Brody'nin yakınlığı, çenesi ve dudaklarından çok hastane yorganiyla ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

“Söyle bana, seni neredeyse hiç tanıımıyorken neden içimde birden seni kucaklama ve öpme dürtüsü oluyor?” Brody tiksintiyle geri çekildi. “Benim sorunum ne? Bu konuşmalarım yüzünden kafayı yemiş bir psikopat olduğumu falan düşünüyor olmalısın. Odana izinsiz girip senden bilmeni umduğum cevaplar istemeye başladım. Bir sorunum olduğunu, gerçekten aklımı kaçırmaya başladığımı düşünüyorum artık.” Ona sırtını dönüp ellerini yine öfkeyle saçlarından geçirdi.

Mina gergince dudaklarını yaladı. “Belki sen de lanetlisindir.”

Brody içini çekip omzunun üstünden ona baktı. “Öyle olmalı. Yoksa neden burada olayım ki?”

Bu kelimeler Mina'nın kalbine ahşap kazıklar gibi saplandı. Canı yanmıştı ama duyduklarında gerçeklik payı yok değildi. Brody yine Masal tarafından manipüle ediliyor olmalıydı. Mina çok sinirliydi. Dünyaya, perilere, âşık olmuş on altı yaşındaki bir kız için adaletsiz yürüyen her şeye sinirliydi. Brody kapıya yöneldi.

“Brody, bekle!” diye seslendi Mina.

Brody eli kapı kolunda, sırtı gergin halde onun söyleyeceklerini bekledi.

“Keşke senin adın olsaydı,” deyiverdi Mina. “Keşke söylediğim senin adın olsaydı.” Sonra onun dönüp yanına koşmasını ve istediğini söylediği gibi onu öpmesini umarak bekledi. Ama Brody dönmedi.

Geniş omuzları gevşemiş, kafası yere eğilmişti. “Ben de öyle diliyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Neden böyle hissettiğimi bana söyleyebilir misin? Ne sorunum var söyleyebilir misin?”

Mina’nın kalbi ona *her şeyi* anlatma isteğiyle sızlıyordu. Açıklamak için ağzını açtı ama sonra bir yansımayla irkildi. Jared’ı görmüştü ve çocuk çok korkmuş görünüyordu. Omzunun üstünden baktı ama Jared odada değildi. Cama tekrar baktığında yansımanın çok soluk ve çok uzak olduğunu fark etti. Onunla konuşuyor gibiydi, ağzı hareket ediyordu. Ama Mina hiçbir şey duyamıyordu. Jared onu uyarmaya çalışıyordu.

Mina fark edip etmediğini görmek için Brody’ye döndü ama onun sırtı hâlâ cama dönüktü. Yine cama baktı ama Jared gitmişti. Ona vermeye çalıştığı mesaj da öyle.

Ancak Jared’ın karşısına çıkması Mina’yı durdurmuştu. Hayatı, hedefleri, onunla ilgili her şey tehlikeliydi. Brody’ye önem verdiği için onu bu işe karıştırmamalıydı. Brody’yi sevdiği için de karıştırmayacaktı.

Gönülsüzce çenesini göğsüne doğru indirip yüksek sesle içini çekti. Brody hâlâ sabırla cevap bekliyordu. Ama hemen cevap alamayınca bedeni yine gerildi.

“Anlıyorum,” dedi.

Sonrasında ikisi de tek laf etmediler çünkü Brody odadan çıkıp gitti.

14. BÖLÜM

Mina burkulmuş bileği yüzünden yangın çıkışını kullanarak apartmanın terasındaki saklanma yerine gidemiyordu. Bu yüzden pencere önündeki sekide oturup keyifsizce dışarı bakınmaya başladı. Odası mahallenin kedili kadını Bayan Orn'un yan binadaki penceresine baktığı için görülecek pek fazla şey yoktu. Eve gelen ziyaretçileri de alt kattaki restorandan “Geçmiş Olsun Mantıları” getiren Bay ve Bayan Wong, Nan ve bir haber muhabiriydi.

Röportaj için kapılarını çalan muhabirlerin dördüncüsünde Sarah Grime tırlatmaya başlamıştı. Kayıtlarda olmamalarına rağmen dünyadaki herkes onları böyle kolayca bulabilecekken kızını nasıl koruyacağını bilemiyordu. Çok dikkatli biri olan Bayan Wong, restoranındaki büyük bambu matları ve uzun bitkileri çıkartıp merdivenin önüne dizerek süs gibi göstermiş ve girişi saklamıştı.

Ardından bir tepsi bedava portakallı ördekle restoranın

dışına oturup bozuk İngilizceyle muhabirlere Mina'nın evini yanlış tarif ederek onları uzaklaştırmıştı. Kadın, birkaç ay önce Mina gazetelere çıktığında haberleri dükkânının camına yapıştırarak üst katında ünlü birinin yaşadığını herkese ilan ettiği halinden yüz seksen derece dönüş yapmıştı. Belki de bu heyecanlı bir haber değil de bir trajedi olduğu için minik Çinli kadının korumacı yanı ortaya çıkmıştı. Ama sebebi her ne olursa olsun Grime ailesi paparazzi koruyucularına minnettardı.

Kısa süre sonra da muhabirler ormanda kaybolan kızı unutup daha büyük haberlere geçtiler. O gece yerel bir DMV çalışanı kaybolmuştu. İlk önce insanlar bu durumu talihsiz bir hükümet çalışanının durumundan memnun olmaması olarak görmüşlerdi. Ancak ertesi gün kasabadaki Starbucks'ın kadın çalışanlarından biri kayboldu.

Birkaç günde üç kişi arkalarında iz bırakmadan yok olmuştu. İnsanlar dedikodulara başlamıştı, etrafta kaçırılmayla alakalı söylentiler dolaşıyordu. Ama fidye notları ya da ceset bulunmadığı için medya ve polis bu "trendi" birer firar olayı olarak görüyordu.

Mina haberleri takip edemiyordu çünkü henüz Grimoire'ı bulamamıştı ve ne yapacağını bilmez haldeydi. Annesi doktora ve okula gitmek için evden çıkmasını söylemese inzivaya çekilirdi çünkü bir yerlere gitmekten çok korkuyordu.

Doktor Martin ona net talimatlar vermişti; bir hafta boyunca atel takmalı ve mümkün olduğunca koltuk değneği kullanmalıydı. Okulda da korktuğu başına gelmişti, etrafta yürümek neredeyse imkânsızdı. Değnekleri kazara çantalara

ya da ayakkabılara çarpıyordu ve Mina kendini popo üstü yerde, sarı tavana bakarken buluyordu.

Neyse ki Nan yanındaydı da dikkatsiz oğlanlara bağırıp duruyordu. Hatta utandırıcı düşüşlerini de fotoğrafla belgeleyerek komik bir maceraya dönüştürmüştü. Daha öğle yemeği vakti gelmeden düşüş sayısı dörde çıkmıştı.

“Ayy, bu düşüşün en iyisiydi. Havalandın gibi oldu sanki.” Nan onu yerden kaldırıp poposuyla sırtındaki tozları silkti. “Hazır mısın?” diye sorduktan sonra telefonunu önlerine getirdi. Mina yüzünü buruşturup beş parmağını kaldırarak bunun beşinci düşüş olduğunu gösterdi. “Peynir!”

Mina gülümsemeye çalışsa da tek yapabildiği acıyla dudaklarını kıvırmak olmuştu. Nan onun kitaplarını alıp dola bına yerleştirdi, ardından da öğle yemeği için sıraya girmesine yardım etti.

Kalabalık yemekhanede yemek yiyip muhabbet etmekte olan insanların gürültüsü, Mina içeri girince dinivermişti. İnsanlar ona bakıyor, parmaklarıyla işaret ediyor, bir şeyler fısıldıyorlardı. Mina onları görmezden gelerek ilginç ya da kayda değer bir şey yapmayınca da herkes yemeklerine geri döndü. Yemekten önceki bütün derslerde de aynı şey başına geldiği için Mina bu sessizlik ve ardından gelen kayıtsızlığa alışmıştı artık.

Ünden başka bir şey istemedikleri belli olan bazı öğrenciler ona yardım etmeyi teklif etseler de Nan hepsini korkutarak kaçırmıştı. Sonuçta Mina iyi gün dostları ya da onunla birlikte görülmenin sonucunda gelecek şöhreti isteyen, Nan’ın deyimiyle fırtına avcıları olan kişileri istemiyordu.

Mina yiyeceklerini kendisi seçmek istedi ama Nan en sevdiği dizinin finali hakkında konuşmakla o kadar meşguldü ki ona dikkat etmeden iki soğuk sandviç, kurabiye, süt, bir elma ve bir paket cips aldı. Sonra konuyu değiştirip Valdemar hakkında konuşmaya başladığında Mina bir iç geçirdi. Kargaşa halindeki sandalye ve masa labirentinin arasından geçtikten sonra en sevdiği yemek masasında biraz rahatlayabileceğini düşünüyordu.

Ama Brody'nin onunla aynı yerde olduğunu bilmek bile kendini daha iyi hissetmesini sağlamamıştı. Çocuk yemekhaneye girdi, tepsisini yiyeceklerle doldurdu, bütün arkadaşlarını geçti ve Mina'ya bakan bir masaya tek başına oturdu. Duruşu ve çatılmış kaşlarına bakılırsa sıcakkanlı olabilecek modda değildi.

Nan onun bu halini görünce Mina'ya döndü. "Bugün Kaptan Popüler'in ne sorunu var acaba?"

Brody, arkadaşlarının tüm seslenmelerini duymazdan gelip gözlerini Mina'ya dikerek çatalını aldı. T.J. onunla konuşmaya çalıştığında çocuğu başından savdı. Savannah onun kendisine bakmasını sağlamaya çalıştı ama yaptığı hiçbir şey Brody'nin öfke dolu bakışlarını Nan ile Mina'dan ayırmasını sağlayamadı.

Mina onun ne düşünüyor olabileceğini çok iyi biliyordu. Ama daha önce hiç öfkesinin hedefi olmadığı için şimdi bu durum canını sıkıyordu. Kıvranıyor, bir şeylerle oyalanıyor ve Brody'nin bakışları altında süt kutusunu bile açamıyordu. Gerginlikten dolayı yemek yiyemiyordu. Eğer Brody bakmayı kesmezse aç kalacaktı.

Nan bunu fark etti. “Brody Carmichael!” diye tısladı yüksek sesle. “Terbiyen nereye gitti? Şu anda çok hassas bir durumda olan birini üzmemen gerektiğini biliyor olmalısın.” Onu azarlarken yoğun bir Güneyli aksanıyla konuşmuştu.

Brody onun bu ani çıkışı karşısında oldukça şaşırılmıştı.

Mina arkadaşının çizgili tişörtünün ucunu çekiştirerek dikkatini çekmeye çalıştı.

Nan onun yemeğini alıp kendi tepsisine koydu, sonra da yemekhane kapılarından dışarı çıkmak için ilerlemeye başladı. Mina ne etrafına ne de arkasındaki, ağzı bir karış açık kalmış Brody’ye bakmadan yavaşça onun peşine düştü.

“Nan, bekle,” diye tısladı Mina, koridora çıkıp da arkadaşını göremeyince.

“Buradayım!” diye seslendi Nan, kafasını kilitlenmemiş biyoloji sınıfının kapısından uzatarak.

Mina sınıfa girip laboratuvar taburelerinden birine otururken Nan öğle yemeklerini ayırmakla meşguldü. Öyle öfkeliydi ki yiyecekleri ezip zedeliyordu. Sonunda Mina’nın önünde iki kırık kurabiye, ezilmiş bir paket cips ve içinde yüzde iki süt kalmış, sarsılmış bir kutu duruyordu.

“Ne terbiyesizlik!” dedi öfkeyle Nan. “Geri gelebildiğin için ne kadar şanslı olduğumuzun farkında değil mi bu çocuk? Bize öyle dik dik bakması için bir sebep yoktu.” Pipetinin ambalajını açmak için bir süre uğraşıp süt kutusuna baktırdıktan sonra Mina’nın çikolatalı sütünü aldığını fark etti.

O söylenmeye devam ederken Mina süt kutularını çabucak değiştirdi. “Yani, Tanrı aşkına Mina! Eğer bulunmasaydın fotoğrafın bu süt kutularına basılacaktı!” Nan kartonu yüzünün dibinde tuttu.

“Nan,” diye yatıştırılmaya çalıştı Mina onu. “Sorun yok. Brody kızgın çünkü onunla tartıştık. Bence sadece kafası karışık. Aslında hastaneye beni ziyarete geldi.”

Brody’nin arkadaşını ziyarete gitmiş olduğu haberi karşısında Nan’ın gözleri inanmazlıkla genişleyip ağzı bir karış açık kalınca Mina hemen konuyu değiştirdi. “Ayrıca artık süt kutularına çocukların fotoğraflarını basmıyorlar.”

Sarı kaşları şüpheyle çatılan Nan kendi süt kutusunu incelemeye başladı. “Emin misin? Ben bir filmde gördüm sanki.”

Mina bir kahkaha attı. “Olsa olsa Amber alarmı* olurdu.”

“Ah,” dedi Nan biraz keyifsizce. “Yüzünü süt kutusunda görmek isterdim.”

“Nan Taylor!” dedi Nan gülüp kafasını sağa sola sallayarak. “Senin sorunun ne?”

Nan’ın yüzü muzip bir gülümsemeyle aydınlandı. “Bana Brody’yi anlatmadığın için sana ceza! Sorumu bu kadar kolay atlatılabileceğini mi sandın? Seksiler prensinin hastaneye seni ziyarete geldiğini bana nasıl söylemezsin? Ben neredeydim ki geldiğinde?”

Mina biraz düşündü. “Dergi aramaya çıkmıştın sanırım.”

“Ama ben senin en yakın arkadaşımın. Bana söylemen gerekmez miydi? Seninle dalga geçecek değildim ya. Yani... fazla dalga geçmezdim.” Dudaklarını büzünce Mina ondan özür dileme ihtiyacı hissetti.

“Kusura bakma. Şaşırmıştım ve hazırlıksız yakalanmıştım.”

“Çünkü ondan hoşlanıyorsun.” Nan içini çekip kafasını*

* 1996 yılında Amerika’da ortaya çıkmış olan, çocuk kaçırılma olaylarında kullanılan bir uyarı sistemi. (ç.n.)

eline yasladı. “Brody’nin de en az Valdemar kadar seksilik puanı var. Eh, ikisi eşitler diyebiliriz. Birden ona kadar bir sayı vermek gerekirse ikisi de on iki alırdı kesinlikle.”

Mina kurabiyesinden bir ısırık aldı. “Ama birden ona kadar dedin,” diye mırıldandı çiğnerken.

“Seksilik puanlarında o geçerli değil,” diye açıkladı Nan. “Zengin ya da ünlü olunca birer ekstra puan kazanırsın. Bu da ikisi için de geçerli olduğuna göre on iki puan almalarını sağlıyor.”

“Eh, bizde işe yaramaz çünkü on iki puanlık değiliz.”

Nan kurabiyesindeki bonibonları toplayıp tek tek ağzına attı. “Saçmalık. Biz de tatlılıkta yüksek puan alırız.”

Mina inanmayan bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. “Tatlılıkta mı?”

“Tatlılık puanları seksilik puanlarından iyidir. Yüksek tatlılık puanlarımız var çünkü komiğiz, ilginçiz, harika kişiliklerimiz var ve aşırı çekiciyiz.” Gözlerini komik bir şekilde kırıştırdı. “Bunlar seksilikten çok daha önemlidir.”

“Nasıl olur?” diye sordu Mina şaşkın şaşkın.

“Eh, seksilikte yüksek puan alan kızlar önünde sonunda yaşlanıp seksiliklerini kaybedecekler. Bu yüzden de puanları düşecek. Ama tatlılık puanları sonsuza dek sürer. Yaşlan-san bile. Bu yüzden bizim puanlar kesinlikle daha önemli.”

Mina öyle çok gülüyordu ki neredeyse ağzındaki kurabiyeyle boğulacaktı. Nan dünyaya hep farklı bir pencereden bakardı. Öğle yemeklerini, sınıflarındaki herkese seksilik ya da tatlılık puanları vererek bitirdiler.

O anda en yakın arkadaşının omzunda bir hareketlenme

gören Mina'nın dudaklarındaki gülümseme silindi. Omurgasında tanıdık bir karıncalanma belirince bütün vücudu gerildi; büyüğü bir şeylerin olmaya başladığına dair işaret etti bu.

Kilitli biyoloji dolabındaki kanatlanma hareketlerini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. O cam dolapta ne olduğunu biliyordu. Kavanozlara konmuş tavuk ve kurbağa, hatta bir de iki kafalı domuz cesedini görmüştü. Formaldehit dolu kavanozlarında yıllardır duruyorlardı.

Kennedy öğrencileri iki kafalı domuza Twinky adını takmışlardı. Mina bu isimlere hiç önem vermemişti ve cam tabutlarında duran yaratıkları hep görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Ama artık görmezden gelemiyordu çünkü ölü hayvanlar hareket ediyorlardı. İki kafalı Twinky kavanozdan çıkmak için uğraşıyordu. Ağzı kocaman açılmıştı ve Mina sınıfı dolduran sessiz bağırışları neredeyse duyuyordu.

Nan'le konuşurken cümlesini yarıda kesip öğle yemeğinden geri kalanları hızla toplamaya başlarken göz ucuyla, kurbağalardan birinin kavanozda mutlulukla yüzdüğünü gördü.

Nan, "Hey, daha bitirmemiştin ki," diye yakındı. Mina'nın tepsisinden bir cips daha almaya çalıştı.

"Hayır, bitirdik," dedi Mina çabucak. Tepsiyi alıp Nan'i kapıya çevirerek içindeki hareketlerden dolayı hafifçe sallanmaya başlamış olan dolaptan uzaklaştırmaya çalıştı.

Ama Mina hem tepsiyi hem de koltuk değneklerini aynı anda taşıyamadığı için tepsiyle içindekileri kaydırmaya başlamıştı. Nan tepsiyi yakalayıp en yakın çöp kutusuna boşalttı. "Buradan gitmek istiyorsan bana söyleyebilirdin," dedi biraz sinir olmuş gibi.

Mina abuk toparlandığı için kendiyle gurur duydu. “Şimdi hatırladım. Son sınıflardan birinin bugün o masalarda beyin kestiklerinden bahsettiklerini duydum.” Bu bir yalandı ama Nan’ın hemen kapıya yönelmesini sağlamıştı.

“Ay, iğrenç! Yemekleri hiç buraya getirmemeliydim. Zaten dolaptaki o Frankenstein hayvanlarla aynı yerde nasıl yemek yedik bilmiyorum.”

Nan tam kafasını bahsettiği dolabın yönüne çeviriyordu ki Mina *klik* diye bir ses duydu. Oraya bakmadan bile kavanozdan çıkmak isteyen tavuğun gagasını cama vurduğunu anlamıştı. Tıklama sesleri daha da yükselirken Mina arkadaşını kapıya doğru itti.

“Bir ses duydun mu sen de?” Nan dönüp kafasını sınıfa doğru uzatmak istedi.

“Yok,” dedi Mina hızla.

“Tıklama sesi duydum sanki,” dedi Nan ona bakarak.

“Ah, evet.” Mina parmaklarını değneğinin metal kısmına sabırsızca vurmaya başladı.

Nan kafasını iki yana çevirdi. “Hayır, cama tıkladılıyor-muő gibiydi.” Ama iddiasını devam ettiremedi çünkü ilk zil çalmaya başlamıştı.

Mina laboratuvar kapısını sıkıca kapatıp Nan’ın kendisini takip etmesini umarak telaşla sınıfına doğru ilerlemeye başladı. Ama arkadaşı gelmiyordu. Onun arkasında olmadığını fark edince Mina durup omzunun üstünden baktı ve biyoloji laboratuvarının önünden bir santim bile kıpırdamadığını gördü.

Dikkatle bir şeyi dinlemekte olan Nan’ın kaşları çatılmıőtı ama koridordaki ayak sesleriyle çarpılan dolap kapakla-

rından pek bir şey duyamadığı belliydi. Laboratuvarın kapısını açacakmış gibi bir hareket yaptı.

Mina dehşetle ve çaresizlikle arkadaşına baktı. Ne yapabiliirdi? Hızla düşünerek yine düşüyormuş gibi yapmaya karar verdi. Ama bu sefer olaylı olacaktı. Dikkat çekmek istediğı için değneğini yürümekte olan öğrencilerden birinin önüne attı ve koridorun ortasında poposunun üstüne sertçe düşerken bağırdı.

Koltuk değneğini önüne attığı şanssız öğrenci Frank de üstüne düşünce yanakları utançla kızardı.

“Ayy!” diye bağırdı Mina.

“Pardon! Uuf, tekrar pardon,” diye mırıldandı Frank kendini askıları karışmış sırt çantasıyla Mina’nın koltuk değneğinden kurtarmaya çalışırken. O sırada birkaç el uzanıp onları kaldırdı. Ama gösterisi işe yaramıştı çünkü Nan biyoloji sınıfının kapısını kapatıp onu kurtarmaya geldi.

Kazanın ardından seyirciler koridordan ayrılınca Nan neşeyle gülümseyip telefonunu çıkardı.

“Altı!” dedi gülerek, fotoğrafı çekerken.

15. BÖLÜM

Kapı tıklatıldı. Yere yayılmış kart oynamakta olan Mina ile Charlie beklentiyle birbirlerine baktılar.

“Sen bak,” dedi Mina.

Charlie ablasına sırtıp kollarını göğsünde birleştirdi ve kafasını hayır anlamında salladı.

“Charlie, benim değneklerim var. Sırtını döndüğünde kartlarına bakarak hile yapacak değilim,” diye yalan söyledi Mina.

Kardeşinin elleri havada öyle hızlı hareket ediyordu ki Mina onu zorla anladı. “Tamam ama o bir kere oldu.” Çocuk el işaretlerine devam etti. “Tamam, Uno’da *da* hile yaptım.” Charlie durmayınca Mina araya girmek zorunda kaldı. “Pekâlâ, *bütün* kart oyunlarında hile yapıyorum. Ama yakalanmazsam gerçekten hile sayılır mı?” Bir kahkaha attı.

Kapı tıklatılmaya devam ederken Charlie ablasına dik dik baktı, sonra kartlarının hepsini aldı ve göğsüne bastıra-

rak Mina'nın etrafında geniş bir yarım ay çizip kapıya gitti. Mina şakacı bir tavırla kardeşinin kartlarına vurarak düşürmeye çalıştı.

Kapıdaki her kimse sabırsızlanmaya başlıyordu. Sonra Mina kilide sokulan anahtarın sesini duydu ve koltuk değneklerinden birini silah olarak kullanmak için aldı. O sırada kapı ardına kadar açıldı ve minicik Çinli bir kadın elleri kolları dolu halde içeri girdi. Bu, ev sahibeleri Bayan Wong'du.

“Miiina, beni bekletip duruyorsun. Hemen buraya gelmezsen geçmiş olsun mantılarını alamayacaksın.” Bayan Wong elindeki büyük tencere ve küçük, kumaş bir market çantasıyla küçük mutfaklarına girdi. Charlie kart oyununu unutup mutfak sandalyesine atlayarak Bayan Wong'un çıkarmaya başladığı yemekleri bekledi.

İlk başlarda Mina, Wong'ların restoranının üstünde yaşamaktan nefret etmişti çünkü gece pencerelerini kapatmayı unutulursa kıyafetleri Çin yemeği kokuyordu. Ama şimdi başka yerde yaşamayı hayal edemiyordu. Wong'lar onunla kardeşi için büyükanne ve büyükbaba gibi olmuşlardı; her bayramda hediyelerle onları şımartıyor ve yılın geri kalanında istedikleri kadar mantı yemelerine izin veriyorlardı. Bu da para sıkıntısı çeken bir aile için bir nimetti.

“Ahh, Miiina, sen neden dinlenmiyorsun? Yatıp dinlenerek güçlenmelisin ki gidip yakışıklı bir çocuk bulabilesin, değil mi?” Bayan Wong, onların mutfağında gayet rahat bir şekilde hareket edip tabakları ve çatal kaşıkları çıkartırken Mina'nın olmayan aşk hayatı hakkında varsayımlarda bulunmaktan hiç çekinmiyordu.

Mina kardeşinin yanına oturmak için sekerek mutfak masasına gidip hiç istemese de aşk tavsiyelerini dinlemeye devam ederken saklama kabını açtı ve bir mantıyı bütün olarak ağzına attı.

Kadın, kendi kocası Bay Wong gibi şövalye ruhlu bir adam bulması için onu uyarıyordu. “Benim Riu’m gibi hoş bir adamla tanışırsan bir daha asla ormanda yalnız kalmazsın. O Jared denen çocuk kötü haber.”

Mina şaşkınlıktan neredeyse ağzındaki mantıyla boğulacaktı. Bayan Wong hemen onun sırtına vurmaya başladı ve nefes borusuna kaçan yiyecek parçası çıkana kadar durmadı. Mina ile annesi, peri olduğu için Jared’ın onu bırakıp gittiğinden kimseye bahsetmemişlerdi çünkü daha fazla dert istemiyorlardı. Bu yüzden bu durum haberlerde ya da başka bir yerde çıkmamıştı.

Belki de Bayan Wong’un öğrenmesinin sebebi aynı binada yaşamaları ve onun olduğu yerde sır saklamanın imkânsız olmasıydı ya da belki de kadın geçen hafta terasta Jared’la onu birlikte görmüştü. Mina ona sormak istedi ama o sırada kapı tekrar açıldı ve annesi poşetleriyle içeri girdi.

Yemeği gördüğünde bayağı heyecanlanan Sara, “Ah, Mei, ne harika bir sürpriz bu! Çok teşekkürler,” deyip ufak kadına sarıldı.

Bayan Wong hızla Çince bir şeyler söyledi, sonra da çevirisini yaptı. “Miiina’ya olanları duydum. Çabucak iyileşmek için iyi yemeğe ihtiyacı var.”

Annesi marketten aldığı şeyleri yerleştirirken Bayan Wong sessizce Mina’nın yanına geldi, önlüğünün içine uzandı ve

üstünde altın rengi Çince harflerle bir şeyler yazılı beyaz bir zarf çıkardı. “Al, bu gece bunu iç. Benim gibi güçlü olmanı sağlayacak.” Cesaret verir gibi kendi göğsüne vurdu. “Gizli aile tarifidir ve doktor ilaçlarından daha iyi iyileştirir. Güzel, güzel.” Bir parmağını yavaşça dudaklarına götürüp ona göz kırptı.

Kafası karışan Mina bir şeyler demek için ağzını açtı ama Bayan Wong çantalarını alıp onun yanından ayrıldıktan sonra Çince ve bozuk İngilizce karışımı bir şeyler konuşmaya başlayarak dikkatini çekmeye çalışan Mina’yı tamamen görmezden geldi.

Sara sofrayı hazırlamasına yardım etmeye çalışsa da Bayan Wong ona izin vermedi ve kadının elini iterken kısık sesle Çince bir şeyler mırıldanmaya başladı. Masanın yüksek standartlarda hazır olduğuna karar verdikten ve her şeyi ayarladıktan sonra da hızla veda edip Mina’dan kaçınarak daireden ayrıldı.

Şaşkın haldeki Mina masanın altında küçük paketle oynayıp parmaklarını altın rengi harflerde gezdirmeye başladı. Mei Wong’a ya da annesine bunun ne olduğunu sormak istese de Çinli kadının paketi kendisine gizlice verdiğini düşünerek annesinin bilmesini istemediği kanısına vardı. İçinde zehir bile olabilirdi ama Wong’lar şimdiye kadar onlara karşı hep iyi olmuşlardı.

Mina, Bayan Wong’un fikir değiştirip eve tekrar girmeyeceğinden emin olduktan sonra okulda olanları annesine anlatma vaktinin geldiğine karar verdi.

“Anne, yine başladı.” Sıcak çorba kâsesini karıştırırken kayıtsız bir sesle konuşmaya çalışıyordu.

“Ne başladı hayatım?” diye sordu annesi, sebzeli *noodle* kabını açıp hevesle bekleyen Charlie’nin önüne bir porsiyon koyarken.

Mina çatalıyla bir parça portakallı ördek alıp üfledi. “Şey, hani şu “M” harfiyle başlayan şey var ya.” Pirincinden biraz aldı.

Annesinin eli havada asılı kaldı. İçindeki fırtına yüzünden ve titreyen ellerinden belli oluyordu ama artık Grime kadınlarının ikisi de duygularını Charlie’den saklama konusunda usta olmuşlardı. Sara gergince yutkunduktan sonra yemeği ayırmaya devam etti.

“Ah, anlıyorum.”

“Evet, şey, biyoloji dersi çok ilginçti. Numune kavanozlarındaki şeyler konusunda herkes hemfikir değildi diyelim. Bu şeyler bayağı... hareketliydi.” Mina son kelimeyi havada asılı kalması için özenle söyledi.

Sonra her zamanki gibi kat kat süper kahraman kostümleri –bir Hulk tişörtü, Batman kemeri ve pelerini– giymiş Charlie’ye baktı. En sevdiği yağmur botlarının içindeki minik ayakları masanın altında neşeyle sallanıyordu. *No-odle*’ları fazlasıyla şapırtı çıkartarak ağzına çektikten sonra Mina’ya bakıp sıırıttı.

Charlie aptal bir çocuk değildi ama Mina onu endişelendirmemek için yanında bazı şeyleri konuşmak istemiyordu. Daha fazla kaçamayacakları konusunda annesini artık ikna etmişti. Bir Grimm olarak görevi devralacak ve hikâyeleri tamamlayıp laneti sona erdirecekti. Annesi bunu gönülsüz de olsa kabul ederken birkaç şart koşmuştu. Bunlardan biri de Charlie’yi mümkün olduğunca korkutmamaya çalışmaktı.

Sara şefkatle oğlunun kafasını okşadı. “Fazla endişe gerektirecek bir şey var mı?” Kahverengi gözlerinde yaşlar birikmişti ama buzdolabından süt alma bahanesiyle kalkarak bunu sakladı. Mina annesinin masaya dönmeden önce önlüğüyle gözlerini telaşla silmesini izledi. Kadın oturduğunda gayet ciddiymiş, sadece gözleri hafifçe kızarmıştı.

“Hayır. Sadece küçük bir sorundu. Ortaya çok büyük bir şey çıkmadı.” Bir keresinde Mina bir evcil hayvan dükânına girdiğinde bütün hayvanlar delirmiş, kafeslerinden kurtulmaya çalışmışlardı. Kuşlar ona dehşet verici uyarılar yapmıştı. Başka bir seferindeyse sanki bir masaldaki kaz çobanıymış gibi kazlar tarafından kovalanmıştı.

“Biraz daha vakit olmasını umuyordum... daha Grimoire’ı da bulamadık hem...” Annesi cümlelerin gerisini getirmedi. Birkaç dakika daha sessizce masada oturup çocuklarının yemek yemesini izledi, sonra kalkıp içilmemiş yumurtalı çorbasının kâsesini evyeye bıraktı.

Mina başka bir şey söylemese daha iyi olacağını bildiği için sustu ve annesinin öfkeyle kendi bulaşıklarını yıkayıp kalan yemekleri kaldırmasını izledi. Kadın daha sonra başının ağrıdığını söyleyerek odasına çekildi.

Charlie hemen masadan kalkıp küçük oturma odasına fırladı ve televizyonu açıp “Justice League of America” çizgi filmlerini izlemeye koyuldu.

Masada yalnız kalan Mina çorba kâsesine bakarken içinin daha fazla şey almayacağına karar verdi. Kâseyi masada bırakıp kalktı ve zıplayarak odasına gitti.

Annesi para kazanmak için ev temizliğine gitse de Mina’nın felaket bölgesi olan odasına girip temizleme cesaretini gös-

termemişti. Yerler temiz ve kirli çamaşır yığınları ve dergilerle doluydu. Mina bir dağınıklık labirenti olan odasında koltuk değnekleriyle zar zor ilerlerken içten içe odasını temizlemiş olmayı diliyordu.

Tekerlekli sandalyesini çekip bir garaj satışından aldığı, yeni bir kat boyaya ihtiyacı olsa da hiç boyamadığı masasına oturdu ve parşömen zarfı açıp içindekinin bir poşet çay olduğunu görerek şaşkınlık yaşadı. Poşeti alıp inceleyerek yaprakların ne olduğunu anlamaya çalıştı ama bilindik şeyler değillerdi. Çin tarzı tekli ocağının düğmesine basıp suyun kaynamasını bekledi.

Bu ocaklar tost makineleri ve reçelli bisküvilerden sonra en harika icatlardan biriydi. Mina kendisinininkini neredeyse her gün kullanıyordu. Temiz görünen bir fincan bulup sildi, sonra sıcak suyu dikkatlice seramik fincana doldurup poşet çayı da yavaşça içine koyarak karıştırdı. Mina suyun açık yeşile ya da yaprakların rengi olan kahverengiye dönüşmesini bekledi ama bu olmadı. Çay poşetinden altın rengi süzülüp suyun üzerinde yüzerek akşam ışığını yansıttı.

Mina nefes almaya korkarak, oluşan küçük noktacıkların su yüzeyinde dönüp kıvrılmasını, ardından da yavaşça suyun içine batıp kaybolmasını izledi. Seramik fincan birden tutulamayacak kadar sıcak olmuştu. Mina fincanı neredeyse düşürecekti ama hemen toparlanıp masanın üstüne koydu ve hafifçe yanmış avuçlarını kotuna sürdü. Çay poşeti hâlâ demleniyordu ama buhar hızla kayboldu ve yerini fincanı yavaşça sarmaya başlayan buza bıraktı.

Mina şoka girerek masadan ve lanetli çaydan uzaklaştı.

Tekerlekli sandalyesi daha bir metre bile ilerleyemeden kirli kıyafet yığınınca takılınca yere devrildi. Nefes nefese masaya bakıp bu anormal olaydan emekleyerek uzaklaşmaya çalıştı. Yatağına ulaşınca dizlerini göğsüne çekip ihtiyatla fincanı izlemeye başladı. Seramiğin her an milyonlarca parçaya ayrılacağından emindi.

Dakikalar geçip de fincan hiçbir değişim olmadan masada durmaya devam edince kalkıp incelemeye karar verdi.

Sandalyenin tekerleğine dolanmış kotunu zarar vererek de olsa kurtarıp tekrar masanın önüne oturdu. Masaya Santim santim yaklaşarak fincanı inceledi. Buz kaybolmuştu! Belki de olanları hayal etmişti. Plastik bir kaşık alıp eriyeceğini düşünerek fincana daldırdı ama hiçbir şey olmadı. Kaşık aynıydı. Kafası karışarak çayı kokladı ama normal siyah çaydan farklı kokmuyordu.

Hafif bir esintiyle masasındaki kâğıtlar havalanınca Mina yan tarafındaki cama dönüp açık olduğunu fark etti ve kapatmak için uzandı. Belki de fincanın dışı ani soğuk rüzgâr yüzünden buharlanmıştı. Belki de hiç buzlanmamıştı ve tek suçlu Mina'nın aşırı faal hayal gücüydü.

Mina cesaretini toplayıp bir parmağını fincana batırıp ağzına götürdü. Çay biraz tatlı ve hafifçe baharatlı gibiydi ama bu çok tuhaftı çünkü kendisi içine şeker ya da bal katmamıştı. Bir anlık tereddütten sonra ihtiyatı pencereden dışarı atıp çayı içmeye karar verdi. Sonuçta Bayan Wong ona zararı dokunacak bir şey verecek değildi. Belki de bu evde hazırlanan acayip bir Asya tarifiydi.

Çay bedenini gevşetince Mina gözkapaklarının ağırlaş-

tığını hissetti. Esneyerek yatağına girdi ve incinmiş ayağı yüksek dursun diye altına yastık koydu. Ateli kısa sürede çıkarmayı umuyordu ama doktor en az bir hafta demişti. Saat henüz akşam yediydi ama Mina gözlerini daha fazla açık tutamıyordu. Sonunda mücadeleyi kaybedip uykuya daldı.

“Mina, koltuk değneklerin nerede?” diye sordu Nan, çantasıyla dudak parlatıcısını dolabına geri koyarken. Periyotlar arası teneffüsteydiler ve derse iki dakika kalmıştı.

“Bu sabah kalktığımda bileğim çok iyi durumdaydı. Bu yüzden o korkunç değneklerle yürümeye gerek görmedim. Aslında o kadar iyiyim ki bisikletle geldim.” Mina zaferle gülümsedi.

Gerçekten de dediği gibi olmuştu. Uyandığında bileğindeki şişlik inmişti ve sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Zıplayıp bacağını germiş ve dairelerinin merdivenini koşarak inip çıkarak bileğini test bile etmişti. Annesi, Doktor Martin’in emrine uyup koltuk değneklerini kullanması için ısrar etse de onu ikna edememişti. Mina dışarı koşup kırmızı bisikletine atlamış ve rekor sürede okula varmıştı. İlk ders hocası İhtiyar Yarasa Bayan Porter bile bugün ona geç kâğıdı verememişti.

Mina okula girdiğinde Bayan Porter’in masasında Koç Potts’ın oturduğunu görünce şaşırmıştı. Yaşlı öğretmen kimseden habersiz, erken emekli olmuştu ya da en azından etrafta dolaşan söylenti buydu. Ama sonuçta artık gitmişti ve bu da daha fazla ceza olmayacağı anlamına geliyordu. Mina çok mutluydu.

Ama harika başlayan günü gittikçe kötüleşti çünkü Jared hastanede kısa süreliğine göründükten sonra bir daha ortaya çıkmamıştı. Normalde bu Mina'yı endişelendirmezdi çünkü onun her canı istediğinde ortaya çıkmasına alışmıştı artık. Ama dik saçlı kız Ever okuldan sonra yanına geldiğinde endişelenmeye başladı.

“Pişşt, sakat!” diye sinirli bir sesin tısladığını duydu.

Ona sadece tek bir kişi “sakat” diye seslenirdi. Gözlerini devirip döndüğünde Ever'ın okulun yan tarafından ona işaret ettiğini gördü.

“Ne?” diye sordu rahatsız bir sesle. Tuğla binaya doğru beş metre ilerleyip köşeyi döndü ve çoğu öğrencinin görüş alanından çıktı.

Ever'ın kısa saçları hiç taranmamış gibi görünüyordu. Gözleri korkuyla büyümüşü ve ağlamaktan *eyeliner*'ı ak-mıştı. Bugün etekli üniformayı bırakıp siyah tayt, ekose etek ve kot ceket giymişti.

“Son zamanlarda Jared'ı gördün mü?” diye sordu mırıldanarak. Gözleri yanlarından geçen öğrencileri gergince tarıyordu.

Jared'ın adını duyunca Mina hoşnutsuzlukla kaş çatı. “Hayır, ben onun dadısı değilim,” dedi sertçe. Öfkeliydi. Bu kızın ona engelli deyip de hâlâ yardımını isteyebilmesine daha da sinirlenmişti. Gitmek için döndü.

Perişan halde olduğu belli olan Ever uzanıp onun kolunu tuttu. “Bir haftadan fazla süredir onu ne gördüm ne ondan haber aldım. Bu hiç onluk bir şey değil.”

Mina ona şaşkınlıkla bakıp kolunu elinden kurtardı. “Ha-

yır, tam da benim bildiğim Jared’lık bir şey. Ne zaman isterse gelip gidiyor. Sadece kendini düşünüyor. Evet, tam onluk.”

Öfkelenen Ever ellerini yumruk yaptı. Mina bu kızın kendisinden gerçekten nefret ettiğini görebiliyordu.

“Bu, Jared’a göre bir davranış değil. Çağırıldığı zaman birkaç günde bir benimle iletişime geçer o. Bu bizim güvenlik sistemimizdir.”

“O zaman iyi olup olmadığını sen daha iyi bilirsin,” dedi Mina kızgınlıkla. “Onu tekrar görmesem çok mutlu olurum.”

Ever keskin bir nefes aldı. “Öyle deme! Siz sakatlar neyle ya da kimle uğraştığının farkında değilsiniz. Bu yüzden hepinizden nefret ediyorum işte!”

“Yeter artık!” Mina öfkeyle öne çıkıp kızı okulun tuğla duvarına sıkıştırdı. “Bana neden sakat deyip duruyorsun? Bu çok kaba bir şey. Sana yardım etmemi istiyorsan hemen açıklama yap.” Ever’ı şaşırtabilmesinin tek nedeninin kızın Jared konusunda endişeli olması olduğunu biliyordu.

Fakat kız hızlı toparlandı ve yüzüne küçümseyici bir gülümseme yerleştirdi. “Neden mi? Bildiğini sanıyordum. Biz periler siz aptal Grimm’lere böyle deriz.”

Mina’nın yüzündeki öfke silindi. “Sen de mi perisin?” Anlamış olmalıydı. Nasıl anlayamamıştı? Tabii ki de Jared peri olduğu için pek çok peri tanıyor olmalıydı. Muhtemelen kendi çeteleri falan vardı. Evet’in iletişime geçmekle ilgili dediği şey şimdi mantıklı gelmişti. Ama neden bu kız, Jared’ın nerede olduğunu Mina’nın bileceğini düşünüyordu ki?

Ever tuğla duvardan ayrılıp sırtını dikleştirdi ve güneş ışığına doğru adım atarken küstahça çenesini kaldırdı. Mina onu

çevreleyen soluk parıltıyı hayal meyal görebiliyordu. Ever hafifçe sağa dönüp sırtını ortaya çıkartınca Mina onları gördü.

Kızın, koyu mor ve mavinin tonlarındaki, sedef gibi parlak, çok güzel kanatları vardı. Uçları sivriydi ve Mina'nın düşündüğünden daha yıpranmış haldeydi ama Ever'ın sert kişiliğine uygundular. Kız gözlerini kapatıp gölgeye geçti ve bir anlık konsantrasyonla kanatlarını kaybetti.

“İyilik perisi misin?” diye sordu Mina inanmaz bir halde.

“İyy! Yıldızlar aşkına, hayır! Onlar yerinde duramayan, neşeli, beyinsiz avanaklardır. Ben bir piksiyim*.”

“Devlerle piksilerin anlaşılmadıklarını sanıyordum,” dedi Mina.

“Devler mi?” Ever kaşlarını çattı. “Evet, devlerle piksiler ölümcül düşmanlardır. Onlar bizim kanatlarımızı koparıp şeker gibi yemeyi severler. İğrençler! Asla bir deve yaklaşmam.”

Bu yeni bilgi Mina'yı şaşırtmıştı. Bu peri, Jared'ın gerçek formunu nasıl bilmezdi ki? Tabii eğer... Bunu sormak istese de tedirgin piksi lafını kesti.

“Seninle kız kıza muhabbet etmek güzeldi ama artık yeter. Jared'la konuşmama izin verecek misin vermeyecek misin?”

Mina onun bakışları altında rahatsızca kıpırdandı. “Şey, tabii, evet. Onunla istediğin zaman konuşman için izin veriyorum ve onu gördüğün zaman beni ormanın ortasında bıraktığı için teşekkürlerimi ilet.”

Ever'ın yüzü soldu. “Bu hiç komik değil, Mina.” Kız ilk defa onun adını söylemişti.

* Güneybatı İngiltere folklorunda görülen; genelde yolculara yanlış yol tarif etmeleriyle bilinen, ufak tefek, fesat periler. (ç.n.)

“Bak, Ever. Jared’la aramızda ne gibi bir ilişki olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum ama ikimiz yakın değiliz. Sana yardımcı olamam.” Mina dönüp sırt çantasını omzuna çekti.

“Hayır, bir dakika. Üzgünüm.” Ever yine tedirginleşmişti. Kafasını siyah botlarına eğip ucunu çakıltaşlarına sürttü. Sonra derin bir nefes alıp Mina’ya baktı. Belli etmemeye çalıştığı güvensizlikleri gözlerinden okunuyordu. “Sana sakat dediğim ve kaba davrandığım için özür dilerim. Bu bir piksi olarak savunma mekanizmamın parçası. Biz besin zincirinde bayağı aşağılardayız, bilirsin.”

Mina şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Şey, özrün kabul edildi.”

Ever rahat bir nefes verdi. “Güzel, sevindim. Şimdi, eğer kontrol edebilirsen...”

“Ever,” Mina onun adını bitkinlikle nefes verir gibi söyledi. “Sana söyledim ya, Jared’ın nerede olduğunu bilmiyorum. Nerede olduğunu bilmezken nasıl kontrol edeyim onu?”

“Ama onu çağırdın! O da çağırdığında sana geldi.” Zavallı kızın kafası karışmıştı.

“Hayır, ben onu hiç çağırmadım. Telefon numarasını bile bilmiyorum.” Mina daha fazla konuşmayacaktı. Asıl aptal olanın Grimm’ler değil de periler olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Pişman ve üzgün Ever bir anda gürültücü, öfkeli bir piksiye dönüştü. Sesi kızgınlıkla yükselirken gözlerinin rengi güçle koyulaştı. Mina soğuk bir esintinin oluştuğunu hissetti. Yerdeki yapraklar yükselip hiddetle kızın etrafında dönmeye başlamıştı. Mina, onun görünmez kanatlarını öfkeyle çırpıştırdığını bir dakika sonra fark edebildi.

“Seni sakat! Kaybettin onu, değil mi? Bu kadar aptalca, dikkatsizce bir şeyi nasıl yaparsın?”

“Neden bahsediyorsun sen?” diye seslendi Mina ama Ever ona sırtını dönüp cebinden gümüş rengi, ruja benzer bir tüp çıkarmıştı.

Kız tüpü açıp boşlukta insan boyutunda bir oval çizdi. Gümüş tüp parlak bir güç yaydı ve Ever’ın çizdiği yerde ıslıl ıslıl bir çizgi belirdi. Saniyeler sonra oval parlamaya başladı ve okul çimenliği gözden kaybolup yerini ışıktan bir kapıya bıraktı.

“Ever, bu ne? Ne yapıyorsun?” Mina kapıdan süzülen kör edici ışıktan gözlerini korumak için elini kaldırdı. Diğer tarafta gümüş rengi ve beyaz ağaçların olduğunu hayal meyal görebiliyordu.

“Grimoire’ı kaybetmişsin, aptal şey! Kötü bir şey olup kıyamet kopmadan önce birinin bunu Kraliçe’ye söylemesi gerek.” Kapıya doğru ilerledi ve içine adım atmadan önce son bir şey söylemek için döndü.

“Tüm Grimm’lerin içinde en çok belaya senin sebep olacağını biliyordum. Ona, senin Grimoire’ı hak etmediğini söyledim. En başından beri bir hata olduğunu biliyordum ve haklıydım.”

Sonra ışığa adım attı ve hem Ever hem de peri düzlemine açılan kapı ortadan kayboldu. Mina, onun kötü bir şey olmadıktan önce derken ne demek istediğini merak ederek arkada öylece kalmıştı.

16. BÖLÜM

Nan'ın partisine yolculuk sıkıcı ve olaysız geçti. Annesi Grimoire'ı kaybettiği için onu ne kadar teselli etmeye çalışsa da işe yaramamıştı. Sara otobandan çıkıp dört kapılı yeşil Subaru'sunu pek göze çarpmayan toprak bir yola döndürdü.

“Buranın doğru yön olduğundan emin misin?” diye sordu Mina.

Mina buruşmuş defter kâğıdını açıp sekizinci kez kontrol etti. “Evet, eyaletlerarası otobanda güneye doğru kırk sekiz kilometre ilerleyeceğiz. Carl's Junction'ın oradan sağa dönüp Anawatchie Yolu'ndan sola sapacağız. Ardından yedi kilometre kadar daha ilerleyip sağda kalan ilk toprak yola gireceğiz. Göl evi solda kalacak.”

Tepeden inerken toprak yol daha da daraldı ve sola keskin bir dönüş yapıp metal bir köprüye vardılar. Mina tek bakışla yolun iki arabanın yan yana zar zor geçebileceği genişlikte

olduğunu gördü. Subaru ise çoğu arabadan biraz daha geniştir. Annesi akıllıca davranıp arabayı yavaşlattı, camı açıp gelen araba var mı diye sesleri dinledi, sonra gaza basıp normalde çıkmayacağı bir hızda köprüyü geçti.

“Tanrım, kışın bu yoldan geçmek istemezdim,” dedi Sara gergince kıkırdarak.

“Eh, geçmek zorunda değilsin çünkü göl evi kışın kapalı oluyor.” Mina pek neşeli havasında değildi. Hatta oldukça aksiydi. Ever’ın son sözlerinden sonra Grimoire yanında olmadan kendini hiç rahat hissetmiyordu. O gün panikle hastaneye koşup birkaç hemşire ve doktorla konuşmuş, sonra kayıp bürolarını karıştırmış ama hiçbir şey bulamamıştı.

Defterini gören kimse yoktu.

Annesi onu yatıştırmaya çalışsa da o da en az Mina kadar endişeliydi. Her gün defteri aramak için hastaneye gidiyordu. Sonunda ikisi de kitabın ormanda düştüğüne karar vermişlerdi. Başka açıklaması yoktu. Mina kitabı en son eline aldığı anı hatırlamaya çalıştı; ayı saldırısıyla hastane arasında bir yerlerde olduğunu düşünüyordu. Aslında Jared onu bırakıp gittikten sonra olan hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Kitabı hiç bulamayacaktı.

Tek tesellisi Jack amcasının elinde Grimoire olmamasına rağmen bazı peri masallarını tamamlamakta başarılı olmasıydı. Mina’nın tek yapması gereken ölen Jack amcasından daha akıllıca ve uyanık davranmaktır.

Evet, başı büyük beladaydı.

“Kafanda çok şey olduğunu biliyorum, tatlım,” dedi annesi ona. “Ama her şey iyi olacak. Olmak zorunda.” Gözlerini yoldan ayırmadan dikkatlice uzanıp kızının saçını okşadı.

Annesi, Mina'nın bu tavırlarının asıl sebebinin anlamıyordu. Arabanın içinde olsalar da her taraflarının ormanla çevrili olması onu asıl rahatsız eden şeydi. Ormanın ortasında terk edildiği anlarla ilgili anılar zihnine hücum ederken nefes almakta ve odaklanmakta zorlanıyordu. Neyse ki bir süre sonra yol tekrar genişledi ve uzaktaki kristal mavisi göl ile üç katlı, kocaman bir ahşap ev görüldü.

Burası Mina'nın gözünde canlandırdığı gibi minik bir kulübe değildi. Tamamen ıssız bir bölgeye konuşlandırılmış, devasa, rustik bir av köşküydü. Yakınlaştıkça Mina partiye ilk gelenin kendileri olmadığını fark etti. Hatta son gelen bile olabilirlerdi çünkü çimenliğin arasındaki garaj yoluna park edilmiş en az yirmi araç vardı. Sınıf arkadaşlarının çoğu mayolarını giymiş, göldeki küçük, tahta rıhtımdan suya atlıyorlardı. Geri kalanların çoğu havalı, taştan bir ateş çukurunun etrafında takılıyor, birkaçı da kum voleybolu oynuyordu.

Tanıdık, siyah bir SUV'un yanından geçtiklerinde Mina'nın kalbi gerginlikle pır pır etti. Brody buradaydı. Mina kendini toplamak için elinden geleni yaptı. Partiye annesi ve küçük kardeşiyle geldiği için biraz utanıyordu.

“Seni yarın akşam alırım. İyi eğlen,” diye seslendi annesi, o kapıyı kapatırken. Mina hafta sonu için fazladan giysilerinin bulunduğu silindir valizini alırken ondan başka kimse gece kalmayacağı için şükreliyordu. Annesi arabayı döndürüp çiftte korna ve el sallamayla aile geleneği olan vedalarını yaparak Mina'nın daha da utanmasına neden oldu.

Ailesi sonunda uzaklaşınca ve arabanın arka lambaları gözden kaybolunca Mina cesaretini toplayıp gülüşen öğren-

cilere doğru ilerlemeye başladı. Ona en yakın duran bir grup kızın arasında maalesef Savannah White ve Priscilla Rose da vardı.

“Ayy, Grimey, anneciğinin seni buraya getirmesi ne hoş. Hâlâ yatağını da toplayıp öğle yemeğini hazırlıyor mu sana?” Savannah kendi söylediklerine tiksindirici bir tavırla güldü.

Mina sinirden kuduruyordu. Platin sarışınlar kraliçesi korkunç biri olsa da kırmızı şortu, beyaz çizgili tişörtü ve sandaletleriyle harika görünüyordu.

“Ah, hayır Savannah, sadece şoförümüz tatile çıktığı zaman beni bir yerlere annem bırakıyor,” dedi Mina sertçe. Ama bu yaptığına kendisi de şaşırılmıştı. Gerçi çok geçmeden kızlar grubundan yorumlar yükselmeye başladı.

Mina, Savannah ile ekürisini görmezden gelerek dışlarını sıkıp uzaklaştı. Ama nereye gidecekti ki? Gölün oradaki Steve ile Frank’ın birbirlerini suya itmeye çalışmalarını izledi. Sonunda bu şakalaşmaları iki çocuğun da gölün dibini boylamasıyla bitti. Mina, Nan’ın evin içinde olduğunu düşünerek aramaya oradan başlamaya karar verdi.

Eve çıkan yol, iki yanında gardenyalar dizili basamaklardan oluşuyordu. Evin etrafını çevreleyen güzel verandada sallanan sandalyeler, banklar ve bahçe salıncakları vardı. Mina verandada ilerleyip arka tarafa gidince burada battaniyeleri ve pahalı şöminesiyle bir açık hava oturma alanı daha olduğunu gördü. Mina içten içe gördüklerine imrenmişti. Oysaki henüz içerisini görmemişti bile. Arka taraftaki giriş onu direkt evin kalbine, mutfığa götürdü.

Mutfakta son teknoloji ev aletleri, granit tezgâhlar, üç farklı fırın, bir ızgara ve kocaman bir ada tezgâh vardı. Mina, Nan'ın ada tezgâhta oturmuş, ellerini kollarını hareket ettirerek birileriyle konuştuğunu gördü.

“Mina, güzel, sonunda geldin. Bak kim geldi.” Nan yanındakileri işaret edince Mina bu iki kişiden birini tanıyarak olduğu yerde durdu. Bu, Brody’ydi ve yanında bir kız vardı. Hayır, kısa sarı saçları olan bu kişi bir kız değil, Brody’nin kuzeni Valdemar’dı.

İki çocuk onu karşılamak için döndüler ama Brody onun gözlerine bakmadan hemen kafasını çevirdi. Valdemar yanına gelip sanki eski dostlarmış gibi kucaklayarak karşıladı.

“Seni görmek güzel, Nina.” Kollarını kocaman açarak ona tuhaf bir şekilde sarılmıştı.

“Seni de tekrar görmek güzel, Valdemar. Adım Mina bu arada,” dedi.

“Ben de öyle dedim, kızım. Doğru duymadın herhalde. Sen de bu akşam bana Peter de.” Bir adım gerileyip ada tezgâha yaslanırken bir omzunu kazara Nan’e çarptı. Nan’ın yanakları kıpkırmızı oldu ve gözleri Valdemar/Peter’a kaydı, sonra hemen bakışlarını kaçırdı.

Brody onu selamlar gibi kafasını sallarken ona gözlerinde minik bir soru kıvılcımıyla bakıyordu. Mina çocuğun bu akşam onun yanına gelip konuşmaya çalışacağından emin-di. Yiyecek ve içeceklerin bulunduğu masaya bakarken bunun, dışarıda gördüğü üzeri dopdolu masanın aynısı olduğunu fark etti. Nan’ın annesi ve Doktor Martin nasıl parti verileceğini iyi biliyorlardı. Mina ikilinin nerede olduğunu

düşündü ama sonra bir teknenin motor kükremesiyle dikkati göle çekildi.

Doktor Martin ve Veronica hız teknesiyle bir grup öğren- ciyi gölde gezmeye çıkarmıştı. Mina, doktor gölün ortasına doğru hızla ilerleyip birden gazı keserken parlak turuncu can yelekleri giymiş dört gencin heyecanla bağrışmasını şaşkınlıkla izledi. Gölde aşırı süratli ilerlerken teknedekiler zıplayıp duran küçük toplara dönüşmüşlerdi.

Mina, Nan'ın neden mutfakta kalarak Peter'ı kendine saklamak istediğini anlıyordu. Millet onu görünce her ne yapıyorlarsa bırakıp bir araya toplanırdı çünkü. Bu yüzden Nan onu mümkün olduğunca konuklardan uzak tutacaktı. Mina arkadaşının bunu nasıl başaracağını bilmiyordu ve kendi başında böyle bir iş olmadığı için memnundu.

Brody, Mina'nın arkasından yiyecek masasına geldi ve kâğıt tabağa küçük, dikdörtgen sandviçlerden koymaya baş- ladı. Mina iki litrelik kola şişesini alıp mavi plastik bardak- lardan birine köpüklü leziz sıvıdan doldururken Nan onu hazırlıksız yakaladı.

“Mina, son zamanlarda Jared'ı gördün mü? Onu davet etmiştim ama okulda uzun süredir görmedim.” Nan gayet masumca konuşuyordu ama Mina ürkerek şişeyi bardağa düşürdü ve ikisinin de yere devrilmesine neden oldu. İki lit- relik şişe her tarafa kola saçarak masanın altına yuvarlandı.

“Kahretsin!” Mina dizüstü çöküp şişeyi düzeltmek için masanın altına doğru gitti ve bir yığın peçeteyle dökülen ko- layı silmeye çalıştı. Ama peçeteler yetmiyordu.

Brody de masanın altına eğilip ona birkaç peçete daha

uzattı. Sonra kendi elindeki peçeteyle kolayı silmeye başladı. Mina'nın elleri utançla titriyor, yanakları ve ensesi yanıyordu. Durup Brody'ye bir bakış attı. Çocuk gözleriyle uyumlu mavi bir tişört giymişti ve o kadar yakındı ki parfümünün kokusunu duyabiliyordu. Brody onun kendisine baktığını fark etmiş olacak ki dönüp bakarak hafifçe gülümsedi.

Ona bakarken yakalandığı için dehşete düşen Mina hızla kalkmaya çalışınca kafasını masanın altına çarparak masayı hareket ettirdi.

Ne kadar centilmen olursa olsun hiç kimse böyle bir manzara karşısında gülmeden edemezdi.

Mina ıslak peçetelerle dökülen kolanın üstüne düşünce Brody onun sakarlığı karşısında kıkırdadı. “İyi misin?” diye sordu gülmesini saklamaya çalışarak.

Mina kafasını ellerinin arasına alarak masaya nefret dolu gözlerle baktı. “Hayır, bir daha da asla iyi olabileceğimi sanmıyorum.”

Nan ile Peter ağır meşe masayı kaldırıp tepelerinden çektiler. Nan bir paspas bulup gelirken Peter kocaman bir havlu peçete rulosu almıştı. İki birlikte çalışarak rekor sürede Mina'nın pisliğini temizlediler.

Brody ve *rock* yıldızı kuzeninin kendi yaptığı pisliği temizlemesini izlerken hissettiği küçük düşme duygusunu tarif edecek kelime bulmak imkânsızdı. Daha da kötüsü, kolayla sıırıslıklam olmasıydı. Kola tişörtünü ve şortunu baştan aşağı lekelemişti. Tam ağlamak üzereydi ki Nan onu kurtarmaya koştu.

“Hey,” diye fısıldadı, Mina'nın elini tutup onu yanına

çekerek. “Üst kata çık, sağdan ilk oda misafir odası. Bu gece orada kalacaksın. Yanında fazladan giysi getirdin, değil mi? Yukarıda üstünü değiştirip kıyafetlerini çamaşır makinesine at.” Omzuna cesaret verir gibi vurup onu merdivene doğru itti.

Mina yavaş yavaş basamakları tırmanırken endişeleri ve kaygıları yüzünden ayaklarının kurşun gibi ağırlaştığını hissediyordu. Misafir odasını bulup sırt çantasını açarak ilk bulduğu şortla tişörtü çıkardı. Uyup uymadıklarına bile bakmadan, soyunup çıkardıklarını durulamak için yavaşça banyoya doğru yürüdü. Mutfığa dönüşünü ertelemek istediği için ağır hareket ediyordu.

Bir sürü insanın olduğu bir partide kendini tamamen yalnız hissediyordu. Giysilerini mümkün olduğunca temizledikten sonra ellerini yumuşak bir havluyla kuruladı ve cesaretini toplayıp göz makyajını incelemek için yüzünü banyo aynasına kaldırdı. Ama aynadan ona bakan kendi açık kah-verengi gözleri değildi. Bir başkasının öfke dolu gözleriydi.

17. BÖLÜM

Mina bir çığlık kopardı. Lavabodan hızla uzaklaşıp duvara çarptı. Gördüğü şeyi sindirmeye çalışırken ağzı dehşetle bir karış açık kalmıştı. Banyo aynasında kendi yansımasını hayal meyal görebiliyordu çünkü diğer yansıma onu bastırmıştı. Bu gri gözleri tanıyordu.

Jared'ın gözleriydi bunlar. Mina yine onun yansımasını görüyordu.

Jared kızgındı ve ona bağırıyordu. Onu duyamasa da Mina'nın yüz ifadesini ve dudaklarını okuması yeterliydi. Çocuk ellerini öfkeyle siyah saçlarının arasından geçirdi, sonra dönüp işaretparmağını ona doğrultarak tekrar bağırmaya başladı.

Mina karşılık olarak omuz silkip kulaklarını işaret ederek onu duymadığını göstermeye çalışınca Jared bir küfür savurdu ya da Mina öyle düşündü. Çocuk elini yumruk yapıp öfke ve çaresizlikle tekrar tekrar aynaya vurdu. Sonra

derin bir nefes aldı, aralarındaki görünmez bariyere doğru yavaşça hohlayarak büyük bir daire oluşturdu. Çabucak bir parmağını kaldırıp telaşla bir şeyler yazmaya başladı. Ters-ten yazıyordu.

Kelimeler Mina'nın tarafında kısa ve öz şekilde belirdi: *YARDIM ET!*

Mina kelimelere dokunmak için uzanınca aynanın kendi tarafının soğuk olduğunu hissetti. Bu nasıl mümkün olabiliirdi? Parmağını aynaya koyunca kaybolmak üzere olan buharda kendi parmak izi belirdi. Sonra Jared gibi o da aynaya hohladı ve çocuğun gözlerinin umutla genişlediğini gördü.

Parmağını kaldırıp aynaya *NASIL?* yazdı Mina. Ama ters yazmayı unuttuğu için kelime diğer tarafta *İLZAH* olarak çıkmış olmalıydı. Yazıyı hemen okuyan Jared'ın omuzları çaresizlikle düştü. Görünüşe göre cevabı bilmiyor, Mina'nın biliyor olmasını umuyordu. Etrafını çeviren karanlığa doğru bir adım geriledi. Gidiyordu!

“HAYIR!” diye bağırdı Mina. “Pes etme!” Çaresizce eline gelen ilk şeyi, bronz bir vazoyu kaptı, tezgâha tırmandı ve aynaya indirmek için vazoyu kaldırdı.

Jared onu görünce kafasını iki yana sallamaya, kollarını telaşla savurmaya başladı ama çok geçti. Vazo aynaya çarpıp onu binlerce parçaya ayırdı. Çarpmanın şiddetiyle çerçeve de düşmüştü.

Mina aynanın asılı olduğu yere bakıp bomboş duvarı görünce şaşırdı. Yere yayılmış parçalara baktığında hiçbirinde Jared'ın yansımasını göremedi. Vazoyu tezgâhtaki yerine koyup geri adım attı, sırtını dolaplara yaslayıp aşağı doğru

kaydı. Çizilip kanamaya başlamış ellerini umursamadan bir ayna parçası alıp Jared’a seslendi. Hiçbir şey olmadı. Çocuk ortaya çıkmadı. Gitmişti.

Merdivenden yüksek ayak sesleri geldi, sonra banyo kapısı hızla açıldı. Doktor Martin içeri dalıp Mina’yla boğuşarak elindeki ayna parçasını almaya çalıştı. Ona karşı koyan Mina kırık parçayı geri almak istedi.

“Dur artık!” diye emretti adam öfkeyle. “Kendine zarar vermene izin vermeyeceğim. Anlıyor musun? Her ne oluyorsa umurumda değil. Hayatını sonlandırmanı gerektirecek bir şey olamaz.” Bir havlu alıp Mina’nın avucundaki kesiğe bastırdı.

Mina onun söylediklerini duyunca sakinleşti. Doktor onun aynayı kırıp intihar etmeye çalıştığını sanmıştı. Bu çok saçmaydı ama kanıtlar ona karşıydı.

“Hayır, görüldüğü gibi değil! Ben şey yapmaya çalışmı... nasıl açıklayacağımı bilmiyorum... ben şey yapmı...” Adam bir çekmeceyi açıp kesiğe oksijenli su dökerken Mina dudağını ısırırdı. Sonra doktor aynı çekmecedен aldığı bandajlarla yarayı sarmaya başladı. Mina doktorun hakkını veremeliydi; bütün malzemeleri elinin altında hazırlaydı.

Doktor Martin durup ona dikkatle baktı. “O zaman burada ne olduğunu açıklakla. Yoksa anneni arayıp seni eve göndereceğim. Nan’in en iyi arkadaşı olman umurumda değil. Ona olumsuz etki edecek biriyle arkadaşlık etmesini istemem.” Etki kelimesini söylerken bandajı biraz fazla sıkınca Mina’nın bacağı seğirdi, kafası acının neden olduğu şaşkınlıkla dolaba çarptı.

“Ay!” dedi kafasını ovalarken. “Bu kadar sakar olduğuma inanabiliyor musunuz?”

“Peki o zaman bu parça ne?” Adam onun elinden aldığı kırık parçayı kaldırdı. Üstünde hâlâ birkaç damla kan vardı ve Mina’nın aklına ihtiyacı olan kanıtı getirmişti.

“Onlar kan damlaları. Tam ellerimi yıkarken ayna duvardan ayrılıp üzerime düştü. Ben de kafamı korumak için ellerimi kullandım. Etrafınıza bir bakın. Kollarımın dış kısımlarındaki cam çiziklerinden başka yaram yok. Avucumu da kırıkları toplamaya çalışırken kestim. O sırada siz içeri girdiniz.”

Kollarını kaldırıp önce bileklerinin iç kısmını, sonra ellerinin üstünü gösterdi. “Bütün hasar ellerimin üst kısımlarında. Bu da kendime zarar vermeye çalışmadığımın kanıtı. Aşırı sakar ve doğuştan şanssız olduğuma inanmalısınız.”

Doktor, “Hımm,” derken yavaşça banyoyu ve kırık aynayı inceledi.

“Nan nerede?” diye sordu Mina hemen, adam onu daha fazla suçlamasın diye.

Doktor Martin ona bakmadan, aynanın az önce asılı olduğu duvarı incelemeye devam etti. Mina onun olasılıkları tarttığını ve ona inanıp inanmamaya karar vermeye çalıştığını görebiliyordu. “Veronica’yla birlikte rıhtımda. Tekne turu için hazırlanıyorlar.”

“Ah,” dedi Mina hüznle. En yakın arkadaşı ona haber vermeden evden çıktığı için şaşırılmıştı. Nan’ın meşgul olduğu için onu unuttuğu belliydi.

“Hadi,” diye mırıldandı doktor, onu çekerek ayağa kaldırırken. “Veronica’nın tekneyi sensiz hareket ettirmesine

izin vermez. Hava yakında kararacak. Sonra da şenlik ateşi yakacağız.”

Mina hemen neşelendi.

Ama çekilmeye çalıştığında doktor inatla onu tutmaya devam etti, Mina kendisine bakınca da fısıltıdan biraz yüksek sesle konuştu. “Bana tüm gerçeği söylediğine inanmıyorum ama Veronica’yla kızını kendi ailemiş gibi sevdiğimi bilmeni istiyorum. Nan’i etkileyecek ya da ona zarar verecek bir şey yaparsan ciddi sonuçları olacaktır.”

“Anlıyorum. Ama izin verin...” diye başladı Mina.

Doktor Martin elini kaldırarak onun sözünü kesti. “Bu konuşma bitmiştir.” Sonra kapıyı açık tutup onun önce geçmesini bekledi. Mina hemen adımlarını hızlandırıp neredeyse koşarak basamaklardan inerek evden çıktı. Azar işittiği için çok utanmıştı.

Ateşin etrafında toplanmış öğrencilerin yanından koşarak geçerken gözyaşları gözlerini yakmaya başlamıştı. Ağlamayacaktı. Ağlamak aptallıktı.

Rıhtıma vardığında Veronica ona el salladı. “İşte geldin, hayatım. Senin için endişelenmiştik,” dedi kadın nazik bir sesle. Uzun sarı saçları tek bir örgü halinde omzunun üstündeydi. Sürat teknesinde olmanın verdiği heyecanla yanakları kızarmışken Nan’e çok benziyordu. Üstünde kırmızı puantiyeli bir mayo olan Nan ise bankta oturmuş, konuşmakta olan Peter’ı büyülenmişçesine izliyordu.

Teknede Veronica’yla birlikte sadece bu ikisi vardı. Brody binmemişti. Mina neden böyle düşündüğünü bilmiyordu ama Brody’nin onlarla birlikte gideceğini varsaymıştı. Dönüp rıh-

tıma baktığında onun Savannah ve Pri'yle birlikte az sonra yatacak olan şenlik ateşi çukurunun başında durduğunu gördü. Doktor Martin onlara yeni katılmıştı ve çıraları ayarlıyordu.

Mina tam fikrini değiştirip tekneden iniyordu ki Veronica motoru çalıştırıp rıhtımdan geri geri çıkmaya başladı. Artık çok geçti. *Harika*, diye düşündü Mina. Şimdi iki aşk kuşuyla bir tekneye sıkışıp kalmıştı. Ne sinir bozucu. Karaya adım atmayı ne çok isterdi. Normalde gezi oldukça güzeldi; arka planda batan güneşle Nan ile Peter için büyü, romantik bir ortam oluşmuştu. Mina, arkadaşının Peter'a nasıl vurgun olduğunu görebiliyordu. Çocuk da aynı şekilde ona hayran gibiydi.

İkisi el ele tutuşmuşlardı ve Peter, Nan'ın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Hiçbiri ilham verici günbatımına aldırış etmiyordu. Karadan yeterince uzaklaştıklarında Veronica tekneyi mümkün olduğunca hızlandırdı. Tekne önceden oluşturdukları dalgaları aşırıp gölde daireler çizerek, arka arkaya zıplayarak ilerliyordu.

Nan ve Peter sanki hız trenindeymiş gibi ellerini kaldırmış, heyecanla bağıırıyorlardı. Koltuğuna sıkıca tutunmuş olan Mina turun her saniyesinden nefret etmişti. İçinde bulunduğu durumdan, hayatın ona biçtiği paydan nefret ediyordu. Hatta Nan'ın bir erkek arkadaş bulmasını sağlayan mükemmel şansından bile nefret etmeye başlamıştı. Mina, Brody'yle en baştan başlamak için ikinci seferin daha kolay olacağını düşünmüştü ama gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu. Belki de ilişkileri bu kadar karmaşık olsa olmazdı. Tırnaklarını deri koltuğa gömdü.

Bu hiç adil değildi. Bu kez ne farklıydı? Zengin olmadığı için mi oluyordu bu? Belki de yeterince güzel olmadığı içindi. Neden zengin ya da Nan gibi güzel doğamamıştı ki? Nan'ın kakhaha attığını duyunca gıcık olarak yüzünü buruşturdu. Tekne turu işkenceye dönmüştü. En yakın arkadaşına öfke, küçük bir parça kıskançlık ve buraya geldiği için pişmanlık duymadan bakamıyordu. Nan için her şey çok kolaydı; tesadüfen bir *rock* yıldızının yanına oturuyor ve o an öyle gerektirdiği için kazara öpülüyor, sonra da bir erkek arkadaşına sahip oluyordu. Başında bir aile laneti olmadan hayatını serbestçe yaşayabiliyordu. Mina üniversiteye gidecek kadar yaşayıp yaşayamayacağını bile bilemezken Nan hangi üniversiteye gideceğini ailesiyle tartışabiliyordu. Periler tarafından saldırıya uğramadan istediği kişiyle çıkabiliyordu.

Hoşnutsuzluk ve kıskançlık duyguları sanki karnına inen birer yumruk gibiydi. Mina kusacakmış gibi hissetti. Veronica'ya işaret ettiğinde kadın onun renginin nasıl attığını fark ederek tekneyi rıhtıma çevirdi.

“Neden dönüyoruz?” diye sordu Nan şaşkınlıkla.

Veronica omzunun üstünden ona seslendi. “Mina'nın midesi bulanıyor. Bu gecelik bu kadar yeterli sanırım. Zaten marşmelov kızartma vakti geldi.” Tekneyi tam tur döndürdü ve rıhtıma süzülerek gitmek için motoru kolayca kapattı.

Hayal kırıklığına uğradığı belli olan Nan, Mina'ya öfkeli bakışlar atıp duruyordu. Mina onun bakışlarının ne anlama geldiğini merak bile etmedi. Umurunda değildi ki. Doktor Martin tekneyi bağlamak için rıhtıma koşar koşmaz bir saniyede Mina aşağı atlayıp rıhtımı koşarak geçti.

Buradan ayrılıp eve gitmek istiyordu. Gece hiç de hayalinde canlandırdığı gibi gitmiyordu. Ama şenlik ateşi çukurunun yanından geçerken partiye sonradan katılan üç kişiyi fark etti. Özellikle de birinin dimdik saçları varken ve üçü de ölüleri bile uyandıracak kadar ses çıkartırken. Dead Prince Society'nin diğer üyeleri oradaydı ve parti şimdi gerçekten başlamıştı.

Müzik son ses gümbürdüyordu. Magnus yine piknik masasındaki atıştırmalıkları mideye indirmekle meşguldü. Naga uzatma kabloları bulup evden dışarı çıkmış ve gitarlarını hoparlörlere bağlamış, Constantine ise doğaçlama bir şeyler çalmak için bas gitarını çıkarmıştı. Öğrenciler çığlık çığlığa grubun etrafını çevirirken Naga ile Constantine bir masanın üstüne çıkıp müzik kabul ettikleri gürültüyü çalmaya başladılar.

Uzakta dikilip kalmış Mina onları karışık duygular içinde izliyordu. Nan ile Peter onları karşılamak için rıhtımı heyecanla koşarak geçtiler. Doktor Martin, Nan'i yanına çekip ellerini kızgınlıkla savurmaya başladı; partinin davetsiz misafirlerine kızdığı belliydi. Mina, arkadaşının ellerini kalçalarına dayayarak adama bağırıldığını görebiliyordu. Veronica kızını kurtarmaya gelince tartışma sona erdi ve Doktor Martin sinirle kafasını iki yana sallayıp hızla eve girdi. Veronica ile kızı da masaların oraya koşup doğaçlama konserde arkadaşlarına katılan Peter'ı izlemeye başladılar. Çocuğun karakteri anında değişmişti ve şimdi insanların karşısında yine Valdemar vardı.

Brody en önde, Nan ile birlikte zıplayıp şarkıya eşlik ediyordu. Mina kendini tamamen unutulmuş ve yalnız kalmış

hissediyordu. Bu geceye ne olmuştu? Eğleniyor olmaları gerekirdi ama şimdi dışlanmıştı sanki. Nefret etmişti bundan. İçi öfkeyle kaynarken en yakın masadan bir avuç üzüm aldı ve bir tanesini koparıp bir ağaca fırlattı. Bunu Magnus'tan başka kimse fark etmedi; o da sadece yemek israfıyla ilgili bir şeyler mırıldandı. Cümbüşte arkadaşlarına katılmakla ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Diğer herkes konsere odaklanmıştı. Bir yerlere yiyecek atmanın vermiş olduğu enerjiyle az da olsa yatışmış hisseden Mina masadan başka bir şey daha alıp fırlattı. Ardından öfkeyle, ağacın Savannah White olduğunu hayal ederek üzümleri tek tek fırlatmaya başladı. Hayali düşmanına yemek fırlatmak hoşuna gitmişti.

Ama sonra hedefinde Nan'ın gülümseyen yüzü belirdi.

Zihninin yön değiştirmesine pek de şaşırmayan Mina atmak için daha büyük bir şeye uzandı. Tam nişan alıp fırlatacaktı ki bir el uzanıp kırmızı elma elindeyken onu durdurdu.

Magnus onun bileğini kavrayıp elmayı elinden aldı. Çocuk kuvvetli olsa da onun canını yakmamıştı. "Kıskançlığının ve öfkenin duygularına hükmetmesine izin verme," dedi çocuk yumuşak bir sesle. "Bunun sonucu hiç iyi olmaz." Elmayı ağzına götürüp ısırды. Meyveden yükselen yumuşak kırırtı sesi Mina'nın kendine gelip yaptığı şeyi düşünmesini sağladı. Ama beklenen etki oluşmamış, hatta daha da öfke lenmesine neden olmuştu bu.

"Sen benim ne hissettiğimi ya da ne düşündüğümü bilemezsin. Nelerden geçtiğimi hiç kimse bilmiyor. Bu yüzden karşıma geçip Dalai Lama'lık yapma." Öfkeyle soluyarak hızla eve doğru yürümeye başladı.

Tam ön verandaya vardığı anda etrafında gücün oluşmaya başladığını gösteren karıncalanmayı hissetti. Normalde Masal'ın gücünü hissetmek onu korkuturdu. Bu sefer o kadar kızgındı ki umursamıyordu bile. Şenlik ateşine doğru döndü. Alevlerin ışığı partide dans eden, şarkı söyleyen öğrencilerin gülümseyen, mutlu yüzlerini aydınlatıyordu. Mina hepsini görebiliyordu: Brody, Savannah, T.J., Frank, Steve, Pri ve diğerleri oradaydı ama onun gözleri Nan'e kayıp orada kaldı.

Arkadaşı nasıl bu kadar bihaber olabiliyordu? Yeni sevgilisine kendini o kadar kaptırmıştı ki en yakın arkadaşını görmezden geliyordu. Şimdi içinde kalan tek duygular darıgınlık ve kıskançlıktı.

“Keşke yağmur yağsa,” diye mırıldandı. “Sonra herkes giderdi, en yakın arkadaşım da bana kalırdı.”

Bir anda parmaklarına elektrik dolduğunu hissetti. Hatta tüm vücudunda hissediyordu bunu. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Gökyüzünde birdenbire beliren bulutlar yıldızları da Ay'ı da sakladı. Gölün üzerindeki esinti, yerini soğuk kuzey rüzgârına bıraktı. Fırtınanın yaklaştığını haber veren koku havayı doldururken bir gök gürültüsü yankılandı.

Öğrenciler korkuyla bağırışıp yeni bir şimşek, göğü yararken kafalarını yukarı kaldırdılar. İlk yağmur damlaları kalabalığın üstüne düşmeye başlayınca grup hemen enstrümanlarının kablolarını sökmeye başladı. Saniyeler içinde herkes sıırıslıklam olmuştu. Mina, Savannah'nın sığınacak bir yer arayıp üstünden sular akıtarak verandaya koşmasını memnuniyetle izledi. Öğrencilerin çoğu verandaya koşar-

ken geri kalanı arabalarına gitti. Fırtınanın dinmediğini görünce de çoğu evlerine yollandı. Güzel bir köşkte olmak bile gençlerin sırlıslıkla ayakkabılarla kıyafetlere katlanmasını sağlamamıştı.

Olanlardan dolayı dehşete düşen, aynı zamanda da coşku hisseden Mina herkesten uzakta duruyordu. Az önce Masal'ın gücünü kullanıp bir fırtına mı oluşturmuştu? Öyle görünüyordu ama bunun neden olduğunu bilmiyordu. Grimore elinde olmadığı halde havayı kontrol edecek gücü nereden bulmuştu? Düşünecek bir sürü şey çıkmıştı yine. Sinsice gülümseyerek üst kata, misafir yatak odasına çıktı. Nan ve erkek arkadaşıyla daha fazla vakit geçirmek istemiyordu. Zaten Brody de onunla konuşmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Mina kapıyı kilitleyip yatağın kenarına oturarak camdan dışarı baktı. Penceresi evin ön bahçesine bakıyordu ve müt-hiş bir göl manzarası vardı. Bir saat sonra evin önüne bir arabanın geldiğini duyunca kalkıp ciddiyetle cama doğru gitti. Neden olduğunu bilmiyordu ama içinden bir ses ona kalkıp bakmasını, burnunun dibinde olanları görmesini söylemişti.

Mina burnunu cama yapıştırıp baktığında Brody'nin aracının verandanın önüne çekildiğini gördü. Silecekler son hızda çalışarak hâlâ şakırdayan yağmurla savaşıyordu ve arabadan müzik sesi yükseliyordu. Brody, koşarak aracın yanına gelen biri için yolcu kapısını açınca tavan lambası yandı. Çocuk yolcu koltuğundaki kişiyle birkaç kelime ettikten sonra kapıyı kapattı. Araba birkaç saniyeliğine karanlık kaldıktan sonra Brody koşarak sürücü tarafına geçti.

Kapı açılınca tavan ışığı yine yandı ve Mina yolcu koltuğundakinin kim olduğunu gördü. Bu, Nan'dı.

Camdan geriye doğru adım atan Mina başka bir şey görmedi. Eli, ihanetin neden olduğu acıyla patlayacakmış gibi olan kalbine gitti. Nan bunu nasıl yapabilmişti? Brody'yle gecenin bir yarısı nasıl arabaya binerdi? Mina'nın ondan hoşlandığını biliyordu. Hem daha birkaç saat önce Peter'la sarmaş dolaş değil miydi? İnsanın en iyi arkadaşı nasıl böyle bir şey yapardı?

Kafasının mantığa önem vermeyen tarafıyla varabildiği tek sonuç Nan'ın kendisine aslında hiç önem vermemiş olduğuydu. Yaptığı her şey roldü. O sadece Mina'yı kullanarak Brody'ye ulaşmak istiyordu. İkisinin arabada şarkı söylemesi, birlikte gülmesi, doğum günü hakkında mesajlaşmaları Mina'nın kafasında dönüp duruyordu. Düşündükleri akla yatkın geliyordu.

Mina çakılların üzerinde hareket eden arabayı duyunca pencereye koştu ve yola doğru ilerlemelerini izledi. Sessizce ağlarken gözyaşları camdan süzülen yağmur damlalarıyla yarışlıyordu. Geri çekilip kendini yatağa bıraktı.

“Lütfen, kesilsin,” diye bağırdı boşluğa. “Bu acı kesilsin. Böyle hissetmek istemiyorum. Kesilsin!” Kendi acısına o kadar odaklanmıştı ki camda Jared'ın hayal meyal belirdiğini ve onu uyarmaya çalıştığını göremedi. Çocuk kafasını şiddetle sağa sola sallıyordu.

“Bu hissin kaybolmasını istiyorum. Artık canımın yanmasını istemiyorum. Kesilsin bu acı!” Mina acısını kimse-
nin duyacağını düşünmüyordu ama onu dinleyen birisi

duymuştu. Sonunda ağlaya ağlaya uykuya dalınca odasında oluşan esintiyi, saçlarının görünmez bir güçle havalanmasını hissetmedi bile.

Daha sonra bir polis aracının sirenleriyle uyandı. Odası mavi-kırmızı ışıqla dolmuştu. Cama koştığında iki polis arabasının evin önüne park edildiğini gördü. Yağmur dinmişti ve Doktor Martin ile Veronica garaj yolunda üniformalı iki memurla konuşuyordu.

Mina neler konuşulduğunu duyamasa da kötü bir şey olduğunu anlayabiliyordu. Polis memuru, birkaç saat önce Brody ile Nan'ın gittiği yolu işaret ediyordu. Veronica çılgılık atarak yere yığıldı ve yüksek sesle hıçkırmaya başladı. Doktor Martin de nişanlısına sarılıp onu yavaşça sallayarak bir şeyler fısıldamaya başladı. Kadını kollarının arasında tutarken kafasını göğse kaldırdı, sessiz gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Mina dehşet içinde geriye çekildi. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Cam yavaşça buharlandı ve yavaş çekimde bir sahne belirdi.

Görüntüler tam karşısında canlanırken sanki kendisi arabadaymış gibiydi. Sağanak yağış yüzünden tehlikeli virajın orada yolun yarısı kaybolmuştu. Bunu bilmeyen Brody virajı fazla hızlı aldı. Araba toprak setten aşağı kayıp yuvarlandı. Mina, Nan'ın çılgılık attığını, Brody'nin uzanıp onu korumaya çalıştığını görebiliyordu. Araba hendeğin dibinde bir ağaca çarparak durdu. Her şey tüm berraklığıyla karşındaydı.

Direksiyona çarpan ve alnındaki yaradan kanlar akan Brody inleyerek Nan'e uzandı ama kız cevap vermedi. Kı-

zın kolunu hafifçe sarssa da hiçbir şey olmadı. Bir şeyler haykırmaya başladı ama Mina onun ne dediğini duyamadı. Çocuk emniyet kemerini çözüp nabızı atıyor mu diye parmağını Nan'ın boynuna koydu. Sonra mahvolmuş arabasının içinde telefonunu bulup 911'i tuşladı. O, operatöre hızlıca bir şeyler söylerken Mina dikkatlice dudaklarını okudu ve şok içinde yere yığıldı. Nefes alamıyordu.

Bu doğru olamazdı! Buharlanmış cama tekrar baktığında Brody'nin operatöre söylediği son sözlerin yavaş çekimde tekrar tekrar oynadığını gördü.

Ne dediğini kolayca seçebiliyordu.

“O öldü.”

18. BÖLÜM

Mina merdivenden uçarak indi ve bir masa lambasını devirerek hızla evden çıktı. Hıçkırarak ağlayan Veronica ile şoka girmiş Doktor Martin'in yanından koşarak geçti. Polis memurları arkasından anlaşılmas bir şeyler bağırđı ama Mina dinlemek için durmadı. Kalbi göğüs kafesine çarparken ayakları çamurda kaya kaya ilerliyordu. Kısa süre sonra başka polis araçlarının, ambulansların ve itfaiyelerin ışıklarını gördü.

Hepsi onun suçuydu! Bunu biliyordu aslında. Masal, onun acısının kesilmesiyle alakalı dileklerini bir şekilde duymuş olmalıydı ama Mina'nın istediğı bu değildi ki. Hiç kimseyi incitmek istememişti; özellikle de en çok değer verdiği iki insanı.

İsterik bir şekilde ağlarken karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Kıvrımlı yoldan gitmektense direkt olarak ağaçların arasından ilerlerse mesafeyi yarı yarıya kısaltabilirdi. Kesik-

leri, yaraları hiç umursamadan düşüp kalkarak ve kayarak tepeden aşağı indi. Orman acil araçlarının kırmızı, mavi ve beyaz ışıklarıyla aydınlanınca ürkütücü bir görünüm almıştı. O sırada gecenin içinde yüksek bir vınlama yankılandı ve orman kıvılcımlarla aydınlandı. İtfaiyeciler Nan'ı arabadan çıkartıyorlardı; demek acil tıp teknisyenleri henüz ulaşmamıştı. Belki de Mina'nın camda gördükleri yanlıştı ve Nan hâlâ yaşıyordu!

“Nan! Brody!” diye haykırdı Mina, aşağı inmeye devam ederken. “Özür dilerim,” dedi arka arkaya, devrilmiş bir ağacın üstünden geçerken. “Sizi kurtaracağım!” Yolundaki bir ağaç dalını itip dua ederek ilerledi.

O anda karşısında elektrikli kıvılcımlardan oluşan büyük bir oval belirirken Mina'nın vücudunu bir karıncalanma kapladı. Ever daha önce peri düzlemine giden bir kapı açtığında da aynı şeyi görmüştü Mina. Şimdiyse peri düzleminde bir şey bu tarafa geçiyordu.

Mina parıldayan kapıdan geriye çekilip bir ağacın arkasına saklandı ve nefes alış verişlerini yavaşlatmak için eliyle ağzını kapattı. Gelenin ne olduğuna bakmaktan çok korkuyordu. İyi bir peri olmasının ihtimali yüzde elliydi. Ama Grimoire yanında değilken Mina on altı yaşında, normal bir kızdı.

Parıltı gittikçe artıyordu. Mina, tepenin aşağısındaki polislerin bu uhrevi ışığı görüp göremediklerini merak etti. Yoksa işleriyle çok meşgul oldukları için göremiyorlar mıydı? Mina henüz Brody'nin arabadan çıkarılıp çıkarılmadığını bile bilmiyordu.

Gelen her neyse kapıdan geçerken peri diyarının ışığının önüne geçince orman bir anlığına karardı. Etraf yeni kesilmiş gardenyaların kokusuyla doldu. Bir saniye sonraysa ormana yine tamamen karanlık çöktü. Şimdi Mina ağaçların arasında bir periyle yapayalnızdı. Gözlerini kapatıp hareket var mı diye dinledi. Çılgılık atarsa birileri koşup gelirdi... Herhalde. Tabii itfaiyecilerin kesicilerinin sesi yüzünden onu duyabilirlerse.

Sonra yaprakların ezilme sesi duyuldu. Birisi ağacın arkasında saklandığı yere doğru geliyordu. Ölecekti, bunu biliyordu Mina. Ama en azından savaşıp ölebilirdi. Sessizce aşağı doğru kayıp ayağının dibinden bir dal aldı. Eğer peri düzleminden gelen yaratığın üzerine atılırsa onu hareketsiz kılabilirdi.

Dalı sıkıca kavradı, derin bir nefes aldı, içinden üçe kadar saydı ve ağacın arkasından fırladı. Ama gördüğü manzara ile birden donakaldı.

Masmavi ipek bir elbise giymiş, yıldız ışığına benzer saçları olan, soluk tenli, uhrevi bir kadın duruyordu karşısında. Kafasında gümüş rengi bir taç vardı. Mina'nın silah olarak havada tuttuğu dala bakarken güzel kaşları inanmaz bir ifadeyle kalktı. Bir parmağını hareket ettirdiğinde dal Mina'nın elinden kurtulup arka tarafta bir yere uçtu.

"Kimsin sen?" diye sordu Mina, korkuyla karışık huşu duygusuyla.

"Ben Maeve. Buraya seninle pazarlık yapmaya geldim," dedi kadın duygusuz bir sesle.

Mina, kadını dikkatle inceledi. Perilerle pazarlık etme-

mesi gerektiğini biliyordu. Kafasını iki yana salladı ama peri kadın bir parmağını kaldırıncı kafası birden durdu. Mina artık kendi bedenini kontrol edemiyordu.

“Ben olsam şartları duymadan cevap vermemeye dikkat ederdim. Bir pazarlık yapıldığında asla geri alınamaz.” Soluk beyaz elini uzatıp ojeli parmağıyla harap olmuş arabaya ve Mina’nın arkadaşlarını kurtarmak için çalışan acil ekibi-ne işaret etti. Mina köşkten aşağı doğru inen araba ışıklarını görünce gelenlerin Doktor Martin ile Veronica olduğunu düşündü.

“Tamam,” diye fısıldadı gergince. “Şartlarını söyle. Ama arkadaşlarımla yanına gitmemi engelleme.”

Kolunu indirip gözlerini kapatan güzel perinin etrafında hafif bir ısıltı belirdi. Sonra Maeve gözlerini açıp duygusuzca konuştu. “Kız çoktan öldü. Oğlan hafif bir sarsıntı geçirdi ama yaşayacak.”

“Yalan söylüyorsun!” diye bağırdı Mina, toprak zemine dizüstü çökerken. “Nan ölmüş olamaz. Bu doğru olamaz.”

“Ama doğru, çocuğum. Hikâyende de, Grimoire’ın koruyucusu olma görevinde de başarısız oldun,” dedi Maeve. “Ama sana bir ümit sunabilirim. Pazarlığımı kabul edersen eğer.”

Mina onun sözlerini duyunca gerildi. “Annem bir periye asla güvenmememi söyledi.”

“O halde arkadaşını sonsuza dek kaybedeceksin.” Peri kraliçe sert bir sesle konuşuyordu ve gözleri öfkeyle parlıyordu. Dönüp elini elbisesinin içine soktu ve gitmek için kapıyı açma amacıyla gümüş rengi bir tüp çıkardı.

“Bir dakika, istediğın nedir?” Mina çaresizdi ve Nan’i geri getirmek için her şeyi yapmaya razıydı.

Maeve dönerek ona baktı. Duygularının kontrolünü kaybetmeye başladığı belliydi. “Sana daha önce hiçbir Grimm’e önerilmemiş bir pazarlık önereceğim. Gerçi daha önce hiçbir Grimm böyle ciddi bir hata edip düşünölmez olanı yapmamıştı.”

“Grimoire’ın kaybedilmesinden bahsediyorsun,” dedi Mina. “Bunun sizi mutlu edeceğini sanırdım. Çünkü onsuz olmak hikâyelerimi tamamlamamı neredeyse imkânsız kılıyor.”

Maeve’in gözleri alevlenirken soğuk bir esinti çıkıp Mina’nın saçlarını yüzüne savurdu. “Sessiz ol, seni değersiz insan. Senin cahilliğın masum perilerin hayatlarına mal oluyor. Grimoire bir hapishanedir. Periler sayfalarının arasına hapsedilir.”

Mina küçük düşürölmüş hissediyordu. Maeve’inkine eşdeğer bir öfke belirdi içinde. “Evet, hepsini biliyorum. Jared bana açıkladı. Ayrıca senin ve Masal’ın hikâyeleri değıştirdiğınızı, Grimm’lerin düşmanlarınızı hapsetmesini sağladığınızı da anlattı. Beni ve ailemi pis işleriniz için kullanıyorsunuz. Sizin işinizi yaparken ölüyoruz.”

Maeve sakinleşince rüzgâr Mina’ya saldırısını kesti. “Evet, vezir köşeye sıkıştığında şahını korumak için piyonlarını feda etmek zorunda kalır.”

Satranç benzetmesi Mina’nın durup düşünmesine neden oldu. Başka biri daha bunun gibi bir şey demişti ama şimdi kim olduğunu hatırlayamıyordu.

“Grimoire düşmanın eline geçti. Kim olduklarını bilmiyorum ancak kitabı, masum perileri hapsedmek için kullanıyorlar. Bu koşullar altında sen bile bilgisizliğini savunamazsın çünkü onu kaybeden sensin. Kaybedilen hayatların bedelini de sen ödeyeceksin. Daha fazla kişinin hayatını kaybetmesi an meselesi. Kimlerden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?”

Mina onun ne dediğinden emin olamayarak bir süre düşündü, sonra birden hatırladı. “Kaybolan insanlardan bahsediyorsun. UPS kuryesi, DMV çalışanı ve kafedeki kız.”

“Ve senin öğretmenin,” dedi Maeve ciddiyetle.

“Bayan Porter mı? Onun emekli olduğu söylendi bize.”

Maeve kafasını sağa sola salladı. “Hepsi masumdu, hepsi haksız yere hapsedildi.”

“Ben masum olduklarını söylemezdim,” dedi Mina, Bayan Porter’ın ona karşı ne kadar zalim olduğunu düşünerek. Kadın peri olduğuna göre Mina’dan nefret etmesi normaldi tabii. Sonuçta o bir Grimm’di.

Maeve’in öfkesi yine alevlendi. “Hepsi masumdu. Hepsi de senin hatan yüzünden hapsedildiler ve bedel ödüyorlar. Özellikle de benim oğlum.”

“Oğlun mu?” dedi Mina ama Maeve onu duymazdan geldi.

“Gerçekleşmiş olanı geri alamam ama sonucu değiştirebilirim. Gerisi sana kalmış. Tabii Grimoire’ı bulup bir daha da kaybetmeyeceğine söz verirsen. Çünkü o kitabın içinde benim en değerli şeyim var.”

“Nan’i kurtarabileceğini mi söylüyorsun yani?”

“Onu tamamıyla kurtaramam ama senin kurtarman için mücadele etme şansı verebilirim. Eğer istersen.”

“Evet!” diye bağırdı Mina, yüzünden yaşlar akarken. “İstiyorum. Onu kurtarmak için her şeyi yaparım.”

“Yani kabul ediyor musun?” diye sordu Maeve.

“Evet, kabul ediyorum,” dedi Mina, şartların hepsini anlamadan kabul ettiğinin farkına bile varmadan.

Maeve kollarını iki yana iyice açtı. Gözleri uhrevi bir güçle parlamaya başladı. Yıldızlar bile daha parlak ve dünyaya normal olamayacak kadar yaklaşmış görünüyordular. Yapraklar hışırdayarak Maeve’in ayaklarının dibinden havalanıp etrafında dönmeye başladı.

“O halde gitmelisin!” diye fısıldadı kadın ona.

“Ne? Nereye gideyim?”

“Git!” diye emretti Maeve.

Mina onu arkasında bırakıp tepeden aşağı, hurdaya dönmüş arabaya doğru koşturmaya başladı. Nan’ın bedeninin arabadan çıkartılıp sedyeye yatırıldığını görebiliyordu. Tıbbi tetkikçi kafasını iki yana sallayınca acil tıp teknisyenleri kızın etrafından çekildiler. Onu hayata döndürme çabalarının boşa çıktığı belliydi.

Sedye yavaşça ambulansa taşınırken Doktor Martin, isteri krizine girmiş Veronica’ya sarılıyordu. Artık kimse acele etmiyordu çünkü Nan’i kurtaramamışlardı. Hızla hastaneye gitmeyecek, onu direkt morga götüreceklerdi.

“Hayır, bekleyin!” diye bağırdı Mina tökezleyerek yola koşarken. Gözlerinin dehşetle açılmış olduğunu ve korkunç görüldüğünü biliyordu. “O ölmedi!” Bir itfaiyeci onu tutup sedyeye gitmesini engelledi.

Onun söyledikleri karşısında Veronica daha şiddetli hiç-

kırmaya başladı. Doktor Martin ise ona sinirli bir şekilde bakıyordu.

“Doktor Martin, siz bir doktorsunuz. Bana inanmalısınız. O ölmedi,” diye bağırdı Mina tekrar, onu tutan adamdan kurtulmaya çalışırken.

İğrenmiş görünen Doktor Martin onunla konuşmak için yanma geldi. “Doktor olduğum için öldüğünü biliyorum. Kendim kontrol ettim. Tıbbi tetkikçi de aynısını söyledi. Daha fazla soruna neden olma, Mina. Seni uyarıyorum,” diye tehdit etti onu.

“Doktor Martin, lütfen bana güvenin! O ölmedi. Vazgeçmeyin ondan.” İtfaiyecinin kaval kemiğine bir tekme geçirip ambulansına doğru koştu. Kendinden geçmiş halde olduğu için ikinci ambulansın tamponunda oturan kişiyi, o ayağa kalkıp yoluna çıkana kadar fark etmedi bile.

Brody kollarının üst kısımlarını kavrayarak onu kucakladı. “Yapma. Onları daha fazla üzme. Nan yarım saat önce öldü. Ben ambulansı aramadan önce.” Kafasını eğip ona bakarken gözleri keder ve acı doluydu. Kıpırmızı olmuş gözlerinden bir süredir ağladığı belli oluyordu.

“Hayır, yanılıyorsun. Onu benim tanıdığım gibi tanıımıyorsun. O bir savaşçıdır. Birkaç yıl sonra Julliard’a gidecek. O ölmedi!”

“Mina.” Onun adını söylerken Brody’nin mavi gözleri yine yaşarmıştı. “Mina, onu bırakmalısın... Nan öldü.”

“Brody Carmichael, beni *hemen* bırak!” diye emir verip ondan öfkeyle kurtuldu. “Onu kurtarmaya bile çalışmadığına inanamıyorum.”

Brody bu sözler yüzünden acıya boğulmuş gibi göründü. “Çalıştım. Onu kurtarmak için elimden geleni yaptım.”

Mina çenesini kızgınlıkla kaldırdı. “Görüldüğü üzere yeterli olmamış çünkü onun ölmesine neden oldun.” Çocuğu itip hâlâ ağlamakta olan Veronica’ya koştu.

“Beni dinleyin. Bayan Taylor, beni dinleyin... o ölmedi. Onu morga götürmelerine izin vermeyin. Onu hemen acil servise götürmelerini söyleyin!”

Veronica hayalet gibi bembeyaz olmuştu ve dudakları titriyordu. Gözleri ona odaklanmasa da Mina kadının kendisini duyabildiğini biliyordu. Bu yüzden o kabul edip kafasını evet anlamda sallayana kadar aynı şeyi söylemeye devam etti.

Kadın sonunda kalkıp nişanlısına baktı. “O haklı. Bebeğimi morga götürmelerine izin verme. O ölmedi.” Sonra Doktor Martin’i itip ambulansın arkasını açtı, emekleyerek sedyenin yanına gitti ve kızının siyah fermuarlı torbaya konmuş bedeninin yanına oturdu. Mina’ya da yanına gelmesi için işaret etti.

Mina, afallamış Brody’yi ve öfkeden deliye dönmüş Doktor Martin’i görmezden gelerek ambulansa atlayıp ambulans sürücüsüyle ilginç bir tartışmaya girmiş olan Veronica’nın karşısına oturdu.

“Hayır! Bizi hemen acil servise götürüyorsun. O süslü ışıkları ve sireni hemen çalıştırıyorsun. Kurtarılması gereken bir kız var.”

Acil tıp teknisyenleri onay almak için Doktor Martin’e baktılar. Adam ambulansın kapısını kapatıp nişanlısının yanına oturmuştu. Mina’yla inatçı anneye temkinli bir şekilde

bakıp karşı gelmenin faydasız olacağını düşünerek bir iç geçirdi. “Eh, onu duydun. Bas gaza!”

İki teknisyen omuz silkip ışıkları açtılar. Araç hastane yönünde ilerlemeye başladı.

Mina siyah torbanın fermuarını açtığında bağırarak ağlamamak için kendini tuttu. Nan’ın yüzü kan doluydu ama çoğu kafasındaki yaradan akmıştı. Kızın ölümüne sebep olacak aşikâr bir sebep ya da hayatını tehdit edecek bir şey görünmüyordu. Bu, Mina’ya umut verdi. Ambulansta etrafına bakınıp bir stetoskop buldu ve Doktor Martin’e verdi. “Pes etmeyin,” diye fısıldadı ona cesaret verircesine.

“Elektronik kalp monitörümüz var, Mina,” dedi adam hüznle. Çoktan pes etmişti. “Onu hayata döndürmeye çalıştılar ama işe yaramadı.”

Mina kafasını iki yana salladı. “Makineler hata yapabilir. İnsanlar hata yapabilir. Bunu dinlemeyin,” dedi monitöre işaret ederek. “Buna kulak verin.” Uzanıp adamın göğsüne dokundu. “Kalbiniz size ne diyor? Benimki bana inanmamı söylüyor.”

Gözlerinden yaşlar akan doktor stetoskobu onun elinden aldı, kulaklarına taktı ve Nan’ın cansız kalbini dinlemek için öne eğildi. Mina nefesini tutarak ve dua ederek bekledi. Anayola çıkmışlardı ve ambulans artık daha hızlı gidiyordu. Veronica sireni kullanmaları için ısrar edince dediğini yaptılar.

Dakikalar hiçbir şey olmadan geçip gidiyordu. *Neler oluyor?* diye düşündü Mina. Maeve, Nan’ın hayatını kurtaracağına söz vermişti. Doktor Martin el pompasını alıp Nan’ın

ağzıyla burnuna tuttu. Hava tankının düğmesini ayarlayıp ona suni nefes vermeye başladı, sonra kalbini dinleyip göğsüne basınç yaptı. Kızdan yaşadığına dair bir işaret gelmeyince kalp masajına devam etti. Ambulans otobandan çıkıp hastaneye giden anayola dönmüştü.

Nan’de hâlâ hareket yoktu.

“Hadi, bebeğim,” diye fısıldadı Veronica, kızının elini ellerinin arasına alarak. “Hadi bebeğim, nefes al.”

“Yapabilirsin, Nan,” dedi Doktor Martin. “Annenle benim için yap.” Kalp masajına devam etse de otuz saniye sonra Mina onun gözlerinde yenilgiyi gördü.

Ambulans hastane arazisine girip acile yönelince Mina tekrar ağlamaya başladı. Bu, anlaşılmamıştı. Böyle sonlanmamalıydı.

Doktor Martin stetoskobu boynundan çıkarmaya yeltendi ama Veronica onun ellerini tutup çaresizlik dolu bir sesle konuştu. “Lütfen, Robert. Bir kez daha dinle.”

Adam ona bakmaya korkarak kafasını eğdi ama yine de dediğini yaptı. Eğilip metal daireyi Nan’ın kalbine dayadı ve dinlemeye başladı.

Mina ve Veronica beklentiyle nefeslerini tutarak ortamı yeterince sessizleştirmiş olmalarını umdular. Ambulans kapının önüne çekilince travma ekibi onları karşılamaya koşmuştu. Doktor Martin kafasını Nan’ın göğsüne yaslayıp acı acı ağlamaya başladı. Veronica hıçkırıkları dökülmesin diye ağzını kapattı ve onu rahatlatmak için doktorun omzuna elini koydu.

“Tamam, Robert. Sen elinden geleni yaptın.”

Ambulansın arka kapıları açıldı, ekip sedyeyi aşağı çekip Nan'ın bedenini içerideki acil odasına taşıdı.

Doktor kafasını iki yana salladı. “Özür dilerim. Ben... ben yapamadım...” Ama kafasını kaldırıp Veronica'ya bakarken gözlerinde hüznün değil başka bir şey vardı.

Doktor Martin'in omuzları sessizce sarsılmaya başlayınca Veronica'nın eli kalbine gitti. “Ne oldu?”

Adam daha da fena sarsılıyordu. “Duydum.” Gözlerinden yaşlar süzülürken gülüyordu. “İlk başta inanamadım ama kalbinin attığını duydum! Veronica, Nan yaşıyor!”

İkisi, hastane sedyesinin birinci acil odasına alınmasını ve doktorların koşup yaşayan, nefes alan Nan'e bakmasını hayretle izlerken ön koltuktaki acil tıp teknisyenleri arkadaşları ile birlikte bakışıp sevinçle bağırmaya başladılar.

19. BÖLÜM

Nan'ın kalbi atmaya başlamıştı ve kendi kendine nefes alabiliyordu ama derin komadaydı. Mina'nın umduğu gibi tamamen iyileşmemiş olsa da ölmesinden iyiydi. Veronica için de önemli değildi; önemli olan tek şey bebeğinin hâlâ hayatta olmasıydı.

Ama Mina'nın kafasını karıştıran şey Nan'ın komada kalması olmuştu. Bunun pazarlığın bir parçası olduğunu hatırlamıyor, Maeve ile konuşmalarını kelimesi kelimesine düşünmeye çalışıyordu. Nan için mücadele etmişti ama görünüşe göre yeterli gelmemişti.

Gerçi kafa karışıklığından çok öfke hissediyordu ve ancak Ever'ı okulda köşeye sıkıştırdığında birkaç sorusuna cevap bulabildi.

“Neler oluyor piksi?” diye tısladı Mina, ilk periyottan önce perinin kulağına. Çarpılarak kapatılan dolap kapaklarının sesi onun sesini bastırmıştı. “Geçen Maeve’le konuşmuştum.

Ama şimdi pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmiyor.”

Ever alevler saçan gözlerle ona döndü. “Kader Hükümdarları hakkında böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?”

“Kader Hükümdarları mı? Neden çoğul konuşuyorsun? Yoksa Maeve hükümdar perilerden biri mi?” diye sordu Mina şaşkınlıkla.

“Ne kadar aptalsın. Tabii ki öyle. O bizim kraliçemiz. Asillerle konuşurken çoğul kullanıldığını bilmiyor musun? Kraliyet ailesinden bahsederken her zaman çoğul konuşuruz biz de.” Ever kitaplarını alıp dolabını kapattı. Sonra da hızlıca yürüyerek onu atlatmaya çalıştı.

Mina kaçmasına izin vermeyecekti. “Evet, her neyse. Maeve’le yaptığım pazarlıktan bahsediyordum ve onun kendi payına düşeni yapmadığından.” Ever’ın onu geçmesini önlemek için adımlarını hızlandırdı.

“Ondan adıyla bahsedemezsin. Senin için, Grimm, o ya “Kader Hükümdarları” ya da “Kraliçe”dir. Peki sen durup kendi payına düşeni yapıp yapmadığını düşündün mü? Kader Hükümdarları aptal değildir.” Ever sınıfına döndü ve Mina girmesin diye kapının önünü kapattı.

“Benden bu kadar kolay kaçabileceğini sanma, piksi,” diye tısladı Mina. “Senin türünün pat diye ortadan kaybolduğunu biliyorum. Okuldayken ortaya çıkmasını mı istiyorsun? Sen de Bayan Porter gibi kaybolmak mı istiyorsun?” Artık çaresiz kahramanı oynamaktan bıkmıştı. En yakın arkadaşını kurtarmak ve ailesini korumak zorundaydı.

Bu boş tehdidi karşısında Ever’ın rengi attı. “Okuldan sonra futbol sahasında buluşalım.”

İkinci zil ders başlangıcının ve Mina'nın geç kaldığının işaretçisiydi. Ama umurunda değildi. Sınıfın kapısı kapanıp piksi yerine otururken Mina ona dik dik bakmaya devam etti. Sonra sessizce koridorda ilerleyip ilk dersine girdi. Mütevazı bir şekilde sırasına oturduğunda vekil öğretmen Bayan Colbert ona imalı bir bakış attı.

Karşısındaki gri saçlı eski öğretmenleri olmayınca duyurulara kulak vermek zordu. Bayan Porter'ın yokluğu Mina'nın başarısızlıklarının ve yaptığı pazarlığın hatırlatıcısıydı çünkü. Kayıp öğretmenlerinin aslında erken emekli olmadığına ve kaçırılmış olabileceğine dair söylentiler başlamıştı. Neler olduğunu kimse bilmiyordu. Kadının geri dönmeyeceğini bilen tek kişi Mina'ydı.

Brody okula gelmemişti. Hatta Mina'nın derslerinin çoğunda öğrenci sayısı düşüktü. Hastanede mum ışığı seremonisi vardı ve koşullar farklı olsaydı Mina da orada olurdu. Gerçi kendisinin seremoniye katılmasının Nan'e yardım etmeyeceğini biliyordu aslında.

Son zil çaldığında Mina kitaplarını dolabına bırakıp dışarı, futbol sahasına koştu. Ever'ın onu atlatıp kaçma ihtimali olduğunu biliyordu. Piksinin kendisinden nefret ettiği belliydi. Kızın geldiğini görünce bayağı şaşırdı.

“Evet, evet, geldim, hemen heyecan yapma,” diye tırladı Ever, ona çarpıp geçerek soğuk, çelik koltuklara oturdu. “Bir sürü sorun olduğundan eminim. Hadi sor.” Alaycılığına katkısı olsun diye eliyle de bir hareket yaptı.

“Maeve, arkadaşım Nan'i kurtaracağına söz vermişti. Onu kurtarırsa ben de Grimoire'ı çalan periyi bulacaktım.

Ama bana yalan söyledi. Nan’i kurtarmadı. Arkadaşım hastanede komada!” Mina, sıkılmış görünen Ever’ın önünde volta atıyordu.

“Bir dakika, bir dakika.” Ever ellerini kaldırıncı Mina ona bakmak için durdu. “Kader Hükümdarları’nın tam sözcükleri neydi?”

Mina yüzünü buruşturarak düşündü ve konuşmalarını Ever’a tekrarladı.

Ever parmaklarını şakaklarına bastırıp düşünürmüş gibi gözlerini kapattı. “Başka bir şey yok mu, ölümlü?”

“Ah, bir de dedi ki, ‘Onu tamamıyla kurtaramam ama senin kurtarman için mücadele etme şansı verebilirim,’” dedi Mina hızla. “Ben de onu kurtarmak için mücadele ettim.”

Ever bir gözünü açıp inanmazlıkla ona baktı. “Bu kadar mı?”

Mina ona umutla bakıyordu. “Evet, bu kadar. Eee, neler olduğunu açıklayabilir misin?”

Ever koltuktan hoplayarak kalkıp yürümeye başladı. “Evet, aptal şey. Pazarlıkta kendine düşeni yapmamışsın henüz. Grimoire’ı bulup hikâyeni tamamla. Bu arada borcun on dört doksan beş; nakit ya da çek olabilir.”

Mina şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı. “Ama Maeve hikâyemde başarısız olduğumu söyledi. Tamamlanacak ne kaldı ki? Arkadaşımı hayata döndüreceğini sanmıştım.” Mina onun peşinden basamakları inmeye başladı.

“Anlaman için tek tek hecelemem mi gerekiyor? Bizde kurallar vardır. Ama bu kuralları kendi yararımıza esnetmeyi severiz. Kraliçe onu keyfinden kurtarmamazlık etmiyor

aslında. Elinden gelmediği için yapamıyor. Bazılarının düşündüğü kadar güçlü değiliz. Ama durumu kendi çıkarları-mıza göre ayarlamakta iyiyizdir.”

Mina yürümeyi kesip şaşkınlıkla olduğu yerde kalakaldı. Daha fazla açıklama bekliyordu.

Ever dönüp onun yanına geldi ve kafasına hafifçe vurdu. “Orada mısın, Mina! Kraliçe hikâyende değişiklik yapmış. Arkadaşının ölümünü engelleyip onu uykuya yatırmış. Eski prenses hikâyelerindeki gibi. *Pamuk Prenses ve Uyuyan Güzел*. Bu hikâyeyi tamamlamak için yeni bir şansın var. Tamamladığın anda arkadaşının sapasağlam gözlerini açacağından eminim. Yani Grimoire’ı bulup bizi kaçırmaya çalışan kişiyi durdurabilirsen.”

Mina’nın kafasında bir ampul yandı. Hikâyede başarısız olduğunu, her şeyin bittiğini varsaymıştı. “Peki Grimoire’ı çalan kişiyi nasıl bulacağım? Kimlerin peri olduğunu anlayamıyorum bile. Yani, herhangi biri çalmış olabilir.”

“Sakat!” Ever sırt çantasını yere atıp fermuarına takılı olan anahtarlığı çıkarmakla uğraştı. “Al, o kadar güçlü değildir. Herkesin yüzüne de tutmamalısın. Yanlış periye denk gelirsen başın derde girer. Ama yine de yardımı dokunacaktır.” Ona bir anahtarlığa takılı küçük, mavi silindiri attı.

Mina silindire inanmayan gözlerle baktı. “Lazer mi? Bu nasıl yardımcı olacak ki?” Lazerin düğmesine basıp Ever’a doğrulttu ama hiçbir şey olmadı. Ta ki ışını kızın sırtına tutana dek. O zaman hava dalgalanmaya başladı ve Ever’ın mor-mavi kanatları ortaya çıktı. “Hey, kanatlarını görebiliyorum.”

“Evet. Elimizden geldiğince araya kaynamaya çalışıyoruz ama bazen güçlü bir lazer iki düzlemi de kesip girdiğimiz kılığı bozabilir. Ama Asillerin üzerinde işe yaramaz.”

“Asiller, yani Kader Hükümdarları mı?” diye sordu Mina çekingen bir şekilde.

“Asiller, Kader Hükümdarları’yla kan bağı olan kişilerdir. Bu sayede biçim değiştirebilirler ve lazere karşı koyabilecek güce sahiptirler.” Bir kahkaha attı.

Mina kafasını sallarken düşünüyordu. “Hey, Ever,” dedi kısık sesle. Kızı sinirlendirmemeye çalışıyordu. “Jared’ın kayboluşunun da sizin türü Grimoire’a hapseden kişiyle alakası var mıdır?”

Ever burnundan alaycı bir nefes verip gözlerini devirdi. “Neler olup bitiyor hiçbir fikrin yok. Ama eminim ki Grimoire neredeyse Jared da yakınlarındadır.”

“Bu kişileri kaçıranın o olduğunu düşünmüyors...”

“Hayır! O değil.” Ever hızla arkasına dönüp ona baktı. “Onu tanısaydın bunun imkânsız olduğunu bilirdin.”

Mina da birden onun kadar öfkelen-di. “Hey, benim bildiğim bunun *mümkün* olabileceği. Sonuçta beni kaçırıp ormanın ortasında terk etti. Soruyorum çünkü sormak zorundayım.” Yürüyerek futbol sahasından çıkmış, bisikletlerin kilitlendiği yere gelmişlerdi. Mina kırmızı bisikletini alıp çatalını indirdi. Sonra Ever’a dönüp kızın sert dış görünüşünün ötesini görmeye çalıştı. Ağır göz makyajı, jöleli saçları, siyah ve mor renkli giysilerinin ardında genç, korkmuş bir kız vardı.

“Sen neden hâlâ buradasın? Yani, daha güvende olabileceğin peri düzlemine neden dönmüyorsun?” diye sordu ona.

Kafasını eğince Ever'ın siyah kâkülleri gözlerinin üstüne düşerek yüzünü sakladı. "Peri dünyasının daha güvende olacağını kim söyledi? Hepimizin kaçtığı şeyler var. Ayrıca, neden okula gidemeyeyim? İnsan okulu olsa bile fark etmez. Bunu yasaklayan bir kanun yok sonuçta," dedi sertçe.

Mina özür dilemek istedi. "Ben kötü bir anlamda demed..."

"Dedin. Buraya ait olmadığımızı, peri dünyasındaki evimize dönmemiz gerektiğini düşünüyorsun. Eh, sana bir şey diyeyim, Mina Grime. Ben zaten *evdeyim*. Burası benim evim. Bu yüzden, sonunda peri dünyasına dönmek zorunda kalacağımız için hikâyelerini tamamlamana yardım etmeye hevesli olmadığımından dolayı affet beni lütfen. Geri dönmek istemeyenlerimiz var. Oraya gitmemizi gerektiren işlerimiz olabilir ama çoğumuz burada yaşamayı tercih eder."

"Kusura bakma, düşünemedim," diye başladı Mina.

"Hiç düşünmüyorsun zaten. Kimse... kimse düşünmüyor." Ever omuz silkip ellerini ceketine soktu. Sonra ona el sallayıp kulaklıklarını takarak ve iPod'unu açarak yürümeye başladı.

20. BÖLÜM

Mina'nın planı riskliydi ama içinde bulunduğu koşullar altında başka hiçbir şey aklına gelmiyordu. Aşırı korumacı annesi ve küçük kardeşi uyuyana kadar sabırsızca daızca da olsa beklemiş, sonra banyoya gidip aynayı çalmıştı. Gerçi buna tam olarak çalmak denemezdi, eğer öncekine yaptığı gibi bunu da kırmazsa yerine geri koyacaktı. Ayna bayağı büyüktü ama neyse ki kalın metal çerçevesi vardı. Bu sayede terastaki dinlenme yerine onu kolaylıkla taşıyabilecekti.

Aynayla konuşma planını banyoda gerçekleştirerek annesiyle kardeşini korkutmak yerine terasa çıkmaya karar vermişti. Orası daha iyi olacaktı. Tabii oraya çıkmaya çalışırken boynunu falan kırmazsa.

Sonunda aynayı sağ salim çıkartıp sokaktan kurtardığı bahçe cini Sir Nomer'ın yanına yerleştirdi, birkaç adım geriledi ve kendi yansımasına düşünceli bir şekilde bakarak yanağının içini ısırdı. Ne yapmalıydı? Jared daha önce en uygunsuz zamanlarda durup dururken karşısında belirmişti ama şimdi Mina onun gelmesini *istiyordu*.

Grimoire'ı bulmak için bir tek Jared'dan ipucu alabilirdi. Ama ya o da diğerleri gibi kitabın içine hapseduysa? Gerçi eğer öyleyse ona bulunduğu yer ya da onu kaçıran kişiyle ilgili bir şeyler söyleyebilirdi. Tabii karşısına çıkmaya karar verirse.

“Merhaba?” diye seslendi Mina temkinli bir şekilde aynaya bakarak. Parmaklarını tuhaf bir şekilde salladı. “Şşşt, Jared. Hey, ben geldim. Ne zaman istersen çıkabilirsin. Yardıma ihtiyacım var!”

Hiçbir şey olmadı. Aynada sadece kendi yansıması vardı.

“Böyle olacağını biliyordum. Senin gibilerden daha farklı bir şey beklemezdim zaten!” Sırtını aynaya çevirip öfkeyle uzaklaşıyormuş gibi yaptı ve herhangi bir değişiklik var mı diye omzunun üstünden baktı. Yine bir şey yoktu.

“Bu çok saçma!” diye tısladı. Aynanın yanına geri dönüp çerçevesine dokunarak istediği şeye odaklanıp uzun uzun düşündü. Ama aynanın üzerinde bir gücü yoktu ya da onu televizyon açarmış gibi istediği zaman açamazdı... *Değil mi?*

O anda annesinin söyledikleri kafasında gayet berrak şekilde yankılandı. “Hikâyelerde hangi rolü oynayacağını her zaman seçemezsin.”

İşte buydu! Kendinin bir çeşit koruyucu ya da prensesi kötü kraliçeden kurtaracak avcı olacağını düşünmüştü ama kendi kıskançlığı hikâyenin değişmesine neden olmuştu.

Mina hikâyedeki kötü karakterdi! Masal onun kendi duygu-larını ona karşı kullanıyor ve en yakın arkadaşına zarar verme-yeye çalışıyordu. Muhtemelen her şey Savannah White'ı tuzağa düşürmek üzere ayarlanmıştı –ve o kızdan çok iyi prenses

olurdu— ama olay yaşandığında Mina'nın en çok kıskandığı kişi Nan'di.

Eğer bu gerçekse o zaman Mina'nın aynanın üzerinde gücü var demekti. *Pamuk Prenses* masalındaki kıskanç kraliçe olup olmadığını teyit etmenin sadece bir yolu vardı. Yavaşça aynaya doğru gidip solgun yüzüne baktı. Masaldaki sözcükleri hatırlamaya çalışırken sesi titriyordu.

“A-a-ayna, ayna, söyle bana, var mı benden güzeli bu dünyada?” Gözlerini sıkıca kapatırken kalbinin hızlandığını hissetti. Aynadan kısık bir vınlama yükselmeye başladı, sonra bir girdap oluştu. Mina utançla kafasını eğdi. Pişmanlık gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu ama aynanın ona göstereceklerine bakmak için gözlerini açması gerekiyordu.

Aynada bir hastane odası gördüğünde hiç şaşırmadı. Ama görüntü, sanki odadaki başka bir yansıtıcı yüzeyden yansımış gibi yamuktu. Mina bir süre sonra odayı nereden gördüğünü anladı; siyah televizyon ekranından. Bu odayı biliyordu, ilk gece oraya gitmişti. Hastane yatağında uyuyan sarışını da tanıyordu. Nan'di bu.

Yani masal gerçekten düşündüğü gibiydi: Nan güzel prenesti, Mina ise kötü kraliçe. Tam görüntüyü kapatacaktı ki hastane odasının kapısı açıldı ve sarışın, yakışıklı bir çocuk içeri girdi. Sırtı televizyon ekranına dönük halde yatağın kenarına oturdu. Nan'e baktığı için kim olduğu görünmüyordu.

Çocuk yumuşak bir sesle konuşmaya başlayınca Mina onun sesini aynadan duyabildiğine şaşırdı. Görünüşe göre ayna doğru kullanılırsa sesler duyulabiliyordu. Genç adam

uzanıp Nan'ın elini tuttu. Aynı iki kelimeyi tekrar tekrar söylüyordu. Sonunda Mina kelimeleri duydu. *Özür dilerim.*

Mina'nın sırtı şaşkınlık, acı ve öfkeyle gerildi. Bu sesi tanıyor, o omuzların kime ait olduğunu biliyordu. Bu çocuk Brody'ydi. Bunu yapması gereken Mina'yken Nan'ın yatağına oturmuş, onunla konuşuyor, onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Mina öfkeyle gerileyip elini sallayarak görüntüyü yok etti. Görüntünün emriyle kaybolmasına şaşırmişti ama aslında şaşırmaması gerektiğini biliyordu. Ellerini yumruk yapıp ağlamamaya çalışarak küçük terasta volta atmaya başladı. Kendini bu meseleden uzaklaştırması gerekiyordu; şu anda Nan için endişelenemezdi. Onun en azından şimdilik güvende olduğunu biliyordu. Ayna teorisi doğrulanmış ve hangi hikâyede oldukları kanıtlanmış olduğu için Nan'i kurtarmak için bir çözüm yolu vardı artık. Ama bu, Grimoire'ı bulma görevinde de Jared'la iletişime geçme konusunda da yardımcı olmuyordu.

Tamam, düşün, Mina. Düşün! dedi kendi kendine, sinirlerini ve duygularını yatıştırmaya çalışarak. Hızlıca gözyaşlarını silip tekrar aynanın karşısına dikildi.

“Ayna ayna, söyle bana, benim en nefret ettiğim kim bu dünyada?”

Aynada tekrar bir girdap oluştu ve karşısında kocaman bir ağız belirince Mina öğürerek geri kaçtı. Ağız gülümsedi, büzüldü, sonra görüntüde beliren ruj dudaklara bir kat daha sürüldü.

“İyyy!” diye bağırdı Mina, karşıdaki kişi sonunda geri çekilip kim olduğu ortaya çıkınca. Bu dudaklar Savannah

White'tan başkasına ait değildi. Kızın makyaj aynasından gelmişti görüntü. “Pekâlâ, tekrar deneyelim.” Elini sallayarak görüntüyü yok etti.

“Jared’ın belirmesi için bu kelimeleri nasıl kafiyeyeleyeceğim?” Bir süre sandalyede oturup Sir Nomer heykeline bakınca aklına bir fikir geldi. “Sir Nomer, senin sayende buldum sanırım.” Kalkıp aynaya gitti, omuzlarını dikleştirdi ve zorlama bir özgüvenle çenesini kaldırdı.

Yüksek ve emir verir gibi bir sesle tekrar aynayla konuştu. “Ayna, ayna, söyle bana, Sir Nomer’ın aptalca bir isim olduğunu söyleyen kimdi burada?”

Mina nefesini tutup bekledi. Karşısında yine bir girdap oluştu ve ardından aynada bir yüz belirdi. Hem de hiç mutlu görünmeyen bir yüz.

“Sonunda çözebildin şunu, Mina!” diye homurdandı aynadaki Jared.

21. BÖLÜM

Jared kollarını sinirle kavuşturmuştu ve koyu gri gözleri kıvılcımlar saçıyordu. “Çözmenin bu kadar zaman aldığına inanamıyorum. Ben seni bu taraftan çağırırsam ses o kadar iyi olmuyor, hatırlıyorsundur. Ama Disney filmlerini taklit etmeye çalışırken ne beklenirdi ki?”

Mina, Jared’ı karşısında görene dek onu ne kadar çok özlediğini fark etmemişti. Çocuğun yüzündeki rahatsız olmuş ifadeye ve sıkıldığı çenesine rağmen Mina onu gördüğüne gerçekten sevinmişti. “Jared, işe yaradı!”

“Tabii ki de yaradı. Ne zamandan beri sana ipucu vermeye çalışıyordum. Bir aynayla konuşmanın bu kadar zaman alması şaşırtıcı. Tüm kızların aynalarla konuştuğunu sanırdım!” Kızgınmış gibi davransa da Mina onun dudağının hafifçe seğirmesinden, kendisini görmekten dolayı ne kadar mutlu olduğunu anlamıştı.

“Jared, neredesin? Grimoire senin yanında mı? Güvende

misin? Yanında başkaları var mı?” Mina gergince kelimeleri art arda sıralıyordu. Dakikada bir kilometre hızla konuşuyordu.

Jared ellerini kaldırıp dikkatlice etrafını inceledi. Yorgun ve bitkin görünüyordu ama bir yeri incinmiş gibi değildi. “İyiyim. Evet, Grimoire yanımda ve hayır, burada başkaları yok. Onların hepsi kitaba hapsedildiler. Ama onları kurtarabilecekimizi düşünüyorum.”

“Neredesin Jared? Kimin elindesin?” diye fısıldadı Mina, onun telaşını ve sessiz olması gerektiğini fark ederek.

“Mina, şu anda hastanedeyim. Şimdi çıkıyoruz ama o yarın yine gelecek.”

“Kim gelecek? Kimin elindesin, Jared? Çıkıyoruz derken ne demek istiyorsun?”

Jared içini çekip ellerini hüsrarla saçlarından geçirdi. “Şu anda her şeyi açıklayamam, Mina. Çok uzun sürer. Bana güvenmelisin.”

“Hah, sanki sana tekrar güvenebilirim de!” İşaretparmakğını onu dürtüyormuş gibi aynaya bastırdı.

“Mina, ben seni hiç bırakmadım,” dedi Jared yumuşak bir sesle. “Sen benden ayrılana dek yanımdan hiç ayrılmadım.”

“Peki sen neden kitaba hapsedildin? Ah, bir dakika. Sen... kitabın sende işe yaramadığını söylemiştin. Neden sende işe yaramıyor Jared?”

Jared onu duymazdan geldi. “Mina, Nan’i öldürecek.”

“Ne? Kim bu kadar korkunç bir şey yapabilir? Jared, polisi aramalısn.” Mina paniklemeye başlamıştı ve gerginlikle sesi yükseliyordu.

Jared ona aşikâr sebebi hatırlatmak ister gibi kaşlarını kaldırdı. “Ben polisi arayamam, Mina.”

“Eh, o zaman Nan’i kimin öldüreceğini söyle. Polisi ben ararım.”

“Peki onlara ne diyeceksin? Bu kişi bir Orakçı, Mina,” dedi üzgün üzgün.

“Orakçı mı? Jared, onun ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Mina yılmış gibi.

Jared aynaya yaklaştı. Gözleri keder doluydu. “Hayır, biliyorsun. Daha önce Ölüm Meleği’ni* duydun ama ailenle hiç bağlantı kurmadın. Grimm’ler genelde hikâyelerde başarısız oldukları için ölmezler, Mina. Bir Orakçı’yla karşılaştıkları içim ölürler. Bunlar, keyif olsun diye Grimm’leri takip edip avlarlar. Bu da benim bildiğim biri... kokusunu tanıdım. Babanı yakalayan Orakçı bu.”

Mina öfkeyle çılglık atmak istedi. Kanı kaynarken dişlerini sıktı.

“Ne zaman Jared? Onu ne zaman öldürmeyi planlıyorsun?” diye sordu titren bir sesle.

Jared gerginlikle yutkundu. “Mina, sakın gelme. Bu bir tuzak. Yapma.”

“Tekrar sormayacağım, Jared,” dedi Mina emreder gibi.

“Yarın. Gece yarısı. Ruh alma vaktinde.”

* İngilizcede “Ölüm Meleği”, kelime anlamı Grimm Orakçısı olan “Grimm Reaper” anlamına gelir. (ç.n.)

22. BÖLÜM

Bu, tarihte görülüp görülecek en kötü fikir olmalıydı. Mina, Carmichael'ların üç katlı malikânesinin ön verandasında başparmağını ısırarak volta atıyordu. Güvenliğe burada olma sebebi hakkında yalan söylemişti zaten. Gerçi buraya ilk gelişinde de aynı şekilde, annesinin çalıştığı şirket olan Happy Maids'ten broşür getirme bahanesiyle girdiği için pek zor olmamıştı. İlk seferinde girmesini sağladığı için ikincisinde de kullanmak mantıklı gelmişti ve işe yaramıştı.

Ama şimdi aşırı gergindi ve burada olmak için geçerli bir sebebi yoktu; Brody'yle konuşmaya çok ama çok ihtiyacı olması dışında.

Zili çaldığında kimse cevap vermeyince evdekilerin onu bilerek görmezden geldiğini düşündü. Sonra çalışanlarla ilgilenen bahçıvanlardan biri dikkatini çekmek için el sallayıp evin arka tarafını işaret etti.

Mina arka tarafta ne olduğunu biliyordu; garaj yolun-

dan çıkarken ahırları görmüştü. Banliyöde yaşıyor olsalar da Carmichael'ların arazisi at yetiştirmek için yeterince büyüktü. Yarışlar, engelden atlama müsabakaları, gösteriler... Bilinen ne varsa Carmichael'lar orada olurdu. Mina malikânenin yan tarafındaki beton yoldan ilerleyip muhtemelen Brody su polosu antrenmanı yapabilsin diye ortasında kocaman bir file olan kocaman Olimpik havuzun yanındaki patikadan indi. Neyse ki yüzen kimse yoktu. Bu da bakılacak son bir yer kaldığı anlamına geliyordu. Mina ürperdi. Ahırlar. Atlardan nefret ederdi.

Tabii ki de Brody sadece tek bir şeyde iyi olmakla yetinemezdi; her şeyde mükemmel olmalıydı. Mina onun uzakta, çok güzel bir safskanın üstünde gezindiğini görebiliyordu. Emirlerini verirken aşırı yumuşak bir sesle konuşuyordu ve Mina onun atlarla çok iyi olduğunu görebiliyordu. İkisi de hazır olunca başlangıç çizgisine geçtiler ve bir saniye önce tamamen hareketsizken bir saniye sonra uçmaya başladılar. Brody siyah pantolonu, binici çizimleri ve kaskıyla çok gösterişli ve zarif görünüyordu.

Mina kendi kot pantolonu, düğmeli mavi ceket ve babetlerine bakınca oraya hiç ait olmadığını hissetti. Karmaşık örgüsünü çekiştirerek düzeltmeye çalıştı ama işe yaramadı.

At her sıçradığında Mina, Brody'nin düşüp hayvanın ayaklarının altında ezilmesinden korkarak dehşetle nefesini tutuyordu. At hiçbir engeli kaçırmamış, sadece sondan ikinci sıçrayışta bir direği devirmişti. Mina çitin yanına gitti ve son karşılaşmalarında Nan'ın ölümü için onu suçladığından dolayı nasıl karşılanacağından emin olmadığı için konuşmadan önce fark edilmeyi bekledi.

Onu ilk fark eden at bakmak için döndü. Brody de onun ardından şaşkınlıkla kafasını kaldırıp kaşlarını çattı. Tabii, Mina buraya gelmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordu. İkisi de bir şey diyemeden dönüp eve giden tepeyi tırmanmaya başladı.

Saniyeler sonra yakınlarında nal sesleri duydu ve kafasını kaldırdığında Brody'nin atın üstünde, hemen yanında olduğunu fark etti. O zaman ilk sözü söylemeye karar verdi.

“Hasta ya da yaralı olmadığın belli,” dedi suçlarcasına.

“Evet, iyiyim,” diye karşılık verdi Brody, onun yanında yürümek için atı yavaşlatıp üstünden inerken. Mina onun gözlerinin boş boş baktığını fark etti. Çocuk günlerdir uymuyormuş gibi görünüyordu.

“Neden okula gelmedin?” diye sordu.

“Çünkü seninle yüzleşemedim,” dedi Brody kısaca. Kafasını utançla eğince Mina uzanıp yumuşak sarı saçlarına dokunmak istedi ama kendini tuttu. “Olanlar için beni suçladın. O senin en yakın arkadaşındı ve ben onu öldürdüm.”

Mina'nın gözyaşları gözlerini yakmaya başlamıştı ama Brody ile Nan'in birlikte arabaya binmelerinden dolayı hissettiği öfke ve kıskançlık yaşların akmasını engelledi. “O gece ikiniz ne yapıyordunuz?” diye sordu kızgınlıkla.

Brody onun öfkeli tonuna şaşırarak duraksadı. Suçlu görünüyordu. Dönüp atına baktı. “Yağmur yağmaya başlayınca Peter'in grubu gitmek zorunda kaldı ve diğer herkes de içeri girdi. Grup başka bir eyalette konsere çıkacağı için birkaç saatte havalimanında olmalıydı. İkisinin arasında ufak bir anlaşmazlık olduğu için Peter, Nan'e veda etmeden gitti.”

“Buna inanmak çok zor. Bütün akşam birlikte çok mutlu görünüyorlardı... ne konuda tartışabilirlerdi ki,” diye homurdandı Mina, savunmacı şekilde kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Senin hakkındaydı,” dedi Brody omuz silkerek.

“Ne?” Mina içinde küçük bir vicdan azabı oluştuğunu hissetti.

“Tüm detayları bilmiyorum... seni bulmakla alakalı bir şeydi ama Peter gitmek zorundaydı. Neyse, birbirlerine veda etmediler işte. Ama Peter bir ay buralarda olmayacaktı. Nan de ona veda edebilmek için kendini havalimanına götürüyim diye bana yalvardı.” Mina’ya baktı ama bakışlarını hemen kaçırdı.

“Ama neden sen? Neden kendisi gitmedi ya da başka birinden onu götürmesini istemedi?” diye sordu Mina, kıskançlığı yüzünden okunurken.

“Çünkü son gelenlerden biri bendim ve arabamı çıkarmam daha kolay olacaktı. Annesinin öğrenmesini istemiyordu. Grubu vaktinde yakalayıp kimse öğrenmeden geri dönebileceğimizi düşünmüştü. Aptalcaydı, biliyorum. Onu öldürdüğüm için benden nefret ediyor olmalısın.” Boğazını temizlerken Mina’ya bakmayı reddediyordu. Bu durumla başa çıkamadığı belliydi.

“Şey, dünyadan Brody’ye. Nan ölmedi, komada.” Mina durup onun kolunu sıkıca tuttu.

Brody ondan kurtulmaya çalıştı. “Yapamıyorum, Mina! Sen orada değildin... arabada değildin. Sen onu görmedin, ben gördüm! Ölmüştü.” O kadar öfkeliydi ki atı huysuzlanmaya başlamıştı.

Mina onu sakinleştirmesi gerektiğini biliyordu. Derin bir nefes alıp oldukça samimi olduğu sözcükleri anlayabilsin diye yavaşça, tek tek konuşmaya başladı. “Seninle öyle konuştuğum için üzgünüm. Çok kızgındım. Ama artık bunu aşman gerek, bana inan. Nan ölmedi... o yaşıyor! Geçmiş yüzünden kendine yüklenemezsin.”

Brody sinirle omuz silkti, uzaklara bakarak ona cevap vermeyi reddetti.

Mina ikna edici şekilde olmaya çalışıyordu. Kelimeler boğazında düğümlense de konuşmak için kendini zorluyordu. “Seni hiçbir şey için suçlamıyorum, Brody. Senin suçun değil. Suçlanacak biri varsa o da benim.”

Brody dönüp ona sertçe baktı. Mavi gözlerindeki şaşkınlık çok belliydi. Ama bunların arkasında acı ve suçluluk duygusu vardı. Mina kendini tutamayıp onun yanağına dokunmak için uzanınca çocuk yüzünü onun avucuna dayayıp kokusunu içine çekti. Brody’nin tenini ve yüzünü eline yasladığını hissetmek Mina’nın nefesinin kesilmesine neden olmuştu.

Brody yavaşça atının dizginlerini bırakıp ona daha da yaklaştı. Mina onun kendisine sarılacağını hissetti ve çocuk onu sararken kendisi de kollarını kaldırıp onun boynuna doladı. Brody yüzünü onun boynuna gömünce Mina gözlerini kapatıp onun kollarının keyfini çıkardı ama sonra hafifçe titrediğini hissetti. Brody ağlıyordu.

Mina biraz üzölmüştü. Bu dünyada en çok istediği şey Brody’nin aşkıyken çocuğun tek istediği rahatlamaktı. Mina kendini onun sırtını sıvazlarken buldu. Her şeyi düzelteceğini söyleyip söz verdi.

Brody geri çekildiğinde Mina onu tekrar kendine çekip öpmek istedi. Ama duygularını itiraf etmek için şu anın doğru an olmadığını biliyordu.

Derin bir iç geçirdikten sonra buraya asıl gelme sebebini söylemeye karar verdi. “Yardıma ihtiyacım var. Aptalca geleceğini biliyorum ama Nan’i komadan uyandırmanın bir yolunu biliyorum. Ancak ilk önce beni bir yere götürmen lazım. Sonra sana dâhice planımı anlatacağım. Ama bu plan için, meşhur kuzenini arayıp turnelerine planlanmamış bir durak eklemeye ikna etmen gerekecek.”

23. BÖLÜM

Hastane otoparkına girdiklerinde saat akşam yediydi. İkisi de danışmada imza atıp kırmızı-beyaz ziyaretçi yaka kartlarını aldılar. Mina hediyelik eşya dükkânında durup bulabildiği en ucuz pelüş tavşanı alıp Nan'ın odasına götürdü.

Ziyaret, hemşireler ve doktorların kontrolleri esnasında Nan'ın yanında sessizce oturmaktan ibaretti. Bu çok sıkıcıydı ama Brody rahatsız değildi. Nan'le konuşup duruyordu ve ilk hemşire hayati değerlerini kontrol etmek için geldiğinde oldukça endişeli görünmüştü.

Mina, Brody'ye tam planını anlatmamış, sadece inancağı kadarını açıklayıp eğer Peter ve Brody aynı anda ondan özür dilerlerse Nan'ın uyanacağını bildiğini söylemişti. Bunun işe yaramayacağını biliyordu ama birisi arkadaşının hastane odasına girerse orada olmak istemişti.

İlk hemşire odaya girdiğinde Brody, onun Nan'e bakabilmesi için kalkıp yer verdi. Mina da köşeye oturup lazer

anahtarlığını çıkardı ve hemşire arkasını dönünce ışını kadının üzerinde baştan ayağa gezdirerek bir değişim olmasını bekledi. Bir şey olmadı. Bu hemşire peri değildi.

O gidince Mina yirmi dakika bekledikten sonra Brody'ye çağrı butonuna basmasını söyledi. Odaya farklı bir hemşire gelip sorunun ne olduğunu sorunca çocuk kolayca Nan'ın uyandığını sandığı yalanını söyledi.

Mina bu kadını da lazerle taradı ama bunu yaparken kadına yakalanmış, onaylamaz bakışıyla karşılaşmıştı. Hemşire gidince Mina çaresizliğe kapıldı. “Bu asla işe yaramayacak. Buraya aynı anda daha fazla hemşire ve doktorun gelmesi lazım.”

“Neden?” diye sordu Brody.

“Çünkü birinin sahtekâr olduğunu ve buraya Nan'e yardım etmek için gelmediğini düşünüyorum,” dedi Mina, bunu Brody'nin anlayacağına inanmasa da.

“Bu, Nan'e gerçekten yardımcı olacak mı?” diye sordu.

“Ona bakan bütün görevlileri görebilirim yardımını olacak. Sahtekârı bulabileceğimi biliyorum.” Sandalyesine bedenini gevşekçe bıraktı.

Brody, “Bunu onlara sadece bakarak anlayabilecek misin?” diye sorunca Mina kafasını salladı. Çocuk bunu tam otuz saniye düşündükten sonra kalkıp Nan'ın kalp monitörüne gitti ve Mina'ya bakıp gülümsedi. “Mahşer'e hazır mısın?” Nan'in göğsüne uzandı.

“Brody! Ne yapıyorsun sen?” dedi Mina şaşkınlıkla.

“Bunu bir keresinde filmde görmüştüm. Geride durmak isteyebilirsin. Başım ciddi şekilde belaya girmek üzere.”

Mina'ya göz kırpıp Nan'in göğsüne yapıştırılmış kalp monitörü kablosunu tutup hızlıca çekti. Yapışkan kızın göğsünden ayrılınca bip sesleri sustu. Monitörde düz bir çizgi belirdi ve alarm çalmaya başladı.

Brody hemen Nan'in yanından ayrıldı ama fazla hızlı değildi çünkü birkaç hemşireyle Doktor Martin çoktan odaya dalmıştı.

“Şimdi, dikkatlice bak,” diye fısıldadı Brody yüksek sesle, yatağın yanından ayrılırken.

Mina bu dikkat dağınıklığından faydalanarak lazer ışığını odaya giren herkesin –hatta görevdeki Doktor Martin'in bile– üzerinden geçirdi ama hiçbir şey olmadı. Hepsi insandı. Hemşirelerden biri çıkarılmış kabloyu görünce onu yerine yapıştırdı, sonra da iki gence uyaran bir bakışla baktı.

Doktor Martin, Mina ile Brody'yi orada gördüğüne şaşırılmıştı. “Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?”

“Nan için endişelendik. Birinin ona zarar vermeye çalıştığını düşünüyorum,” dedi Mina çabucak.

Doktor Martin taşkınlığından iğrenmiş gibiydi. “Müstakbel kızımı etkileyecek ya da ona zarar verecek bir şey yaparsan ciddi sonuçları olacağını söylemiştim.”

“Ama Doktor Martin,” diye araya girdi Brody. “Ona zarar vermedik ki.”

Doktor Martin dosyasını alıp bir sandalyeye fırlatarak patladı. “Karşımda durup Nan'e zarar vermediğinizi söylemeye nasıl cüret edersin?” Parmağını öfkeyle Brody'ye doğrultmuştu. “Sen onunla arabadayken kaza yaptın ve sen!” Mina'ya döndü. “Başkaları ne derse desin umurumda

değil, bundan sonra Nan’i ne görmeye ne de onunla konuşmaya izinlisin. Beni duyuyor musun?”

Hemşire Diedre içeri girip patronunun oluşturduğu kargaşaya baktı. Doktor Martin yapılı hemşireye eliyle işaret etti. “Bu ikisinin binadan ayrıldığından emin ol. Bu odaya bir daha asla girmeyecekler.” Sonra kendini Nan’in yatağının yanındaki bir sandalyeye bıraktı ve elleriyle yüzünü kapattı.

Brody ve Mina zorla dışarı çıkartıldılar. Muhafızları Hemşire Diedre onları koridorda ilerletip ön kapılardan çıkartmaktan büyük zevk almıştı. Kadın fazla konuşmuyordu ama ikisi de hastanenin dışına adım attığı anda tek bir cümle söyledi.

“Aptal sakat, sürekli sıkıntıya neden oluyorsun.” Sonra zafer kazanmış gibi sırtarak hastaneye geri girdi.

Mina keskin bir nefes alıp lazerini cebinden çıkardı ve Hemşire Diedre’ye doğrulttu. İlk başta hiçbir şey olmadı. Ama sonra kadının üniforması dalgalanmaya başladı ve Mina bir an için üniformanın altındaki başka bir şeyi... Pularları gördü.

Hemşire Diedre, Orakçı’ydı.

“Bu o!” diye bağırdı Mina, Brody’nin tişörtüne yapışarak. “Nan’e zarar verecek kişi o!”

Brody kollarını uzatıp onu kucakladı. “Biz yardım edersek bir şey yapamaz.”

Üç saat sonra hastane otoparkına kocaman, pahalı bir turne otobüsü yanaştı. Mina ile Brody kaldırımdan fırlayıp

Dead Prince Society'nin otobüsünü karşılamaya koştular. Kapılar açılınca hoparlörlerden gümbürdeyen müziğin sesi duyuldu. Dapdar kotla siyah yelek giymiş Naga basamaklardan inip kollarını iki yana açarak seyrek seyircilerine seslendi.

“Birileri büyük bir bardak seksilik mi istedi?” diye uludu, kendisine işaret ederek kaldırma atlarken. Çalımla yürüyerek hayranlarını aradı ama kimseyi göremeyince omuzları düştü. Elini kaldırıp beyaz ışıltılar atılmış Mohawk saçına nazikçe dokundu.

“Rahat ol, çok güzel görünüyorsun hayatım,” diye takıldı otobüsten inen Constantine ona. “Eminim hemşireleri bayıltırsın.” Naga uzun saçlı grup arkadaşına bir şaplak indirmek için döndü ama Constantine son anda eğilerek kurtuldu. Magnus otobüsten iner inmez kafeteryanın açık olup olmadığını sordu. Onun arkasından inen Peter ise yarı ölü görünüyordu.

Çocuğun saçları günlerdir yıkanmamış gibiydi ve kıyafetlerine bakılırsa onlarla uyuyordu. Brody onun yanına gidip özel olarak konuşup konuşamayacaklarını sordu. Onun kısık sesle anlattıklarını dinleyen Peter kafasını sallayıp elini parmaklarının arasından geçirdi.

Brody'nin omuzları çökmüştü. Mina onun kaza gecesi arabayı sürenin kendisi olduğunu kuzenine itiraf ettiğini tahmin etti.

Bütün vücudu öfkeyle gerilen Peter gerileyip Brody'nin suratına bir yumruk geçirdi. Bunu beklemeyen Brody yere yığıldı.

Peter onun tepesinde dikilip bağırmaya başladı. “Suçlu sensin. Ama bu konuyu daha sonra konuşacağız. Şimdi Nan'e

nasıl yardım edebileceğimizi öğrenmek istiyorum.” Şaşkınlığa düşmüş Mina’yla grup arkadaşlarına bakmak için döndü sonra.

“Biraz gürültü yapmaya var mısınız?” diye sordu Mina umutla.

“Gecenin bu saatinde muhtemelen bir sürü şikâyet alırsınız. Polisler de gelir.” Magnus bir paket cips bulmuştu ve gürültüyle çiğniyordu. Bir süre sonra otobüsün arkasına bir minibüs yanaştı ve sahne görevlileri neler olduğunu görmek için indi.

Naga omuz silkti. “Ben aynasızlardan korkmam. Televizyona çıkarız işte.”

Constantine otobüsün altındaki bagajlara gidip ilk kapıyı açarak büyük bir hoparlörle gitar çıkardı. “Hadi yapalım,” deyip bekleyen sahne ekibinden birine bir kutu mikrofon kablosu uzattı. “Doğaçlama konsere hazırım. Ya sen Pete?”

Peter onu duymazdan gelip Mina’nın yanına gitti. “Bunun yardımı olacağından emin misin?” diye sordu umut ve acı dolu gözlerle.

Mina kafasını iki yana salladı. “Pek emin değilim ama bu, planımın sadece ilk kısmı. İkincisi sonra. Var mısın? Şu anda mümkün olduğunca gürültü çıkarmanızı istiyorum. İçeri girebilmem için bütün dikkatin sizin üzerinizde olması lazım. Nan için bunu yapar mısın?” dedi yalvarır gibi.

Magnus alanın diğer ucuna gidip baterisini hastaneye bakacak şekilde ayarlamaya başlamıştı. Naga uzatma kablolarını çıkartırken Constantine büyük, siyah bir gitar çantasıyla yanlarına gitti. Peter çantayı açıp son konserinde kullandığı

büyük kırmızı gitarını çıkardı. O, askısını boynundan geçirirken Mina kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Çocuk sahne görevlilerinden bir kablo alıp gitarına taktı.

Başka sahne görevlileri de ortaya çıkıp taşınabilir ses sistemiyle ışıkları kurarken Brody de ekipmanın ayarlanmasına yardım etmek için onlara katıldı.

Grup hızla enstrümanlarının akordunu yapmaya başladı. İnce ve kalın kablolar otobüsten çıkıp hastanenin çalılık-larının arasına yerleştirilmiş trafo köşklere bağlanmıştı. Hastanenin güvenlik görevlilerinden birkaçı neler olduğuna bakmak için gelse de şimdiye dek kimse gruba yaklaşmamıştı. Mina kafasını kaldırdığında Nan'ın odasındaki perdelerin hafifçe oynadığını gördü. Birisi odaya girmişti bile. Orakçı olmamasını umdu.

“Lütfen acele edin!” diye yalvardı çocuklara. Alnında terler birikirken saatine tekrar baktı. 23.45'ti. Gece yarısına on beş dakika kalmıştı.

Brody bir mikrofonu standına yerleştirip Peter'in önüne koyarken iki çocuk birbirlerine dik dik baktılar.

“Buna vaktimiz yok,” dedi Mina.

Peter gözlerini kapatıp derin, titrek bir nefes aldı. Tekrar açtığında yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirerek anında baş solist Valdemar'a dönüştü. “Ölüleri uyandıracak konser başlıyor.” Sonra ağzını açıp şarkı söylemeye başladı.

İşe yarıyordu. İnsanlar bu gürültünün ne olduğunu görmek için camlara ve koridorlara koşmuş, hatta birinci kata

inmişlerdi. Mina hastane personelinin çoğunun konser karşısında heyecanlandığını görerek şaşırdı. Bu onlar için beklenmedik bir ikram gibiydi. Konser otoparkta olduğu için de durdurmaya çalışmıyorlardı. Ama önünde sonunda biri durduracaktı.

Birileri polisi arayacaktı ve hastane polislerle dolacaktı. Ne kadar çok polis gelirse Orakçı'nın pes edip kaçma ihtimali de artacaktı. Hastane polis kaynakken kim genç bir kızı öldürmeye çalışırdı ki? Hiç kimse.

En azından Mina böyle umuyordu. Ama eğer Orakçı o hemşireyse Nan'e ilaç verebilirdi ve kimse de bunu anlamazdı.

Mina, Dead Prince Society'nin dikkatleri dağıtmasını fırsat bilip acil kapılarından içeri koştu. Hastane çalışanlarının çoğu ön tarafa fotoğraf çekmeye çıktığı için acilden girmenin daha kolay olacağını düşünmüştü. Asansörü geçip basamakları ikişer ikişer çıkarak Nan'in katına gitti, merdiven kapısını açtı ve görevlilerin sesi var mı diye etrafa kulak verdi. Ama kimse yoktu. Yere kayıp parmak ucunda koridoru geçti ve bekleme odasına geldiğinde duraksadı. Jared'ın bunun bir tuzak olduğuna dair uyarısı aklına gelip duruyordu. Seçeneklerini gözden geçirdi ama Nan'i kurtarmak için her şeyi riske atmaya razıydı.

Beklediği gibi gece çalışanlarının hepsi pencerede, aşağıdaki sahneyi izliyordu. Telaşla fısıldaştıklarını ve kimin hangi sırayla aşağı inip imza alacağını tartıştıklarını duydu. Hemşire Diedre ve Doktor Martin bunların arasında değildi.

Mina onların buralarda olmadığını düşünerek risk alacaktı. Ancak sessizce Nan'in odasına doğru ilerlerken kendisin-

den de planından da şüpheye düşmeye başlamıştı. Belki de sadece polisi arayıp birinin en iyi arkadaşını öldüreceğini söylemeliydi. Ama ya ona inanmazlarsa ne olurdu? Kafasını iki yana salladı. Böyle bir şey olursa sorguya alınır, tüm bunları nereden bulduğu sorulurdu. O zaman onlara ne diyecekti? Aynadaki bir çocuğu ona, gece yarısı olunca ölüm meleşinin Nan'ı öldüreceğini mi? Böyle bir şey olamazdı.

“Gizlice içeri girmeye çalışacağını biliyordum,” dedi pürüzlü bir ses, Mina'nın kulağına. “Burada olmamalısın.”

Mina döndüğünde Hemşire Deidre'yi gördü. Gri saçları hâlâ sıkıca topuz yapılmış haldeydi. Dolgun kolları onu tutmak için uzandı ama Mina ileri doğru koşmaya başladı. Periyi uzaklaştırma umuduyla Nan'in odasının zıt yönüne kaçıyordu. Hemşire hemen arkasındaydı. Mina bir merdivenden inip sarı tabelaları ve inşaat bandını önemsemeden başka bir koridora girdi. Çift kanatlı bir kapıdan eğilerek geçip naylon yer yaygılarının üstünde koşarak ilerledi ve olduğu yerde kaldı. Burnuna alçı levha, toz ve boya kokusu dolmuştu. İstemeden hastanenin hâlâ inşaat halinde olan kanadına girmişti.

Burası upuzun kırımları, yarı bitmiş duvarları ve sağa sola bırakılmış malzemelerle uzun bir kanattı. Mina saklanmak için etrafına bakınca büyük bir alçıpan gördü ve arkasına saklanıp soluklarını yavaşlatmaya çalıştı. Birkaç saniye sonra az önce geçtiği çift kanatlı kapının gıcırdayarak açıldığını ve naylonun yavaşça kenara çekildiğini duydu.

Diedre'nin ayaklarını sürüyerek onu aradığını duyabiliyordu. Ama sonra bir şey değişti; sesler daha da yükseldi

ve zemin kadının her adımıyla titremeye başladı. Nefes alış veriş sesleri de oldukça yüksekti. Mina saklandığı yerden gizlice bakınca odanın diğer ucunda, Diedre'nin bulunduğu yerde havaya tozların kalktığını gördü. Hayır. Toz değildi bu, dumandı.

Mina bir guruldama sesi duydu. Sanki bir şey burnunu çekip yüksek sesle nefes alıyordu. Dehşetle donakaldı. Zihni, lazer ışınlarıyla gördüğü şeyle duyduğu sesleri bir araya getirmeye çalışıyordu ve ortaya çıkan şey hiç iyi değildi. Bir metalin çarpma sesini duyunca odanın diğer tarafına, sesin geldiği yöne baktı ve yere düşen manivela kolunu belli belirsiz gördü. Gümbürdeyen kalbinin sesi kulaklarında yankılanıyordu.

Diedre'nin peri formuna dönüştüğünü anlamak için peşindeki şeyi görmesine gerek yoktu. Kadın onun saklanma yerine gittikçe yaklaşıyordu. O köşeyi dönmeden önce Mina hemen elleriyle dizlerinin üstünde büyük bir ahşap kiriş yığınının arkasına geçti.

Yeni saklanma yerinden periyi tam olarak görmüş ve gördükleriyle dehşete düşmüştü. Kadın bir ejderhaydı. Peri masallarındaki güzel ejderhalardan da değil, kısa boylu, tıknaz bir şeydi.

Dört ayağı üstünde sürünen ejderhanın hareketleri kertenkeleyi andırıyordu. Rengi gümüş ve siyah karışımı olan ve ağzından habire duman salan yaratık aşağı eğilip Mina'nın az önce durduğu yeri kokladı.

Başı beladaydı; bu ejderhayı öldürebilmesinin hiçbir yolu yoktu. Özellikle de elinde Grimoire yokken. En fazla,

Nan' i hastaneden çıkartırken onun dikkatini dağıtabilir ya da biraz zarar verebilirdi. Ama vakti bitiyordu ve saklanacak yer de kalmamıştı. Ejderha da hızlanmaya başlamıştı. Sanki çaresizliğe kapılan oymuş gibiydi.

Mina'nın elleri gerginlikten yapış yapış olmuştu ama en sonunda avantajlı olduğunu fark etti. Ejderhanın büyük oda da ilerlemesini izlerken zayıf noktasını bulmuştu. Yaratık fazla hızlı değildi. Tavan kanatlarını açamayacağı kadar alçak olduğu için de dört ayağı üstünde ilerlemek zorundaydı.

Mina eğer koşarsa onu geçebilirdi.

Yere oturup az önce manivela kolunun düştüğünü gördüğü yere doğru emekledi, onu almak için uzandığındaysa inşaat işçilerinden birinin bıraktığı alet kemerini gördü. Kemerden bir çekiç alıp üçe kadar saydıktan sonra çift kanatlı kapıdan olabildiğince uzak bir yere fırlattı. Çekiç bir güm-bürtüyle yere düşünce ejderha heyecanla kükreyip aceleyle o köşeye yöneldi.

Oda duman kaplandığı için Mina nefes almakta güçlük çekiyordu. Ama derin bir nefes aldı ve ejderha yanından geçer geçmez yerinden çıkıp kapıya doğru koşmaya başladı.

Ejderha nefret dolu, koyu mavi gözlerini ona çevirdi ve hemen yön değiştirip peşine düştü. Kapıya varan Mina korkuyla bir çığlık attı ve dışarı çıkar çıkmaz kapıyı arkasından kapattı.

Dönüp baktığında kapının küçük camından ejderhanın gelmekte olduğunu gördü ve yaratık dışarı çıkmayı denediği anda yerden aldığı manivela kolunu kapının metal kollarına geçirdi.

Sonra korkuyla popo üstü düştü ama metal kapılar sıkı sıkı kapalı duruyordu. Peri levveyi her ittiğinde altından du-manlar sızsa da kapılar hiç kaynaşmıyordu. O sırada camla-rın birinde kocaman, mavi bir göz belirip ona öfkeyle baktı.

Mina korkuyla yutkunurken üstünde tozları silkeledi, ar-dından da Nan kurtulana kadar kapıların kapalı kalması için dua ederek yukarı geri koştu. Dördüncü kata vardığında ko-ridorda hızlıca yürüyerek ilerlerken bir pencereden duvara yansıyan kırmızı-mavi ışıkları fark etti. Birisi sonunda poli-si aramıştı. Artık polis kuvveti geldiğine göre Mina'nın tek yapması gereken Nan'i hastaneden çıkartıp güvenli bir yere götürmekti.

Orakçı'nın peşine başka bir gün düşüp Grimoire'ı alabi-lirdi. Onun pes etmeyeceğini ve önünde sonunda kendisini öldürmeye çalışacağını biliyordu.

Ama o zamana kadar Mina o ejderhayı öldürmenin bir yolunu bulacaktı.

413 numaralı odaya vardığında kapıyı sessizce açıp içeri süzüldü. Oda karanlıktı, perdeler kapalıydı. Tavanda sadece minik kırmızı-mavi ışıklar oynaşıyordu. Mina müzik sesi duyamıyordu; demek ki doğaçlama konser sona ermişti. Yatağa doğru yürümeye başladı ama yolda ayağına bir şey takıldı. Neredeyse zifiri karanlık olan odada yerdeki şeyi çekmek için eğildi ama eli sıcak bir bacağı değdi.

Ve bu bacak bir bedene bağlıydı.

Mina elini hemen çekip Nan'in hâlâ uyuyup uyumadığını ve kalp monitörünün bipleyim biplemediğini kontrol etti.

Sonra yavaşça hastane yatağının diğer tarafına geçip kor-

kuyla titreyen eliyle lamba anahtarına uzandı ve yara bandı çeker gibi çabucak ışığı açıp yerdeki bedene baktı. Doktor Martin'di bu. Adamın kafasının yanında kocaman bir şişlik vardı ve alnına doğru kan akmıştı.

Mina nabzını kontrol etmek için boynuna dokununca doktor hafifçe inledi. Hâlâ yaşıyordu! Odanın diğer ucundan kısık bir bip sesi gelince Mina oraya baktı ve köşedeki sandalyede bir adamın sessizce oturmuş, kendisini izlediğini gördü.

Baştan ayağa siyahlara bürünmüş adam bir de üstüne yerlere kadar uzanan bir deri ceket giymişti. O, bileğindeki pahalı saate bakıp alarm düğmesine basınca Mina bir odadaki saate bir de sandalyedeki adama baktı.

Gece yarısı olmuştu. Adam yavaşça kalkıp ona doğru geldi ve elini duvara yasladığı ahşap bir nesneye uzattı.

Mina şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı. Hiçbir şey anlamıyor, gördüklerine inanamıyordu. Bu adamı tanıyordu. Anılar sel gibi zihnine hücum etmişti ama hiç akla yatkın gelmiyorlardı.

Adam ahşap asanın yan tarafındaki bir düğmeye basınca ucundan bir kılıç çıktı. "Tam vaktinde geldin," dedi Karl kaba bir sesle. "Orak vakti!" Kılıcı Mina'nın kafasına doğru savurdu.

24. BÖLÜM

Mina geriye doğru düşüp bir kez daha yüzükoyun yatan Doktor Martin'in bedenine takıldı.

Karl zalimce gülümseyip Nan'in yattığı hastane yatağını kolayca iterek Mina'ya kolay ulaşım yolu açtı. Mina ne yapabileceğini düşündü. Adam hepsini saniyesine öldürebilirdi. Mina'nın da yapabileceği tek bir şey vardı.

Onu oyalamaya çalışacaktı.

"Neden şimdi? Daha önce fırsatını bulduğunda neden öldürmedin beni? Yani, beni eline geçirmiştin ama gitme izin verdin. Pek de iyi bir Orakçı değilmişsin gibi geldi bana," diye kışkırttı Mina onu, sesinin hissettiğinden daha cesur çıkması için kendini zorlayarak.

Karl durup öfkeyle dişlerini gösterdi, sonra beklenmedik bir şey yaptı. Kahkaha atmaya başladı. Kalın, tehditkâr kahkaha sesi gittikçe artıyordu.

Kahkahası kesilince Mina'ya gülümsedi. "Son Grimm

öldürüşümün üstünden bayağı bir yıl geçti ve doğruyu söylemek gerekirse birisini neredeyse arabayla ezecek olmayı hiç beklemiyordum.”

O sola doğru kayınca Mina da onun hareketlerini yansıtır gibi sağa kayarak kılıcın alanından çıktı.

“Eh, belli ki hepimiz ölmemişiz,” dedi Mina tekrar kışkırtmak için. Bir yandan da kılıca bakıyordu.

“Yeni bir Grimm’in yetiştiğinin duyumunu aldım ve peşine düştüm.” Karl dikkatlice onu süzdü. “Ama bu kadar genç birini beklemiyordum. Bana bu kız olduğun yalanını söylemen,” dedi kafasıyla Nan’i işaret ederek, “zekiceydi.”

“Kim olduğunu bilseydim işi ertelemek yerine seni hemen ormanda öldürürdüm.” Elini ceketinin içine sokup siyah, deri bir kitap çıkardı. Mina bunu gördüğünde kaskatı kesildi. Bu kitap Grimoire’dı ama şimdi yeni efendisinin isteğine göre şekli değişmişti.

“O benim,” dedi Mina.

“Senindi.” Karl kitabı havada salladı. “O gece seni kurtaran tek şey muhtemelen bu kitaptı. Onu bulmayı planlamamıştım aslında. Elime geçenin ne olduğunu anlamadım. Sonunda bunun masalların belirdiği Grimoire olduğunu, senin de kimliğin hakkında yalan söylediğini anladığımdaysa çok geçti. Birileri koruculara yerimizi bildirmişti. Bu yüzden ödülümü aldım ve senin kaçmana izin verdim. Ama sana yem atıp Nan Taylor denen bu kızı öldürürsem ayağıma geleceğini biliyordum.” Elini davet eder gibi açarak Mina’ya işaret etti. “Ve haklı çıktım: İşte karşımdasın.”

“Perileri kitaba hapseden kişi sendin yani,” dedi Mina suçlayıcı bir sesle.

Karl kayıtsız şekilde omuz silktili. “Kendileri kaşındılar. Aslında bütün periler kaşınıyorlar, sen dahil.”

“Ya Jared? Ona ne yaptın?” diye bağırdı Mina.

Karl şaşırmış gibi baktı. “Jared diye birini yakalamadım ben. Yani bildiğim biri değil.” Güldü.

Mina düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Zamanı azalıyordu. Koridordan bulundukları tarafa doğru gelen sesler vardı ve Orakçı da bunu duymuştu.

Karl haykırarak kılıcını kaldırırken odanın kapısı hızla açıldı ve Hemşire Diedre içeri dalıp silahın önüne atladı. Kılıç gümüş pullu omzunu yardığında kadın bir çığlık atıp havada yarı şekil değiştirdi. Metal, kemigine kadar girmişti. Yere düşerken çığlığı acı dolu bir kükremeye dönüştü. Kılıç ikiye ayrılmış, yarısı ejderha Diedre’nin omzunda kalırken zavallı diğer yarısı bayağı gergin görünen Orakçı’nın elinde kalmıştı.

Hırpalanmış ihtiyar hemşire kalkıp tekrar tamamen ejderha formunu aldı ve Orakçı’yı köşeye sıkıştırdı. Adam sağa kaçmaya çalıştı ama kadın onun ceketini ısırarak Grimoire’ın olduğu cebini kopardı.

Mina kitabın düştüğünü görünce yerde kayarak üzerine atıldı ama Karl da aynısını yapmıştı. Ancak adam tam Grimoire’ı kapınca Diedre bacağını ısırdı. Karl bir çığlık atıp ceketindeki bir başka orak silahına uzandı ve ölümcül bir kıvrımı olan bıçağını ejderhanın burnuna gömdü.

Mina arkasına bakmadı. Yerde el yordamıyla Doktor Martin’i bulup oturma pozisyonuna kaldırdı ve neredeyse hiç kendinde olmayan adamı Nan’in yatağının ayak ucuna doğru yuvarladı. Sonra Nan’i makinelerden ayırıp hastane

yatağını açık kapıya doğru itmeye başladı. Yeni hastane kapılarının bir yatağın ve büyük bir ejderhanın geçebileceği kadar büyük olmasına şükreliyordu.

Yatağı koridora doğru hızla iterken arkasına baktı ve kocaman bir alev topunun odadan fışkırdığını gördü. Kavga seslerini duyuyor, ejderhanın dumanının kokusunu alabiliyordu. Hastanedeki insanları hemen dışarı çıkarmalıydı. Bu yüzden duvardaki kırmızı yangın alarmı kolunu indirdi. Alarm anında çalmaya başladı ve aşağıda polisin oluşturduğu kargaşayı izlemeye inmemiş olan birkaç hastane çalışanı odaları boşaltmaya başladı. Neyse ki koridorun ucundaki odalar Nan'inki dışında boştu. Hemşirelerden biri, ejderhayla Orakçı'nın bulunduğu ateşle dolu odaya koşmak isteyince Mina onun önüne geçti.

“Hey! Oraya gitmeyin... yangın var. İçeridekileri çıkarmayı başardım ama şimdi onları size bırakmam gerek.”

İsim kartında Mandy yazan hemşire koridorda Mina'nın işaret ettiği yere baktı. Gözleri dehşetle büyüdü ama sonra aldığı eğitimler devreye girince yatağı hemen tutup acil çıkışına doğru itmeye başladı. Mina, yürüyebilecek durumda olan hastaların hemşirelerle birlikte merdivene ilerlediklerini gördü. Geri kalan hastalarsa kucakta taşınıyordu.

Mina koridorun diğer ucuna bakınca hemşirenin genç bir adamı el işaretiyle durdurduğunu gördü. Adam, yataktaki doktoru itfaiyeci kaldırışıyla yüklendikten sonra merdivenden indi. Mandy de Nan'i kaldırıp taşıdı. Koridordan son çıkan onlar oldular. Güvende olacaklarından emin olan Mina odaya geri koştu.

Ayaklarının altındaki zemin titredi, sonra bir duvar yıkıldı. Diedre ve Karl koridora düştüler. Orakçı, ejderhayı tekrar bıçakladı ama kadın büyük pençeleriyle onun karnını deşti. İnanılmazdı ama adam ejderha kadar zarar verici değildi. Ejderha onun kolunu ısırınca yüksek, metalik bir çatırtı sesi duyuldu.

Mina duvardaki yangın tüpünü alıp odaya koştu ve alevlerin arasında yol açmak için yangın söndürücü sıkmaya başladı. Bu yıkıntının arasında bir yerlerde Grimoire vardı. Duman gözlerini yakınca aşağıda kalmak için yere çöktü.

Ve kitap karşısındaydı.

Duvarın dibindeki bir yığın molozun içinde duruyordu. Yangın söndürücüyle kitabın hemen üstünde yanan bir ahşabı söndürdü, kitabı kaptı ve aceleyle koridora çıktı. Yangın diğer odalara sıçramıştı ve Diedre ile Karl şimdi bekleme odasında boğuşuyorlardı.

Mina, Grimoire'ı ellerinin arasında tutarken kitabın neredeyse duyulabilecek bir şekilde iç geçirdiğini hissetti. "Hazır mısınız?" diye sordu kitaba.

"Vakti gelmişti," dedi Jared yüksek sesle, hemen yanından. "Beni unutacağınızı sanmıştım."

Mina omzunun üstünden bakınca baştan ayağa siyahlar giymiş Jared'ı gördü. "Seni terk etmeliydim. Hak ediyorsun." Jared tam bir şey diyecekti ki acı dolu bir kükreme havayı doldurdu.

Mina sese doğru koşmaya başladı ve Karl'ın bıçağının ejderhanın karnına saplandığını gördü. Ama yine de ağırlığıyla adamı yere çivilemişti. Bıçağı çıkarmak için hareket

etse Karl kaçardı. Olduğu yerde kalırsa da bıçak yavaş yavaş midesine iyice girecekti. Diedre acıyla kükredi ve Orakçı'nın kollarını ısırmaya başladı. Gerçi pek ilerleme kaydedemiyordu.

“Neden ölmüyor bu adam?” diye bağırdı Mina.

“Orakçı bir demir devdir. Kadının ejderha pençeleri, dişleri ve ateşi onu öldürmeye yetmez.”

“Ne öldürebilir peki?” diye inleyerek sordu Mina.

“Kimse bilmiyor ama kadın bizi korumak için kendini öldürecek,” dedi Jared hüzünle. İhtiyar ejderhaya bakarken gözleri cam gibiydi. Sanki ağlıyordu.

“Yap şunu!” diye kükredi ejderha, tiz ve pürüzlü bir sesle. Mina, bu açık ve net kelimeleri söyleyen Diedre'ye baktı. “Yap şunu hemen! Kitabı kullan!” diye emretti kadın.

Ejderhanın konuştuğunu duyunca Karl panikleyip mücadele etmeye çalıştı. Haykırarak bir orktan daha büyük bir adam formu aldı ama kolları ve bacakları daha inceydi. Teni şeffaf gri rengini aldı. Adam çığlıklar atarak ejderhayı yumrukluyor, kaçmaya çalışıyordu.

“Bunu neden yapıyor? Ona durup geri çekilmesini söyle.” Mina kitabı açarken Jared kafasını iki yana salladı.

“Çekilmez. Adam senin için de benim için de fazla güçlü. Onu zayıf düşüremeyiz. Eğer Diedre onu bırakırsa bir daha asla yakalayıp kitaba hapsedemeyiz.” Jared ejderhaya hüzünle bakıp yanına gitti ve pullarına dokundu. Mina ejderhanın mutlulukla iç geçirdiğini duydu.

“Yapmayacağım,” dedi Mina, gözlerinden yaşlar akar-ken. Daha dakikalar önce Orakçı olduğunu sandığı ejderha-

ya karşı yoğun bir sadakat duygusu hissediyordu. Kadının kendisine zarar vermeye çalıştığını sanmıştı ama onun asıl niyeti Mina'yı korkutup hastaneden kaçırmaktı. Şimdi de onları koruyordu.

Jared öfkeyle Mina'ya döndü. “Yapacaksın. Eğer yapmazsan ölümüne saygısızlık etmiş olursun ve kadın bir hiç için ölmüş olur.” Ejderhanın pullarını okşamaya devam etti. Hatta kanayan gümüş renkli burnuna bile dokunuyordu.

Karl elini uzatıp bıçağı kavradı ve ejderhanın karnına daha da bastırmaya başladı. Kadın acıyla kükreyince Jared bıçağı Karl'ın elinden almaya çalıştı ama Diedre büyük kafasını sallayarak onu odanın diğer ucuna, devin ulaşamayacağı bir yere savurdu.

O duvara çarpınca Mina bir çığlık attı ama çocuk hemen ayağa kalkıp ona dik dik baktı. “Yap şunu artık! Kitabı açıp onları içine al! Kadın ölüyor.”

“Yapamam!” diye ağladı Mina. Gözyaşları serbestçe akıyordu. Yere çöküp ejderhayla devin mücadelesini izlemeye başladı. Az önde Diedre'nin kendisine düşman olduğunu sanıyordu. Şimdi bunun doğru olmadığını öğrenmişken onu sonsuza kadar bir kitaba nasıl hapsedebilirdi?

Jared onun yanına çöküp kollarının üst kısımlarını kavradı ve gözlerinin içine baktı. Onun gri gözleri de gözyaşları yüzünden kızarmıştı. Mina'yı nazikçe ama sert bir şekilde sarstı. “Beni dinle. O ölüyor... kendisi de bunun farkında. Ben de. Orakçı da. Eğer onları şimdi hapsedmezsen kadın ölünce Orakçı serbest kalacak ve seni öldürecek.”

Koyu renkli dumanlar koridorları doldururken Mina sır-

tının ısındığını hissetti. Jared onu tekrar sarstı. “Hemen yapmazsan zaten öleceğiz.”

Mina, Diedre’ye bakınca kadının hareketlerinin yavaşladığını, ısırıklarının artık agresif olmadığını gördü. Artık sadece devin üzerinde kalabilmek için mücadele veriyordu. Ejderhanın koyu mavi gözleri kendisinininkileri bulunca Mina onun kafasını onaylar gibi salladığını gördü.

Bunun üzerine kitabı alıp açtı ve yakalanmış perilerle ne kadar çok sayfanın dolduğunu görünce şaşkınlığa düştü. Boş bir sayfa bulunca ona fısıldamaya başladı. Kitaptan bir ışık fışkırınca onu ejderhaya doğrulttu. Dev paniklemeğe başlamıştı.

Kükrüyor, tekmeleriyle pençelerini savurarak mücadele ediyordu.

Ejderha ise kitabı beklentiyle, umutla, sevgiyle izliyordu.

Oda dönmeye başladı. Sandalyeler uçtu, kâğıtlar havalandı ve ejderha da dev de açık sayfalara doğru çekilmeye başladı. Demir dev kitabın çekimine karşı koymaya çalışırken Diedre son bir çabayla onu sertçe ısırıldı. O anda devasa bir girdap odayı doldurdu ve ikisini kitaba doğru çekti. Bir sandalye, ardından bir kahve sehpası sayfaya girdi. Ejderhayla dev daha büyük oldukları için yavaş ilerliyorlardı.

Yanan mobilyalar neredeyse onlara çarpacak kadar yakınlarından uçunca Jared, Mina’yı yere itip üstüne kapandı. Kafasını kaldırıp bakmak istese de Jared onu yerde tuttu. Mina kitaba doğru geçip giden alevlerin ayaklarını yaladığını hissedebiliyordu. Ardından ikisi de kitaba doğru çekilmeye başladılar. Yüksek sesle uğuldayan rüzgâr, ulumalar ve çığlıklar duyulabiliyordu. Sonra Mina çığlık atanın kendisi

olduğunu fark etti. Kitabın çekiminin bu kadar güçlü olduğunu daha önce hiç görmemişti; Jared’la birlikte sayfalara hapsedilmekten korkmaya başlıyordu.

Bir an için bütün hastane üstlerine yıkılıyormuş gibi oldu ve sonra birden sessizlik çöktü.

Jared çekilip Mina’nın kalkmasına izin vermeden önce birkaç saniye bekledi ama kalksalar da korumacı bir şekilde omzunu saran kolunu çekmedi ama Mina bunu hayal meyal fark ediyordu. Çünkü dikkati karşılarındaki enkazdaydı; bütün kanat mahvolmuştu. Yangın rüzgârlı girdap tarafından çekilmişti. Yarı yanmış bir parça kâğıt çırpınarak kafasına konunca Mina kâğıdı aldı ve şöyle bir bakıp üstünde Nan Taylor’ın adının yazılı olduğunu gördü.

“Nan! Doktor Martin! İyi olduklarından emin olmalıyız.” Jared’a baktı ama çocuk hareket etmiyor, öylece kitaba bakıyordu.

Mina gönülsüzce ondan ayrılıp kitabı aldı ve son sayfasını açıp parmağını bir devle dövüşen güzel ejderha resminin üzerinde dolaştırdı. “Kimdi o?” diye fısıldadı.

“Bir ejderha,” diye cevap verdi Jared, sayfaya şefkatle, neredeyse sevgiyle dokunurken.

Mina onun yanağına uzanıp dökülen bir gözyaşını sildi. “Hayır, senin için kimdi diyorum.” Jared ona bakmıyordu.

“Muhtemelen beni önemseyen tek kişiydi.” Dudaklarını birbirine iyice bastırdı. Mina onun kendini sıktığını ve beton maskesinin arkasına saklanmaya hazırlandığını görebiliyordu.

“Bu doğru değil.” Mina alnını onunkine yaslayarak onu rahatlatmaya çalıştı. “Ben önemsiyorum seni.”

Jared duydukları karşısında gözlerini kocaman açınca Mina onun güzel gri bakışlarının içine çekildiğini hissetti. Çocuk gözlerini kapatıp sanki o anın tadını çıkartıyormuş gibi bekledi. Sonra gönülsüzce geri çekilip kitaba baktı. “O benim dadımdı,” diye itiraf etti. “Çocukluğumdan kovulduğum ana kadar beni o yetiştirdi. Onun oğlu gibiydim.”

“Beni neden korkutmaya çalıştı?”

“Grimoire’ın sende olduğunu düşündü sanırım ve perilerin çoğu gibi o da Grimm’leri pek sevmez. Onun insan dünyasına geldiğini hiç bilmiyordum. Benden kısa süre sonra gelmiş olmalı. Odanın kapısını kırıp içeri daldığında ben de çok şaşırdım.”

Mina sessizce kafa salladıktan sonra ayağa kalkıp onu da kaldırdı ve elinden tutup çekerek merdivene doğru ilerlemeye başladı. Basamaklara vardıklarında hâlâ elini tuttuğunu fark edince geri çekmeye çalıştı ama Jared elini sıkıca tutuyordu.

Onu bırakmak için bir sebep göremediğinden el ele merdivene doğru yürümeye başladı Mina. İkinci kata çıktıklarında itfaiyeciler dışarı güvenle çıkmaları için onlara eşlik ettiler. İtfaiye araçları, ambulanslar, polis otoları ve hastane çalışanlarıyla dolu otopark kaos alanına dönüşmüştü.

Yangın sadece dördüncü katta kalmıştı ve hastanedeki herkes dışarı çıkarılmıştı. Hemşire Diedre hariç herkes. Mina bir sedyeye oturmuş, acil tıp teknisyenlerinden birinin kendisini tedavi etmesini bekliyordu. Onu bırakmayı reddeden Jared da yanında oturuyordu. Sonrasında Mina turne otobüsünü ve dehşet içindeki Brody ile Peter’in polis hattının arkasında sabırsızca beklediklerini görünce onları hatırladı.

Otoparkta onlara doğru koştuğunda Brody polis bandının altından geçip onu karşılamak için koştu. Mina onun kendisini hevesle karşılamasına ve kollarını etrafına sarıp onu sıkıca kucaklamasına hiç hazırlıklı değildi.

“İyi misin? Bir yerine bir şey oldu mu?” Ona şeyle bir baktıktan sonra tekrar kollarının arasına çekti. “İçeride olduğunu bildiğim için nasıl korku içindeydim anlatamam. Nan’le birlikte dışarı çıkmayınca en kötüsünden korktum.”

Mina onun koyu mavi gözlerine baktığında derinliklerindeki endişeyi ve başka bir şeyi gördü. Ama dışünecek vakti olmadı çünkü Brody eğilip onu öpmeye başladı. şaşkınlıkla irkilen Mina bir an için donakaldı ama sonra yumuşacık, sıcacık ve çok güzel bu öpücüğün tadını çıkardı.

Birinin yüksek sesle boğaz temizlemesiyle öpücükleri yarıda kaldı. Ayrıldıklarında karşılarında oldukça öfkeli Jared’ı buldular.

“Kusura bakmayın ama Doktor Martin uyandı ve bir sürü soru sormaya başladı. Ayrıca Nan’i başka bir hastaneye transfer etmek üzereler. Bence oraya gitmelisin, bilmem anlatabiliyor muyum?” dedi Jared.

Mina, Peter’in elini tutup onu ambulansa doğru sürükledi ve görevlilerden, Nan’i transfer etmeden önce onlara birkaç dakika vermelerini istedi. Bu isteği acil tıp teknisyenlerinin hoşuna gitmemişti ama Nan yaralı olmadığı için kabul etti.

Nan sıradan hastane önlüğünün içinde bile güzel görünüyordu. Mina tabii ki de bunun gerçek bir koma değil de büyüü bir uyku olduğunu biliyordu. Nan’in pırıl pırıl parlayan güzel cildinin ilaçların değil, peri büyüünün etkisi olduğunu da muhtemelen bir tek o anlıyordu.

Peter, Nan'ın yanında durup elini tuttu ve kulağına fısıldamak için eğildi ama kız cevap vermedi. Çocuk, Mina'ya beklenti dolu gözlerle baktı. "Eee, plan nedir?"

"Onu öpeceksin," dedi Mina. "Tüm peri masallarında olduğu gibi gerçek aşkın öpücüğü büyüü bozacaktır."

"Mina." Peter rahatsızlıkla güldü. "Bu bir peri masalı değil. Onu çok önemsiyorum ama birbirimizi o kadar tanımıyoruz ki. Bunun kimsenin başına gelmesini asla istemem ancak bir öpücüğün bir insanı komadan nasıl uyandıracağını anlayamıyorum."

"Uyandırmak zorunda," diye karşı geldi Mina. Ellerini yumruk yaparken içinde şüphe oluşmaya başlamıştı. "Uyandıracağını biliyorum. O sana deli gibi âşıktı, Peter. Tüm o delice satirik şarkıların da bunun hakkında. Ne bekliyorsun ki? Öp onu. Eğer uyanırsa yazacak harika bir şarkın daha olur işte."

Brody de gelip Jared'ın yanında durarak onları izlemeye başlamıştı. Sonunda lafa girdi. "Hadi yap şunu. Daha önce bir kızı öpme konusunda tereddüt ettiğini görmedim," diye kışkırttı kuzenini.

Alnında terler biriken Peter tişörtünün koluyla onları sil-di. "Eh, çünkü daha önce neredeyse ölü bir kızı hiç öpme-miştim."

"O ölü değil. Neredeyse ölü de değil. Hadi öp de artık hepimiz evimize gidelim." Mina dudağını ısır-mış, gergince zıplıyordu. Peter'm tereddüdüne akıl erdiremiyordu.

İkna çalışmalarının sonucunda Peter öne eğilip ellerini Nan'ın omuzlarının iki yanına koydu. Derin bir nefes alıp

gözlerini kapattı ve dudaklarını öptü. Birkaç saniye sonra geri çekildi.

Herkes değişimi sessizce bekledi. Ama hiçbir şey olmadı.

Diğer grup üyeleri de polis bandının altından gizlice geçip olanları ilgiyle izlemeye başlamışlardı. “Bilin bakalım ne oldu?” dedi Naga hüzünlü bir sesle. “Güzellik gerçekten öldü.”

25. BÖLÜM

“**B**u olamaz!” Mina yıkılmıştı. Jared’a baktığında çocuk omuz silkti. Bunun üzerine Mina onunla özel konuşmak istediğini işaret etti.

Jared ilgisiz bir şekilde Brody ile Dead Prince Society üyelerinden uzağa giden Mina’nın yanına gitti.

“Sorun ne? Aptal Masal’a aptal hikâyesi için ihtiyacı olan her şeyi verdim.” Öfkeyle Jared’ı itti. “Pazarlığın kendime düşen kısmını yerine getirdim. Grimoire’ı buldum, seni kurtardım. Kader Hükümdarları, Nan’i kurtarmak için mücadele etme şansı vereceklerdi bana. Bunu yaptım. Onu kurtardım ve öpmesi için bir prens bile buldum. Peri masalı başka nasıl biter ki?” Mina volta atıp saçlarıyla gergince oynamaya başlamıştı.

“Kader Hükümdarları’yla anlaşma mı yaptın?” diye sordu Jared duyduklarına inanamazmış gibi. “İkisiyle de mi? Sana ne dediler?” Paniklemiş gibi görünüyordu.

“Sadece Kraliçe’yle,” dedi. “Ama ben kendime düşeni yaptım. O yalan söyledi.”

Jared uzun uzun düşündü ve sedyenin yanında bekleyen beş çocuğa baktı. Dördü gergin ve utanmış görünüyordu. Sadece bir tanesi merak içinde ve neredeyse düşünceliydi.

“Belki de prensi yanlış seçmişsindir.” Kafasıyla diğer prensleri işaret etti. “Sonuçta üç tane daha var orada.”

O anda tüm şüpheleri ve güvensizlikleri kaybolan Mina umutla kafasını kaldırdı. Tabii ya, doğaçlama bir serenat için Dead Prince Society’nin bütün üyelerini buraya çağır-mıştı sonuçta.

“Deneyebiliriz ama bu sefer komadaki kızı öpme konusundaki ikna işlemleri sende.” Mina parmağını Jared’a doğrultup ayakta bekleyen çocukları işaret etti.

“Hayır!” Jared dehşetle geri çekildi.

“Evet, Jared. Sen... bana borçlusun.” Mina ayaklarını vurarak grubun yanına döndü ve sabırla kenarda bekleme-ye başladı. Jared tüm konuşmayı yaparken de saatine bakıp durdu. Saat daha gece bire çeyrek mi vardı?

Prenslerin bazıları Peter gibi bu fikri beğenmemişlerdi. Ama yeterli ikna çalışmasından sonra Constantine eğilip Nan’i hızlıca öptü. Mina, kafası bandajlanan Doktor Martin’e arada bir göz atıyordu. Adam şimdiye kadar müstakbel üvey kızını öpmek için sıraya girmiş oğlanları fark etmemişti. Naga öne çıkıp hafifçe eğilerek selam verdi ve Nan’in elini tuttu. İlk önce elinin üst kısmını öptü, bir şey olmayınca da dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Çocuklar tek tek onu öptüler ama hiçbirinininki işe yaramadı. Hatta Peter bile bir kez daha öpmüştü.

“Eh, boşa uğraştık,” diye homurdandı Naga.

“Kendimi bir tuhaf hissettim. Bence artık gitmeliyiz,” diye sızlandı Constantine, uzun atkuyruğunu omzunun arkasına atarak. “Hemşirelerden birkaçının bu tarafa baktığını gördüm. Bir tanesi bir polisle konuşuyordu hatta.” Parmakıyla işaret edince hepsi dönüp baktılar. Çocuk haklıydı. Bir polis memuru onları işaret ediyordu.

“Başka ne yapabiliriz bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Gerçek aşkın öpücüğü işe yarar sanıyordum.” Mina arkasına döndüğünde Doktor Martin’in onlara doğru geldiğini gördü. Tam açıklamak için bir adım atmıştı ki Jared onu dirseğiyle dürterek durdurdu ve kafasıyla bir yere bakmasını işaret etti.

Mina dönüp baktığında yüreğinin ağzına geldiğini hissetti.

Brody, Nan’in yanına gidip elini tutmuştu. Ona ne kadar üzgün hissettiğini, her şeyin kendi suçu olduğunu söylüyordu. Yüzü pişmanlık ve suçlulukla doluydu. Ama başka bir şey daha vardı... Kararlılık. Mina onu durduramadan ya da hayır diyemeden önce Brody, Nan’in elini sıktı ve öne eğilip dudaklarını onunkilere bastırdı.

Mina’nın kalbi bir mengenenin içindeymiş gibi umutla çaresizliğin arasında sıkışmıştı. Brody ile Nan’in öpücüğünün saniyelerini sayarken nefes almayı bile unutmuştu. Öpücük sanki sonsuza kadar sürüyordu, yani Mina’ya öyle gelmişti. Bir saniye... İki saniye... Üç saniye... Dört...

“Lütfen!” diye fısıldadı Mina. “Lütfen hayır” mı yoksa “lütfen evet” mi demek istediğini bilmiyordu. Tanıdık karıncalanma hissi başlayarak peri büyüsünün işe dahil olduğunu

işaret edince gözleri yaşarmaya başladı. Gerçek aşkın öpücüğünü daha fazla izlemeye katlanamayarak arkasını döndü.

Jared ona tuhaf bir şekilde baktı, sonra Brody'ye döndü ve anladı. Mina'ya uzanıp onu kucakladı. Tam o sırada Nan'ın etrafında oluşan ışık giderek büyüdü ve ziller çınlamaya başladı. Ses belki de yolun aşağısındaki Metodist kilisesinden geliyor olabilirdi ama Mina'nın, öpücüğün işe yaradığını bilmek için o tarafa bakmasına gerek yoktu.

Brody'nin öpücüğü devam ederken Nan'ın gözleri kırpı-şarak açıldı. Kız ilk başta şaşkın göründü. Sonra elini uzatıp Brody'nin yanağına dokundu ve öpücükleri derinleştirdi. Brody pürüzlü nefesler almaya başlarken Nan'ın yanakları kızarmıştı ama ikisi de öpücüğü çabuk bitirmediler.

Brody sonunda geri çekildiğinde nefesi titriyordu. Dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme vardı. Nan de ona gülümsedi.

Sonra karanlık gökyüzünü ve seyircilerini gördü ve kıpır kırmızı olarak zayıf olsa da kalkmaya çalıştı. Brody hemen oturmasına yardım etti.

“Neden dışarıdayız? Üstüm başım neden duman kokuyor? Mina? Evde yangın mı çıkardın?” Etrafına bakınıp hastaneyi ve itfaiye araçlarını gördü. “Ah, yanılmışım, sadece hastanede yangın çıkarmışsın,” diye takıldı ona. Gerçeğe ne kadar yaklaştığının farkında bile değildi.

Mina pek çok sebeple ağlıyordu. Kazağının koluyla burununu silip Jared'dan ayrıldı ve yüzüne mutlu bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. “Selam, uykucu. İyi uyudun mu?” Dudakları sakladığı duygularla titriyordu.

Nan burnunu kırıştırdı. “Hayır, bir sürü çocuk tarafından öpüldüğüm tuhaf bir rüya gördüm.” Naga, Constantine ve Magnus’a işaret etti. “Sen de rüyadaydın ve sen de ve sen de,” diye, *Oz Büyücüsü*’nden meşhur bir sözle onlara takıldı. Ama Peter’ı gördüğünde gülümsemesi soluverdi.

Peter onun yanma gitti ama gözlerini pahalı ayakkabılarından hiç ayırmıyordu. “Selam,” dedi gergince.

“Sana da selam,” diye karşılık verdi Nan yumuşak bir sesle. O da çocuğun gözlerine bakamıyordu. Peter’ı dinlemeye çalışıyor ama gözleri hep Brody’ye kayıyordu. Sessizce konuştular.

Mina birden kendini aşırı yorgun hissetti. Polis memuru ve Doktor Martin gelip de Nan’in uyandığını görünce doğaçlama konser için kızmadılar bile. Doktor sevinçten deliye dönerek Veronica’yı aradı.

Konuşacak çok şeyleri olduğu için Mina artık gitme vaktinin geldiğine karar verdi.

Yorgun ve ağırlı ayakları onu otoparkın diğer tarafındaki garaja götürürken bir ikilemde olduğunu fark etti. Hastaneye Brody’yle gelmişti ama onunla geri dönmeye ne gücü ne de cesareti vardı. Nan’le büyülü öpücüklerine şahit olduktan sonra bunu yapamazdı. Beton bir durdurucunun üstüne çöküp kafasını ellerine dayadı.

Sonra siyah deri kitabı çıkartıp en yeni sayfasına baktı. Sedyede uyuyan Nan ile yanındaki Brody, ayrıca dört grup üyesiyle Jared, Mina ve Doktor Martin sayfada belirmişlerdi. Arka planda camdan hastane vardı. Mina dudaklarının buruk bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Kafaları say-

dığında yedi kişi olduklarını gördü. Bir de prens vardı tabii. Sayfayı çevirip Brody ile Nan'in öpüştüğü bir başka resim görünce daha da şaşırdı. Bu, aynı zamanda Uyuyan Güzel masalını da tamamladığını gösteriyordu.

O sırada teni karıncalanmaya, omurgasında bir ürperti oluşmaya başladı. Etrafı gardenya kokuları doldurdu. Bir peri kapı açıyordu. Mina kimin geldiğini biliyordu. Anlık bir ışık belirip kayboldu ama Mina bakmayı reddetti. Gardenya kokusu her yere nüfuz etmişti.

“Bir hikâyeyle iki kuş,” dedi Mina havaya. “Diedre'nin fedakârlığı olmasaydı felaket olacaktı.”

Karanlıktan bir kadının sesi yükseldi. “Evet, olacaktı. Ama bazen piyonların feda edilmesi gerekir.”

Mina sese doğru döndü ama ayağa kalkamayacak ya da Kraliçe'ye reverans yapamayacak kadar yorgundu. Maeve gelip karşısında durdu ve Mina'nın saygısızlığı karşısında bir kaşını kaldırdı. Güzel koyu mavi elbisesinin üzerinde altın rengi makreme işlemeler vardı.

“Pazarlığın kendine düşen kısmını gerçekleştirdiğini ve Grimoire'ı geri aldığını görüyorum.” Maeve'in sesinde belirgin bir asillik vardı.

Mina küçümsemeyle alaycı bir nefes verdi. “Eh, sağ ol yani. Aslında pazarlığı boş verip Grimoire'ı odada yanmaya bırakmayı düşünmedim değil. Türünüz artık kitaba hapsedilemezdi, ben de aptal hikâyeleri tamamlamak zorunda kalmazdım...”

“Bu konularda şaka bile yapma. Grimoire'ın gücü hakkında hiçbir fikrin yok.” Kraliçe öne çıkarken sesi biraz yükselse de yüzü hâlâ ifadesizdi.

Artık iyice bıkan Mina, Kraliçe'yle yüzleşmek için ayağa kalktı. Öfkesi dalgalar halinde yayılıyordu. “Benimle oynama. Aptal yok karşında. O senin oğlun!” diye bağırdı Mina.

Maeve hareket etmeyi kesti. Sadece sesindeki küçük titreşimi onu ele veriyordu. “Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Jared. O senin oğlun ve bir şekilde Grimoire’a bağımlı. Kitap onun canını yakamıyor ya da hapsedemiyor çünkü Jared kaçınılmaz bir şekilde ona bağlanmış.” Mina ellerini sallayarak volta atmaya başladı. Resim artık kristal berraklığındaydı.

Maeve çenesini kaldırmış, donmuş gibi karşısında dikiirken Mina’nın iddialarını ne inkâr ediyor ne de doğruluyordu.

“Ever, piksillerle orkların iyi anlaşılamadığını söylediğinde parçaları birleştirmeye başladım. Eğer Jared’ı tanıyan biri varsa o da Ever’dır. Sonra Jared’da asil kan olduğunu çözdüm. Çünkü sadece Asiller birçok şekle girebilirler.”

Mina kafasını geriye atarak güldü. “Anlıyorum. Jared, şişedeki cin gibi hapiste. Onu sadece kitaba sahipken görebiliyor ve onunla konuşabiliyorum. Bu yüzden Grimoire kaybolunca o da kayboldu. Senin kitabı almamı o kadar çok istemenin sebebi de buydu. Sayfalara hapsedilmiş masum perilerle alakası bile yoktu. Orakçılar da senin için çalışıyor. Grimm’ler ne zaman hikâyelerin sonuna yaklaşırsa onları öldürüyorlar. Ama bu Orakçı seni dinlemedi, onu kontrol edemedi. Oğlunu sağ salim geri istiyordun. Ne pahasına? Nan, Doktor Martin, Diedre ve benim hayatlarımız pahasına mı?”

Yüzü bembeyaz kesilen Kraliçe acı içindeymiş gibi görünüyordu. Mina söylediği bir şey yüzünden kadının bu hale geldiğini sandı ama sonra kraliçe, onun arkasındaki bir şeye uzandı. Mina dönünce Jared'ın tamamen hareketsiz şekilde arkasında durduğunu gördü. Çocuk çok öfkeliydi. Öne, annesine doğru bir adım attı. Mina onun Kraliçe'nin tarafında olacağını düşünerek geriledi ama Jared bunun yerine sanki onu annesinden korumak istermiş gibi direkt Mina'nın önünde durdu.

“Merhaba, anne,” dedi sanki ağzından asit damlar gibi.

“Ah, Jared,” dedi kadın yatıştırıcı bir sesle. “İyi görünüyorsun.” Eli gergince saçlarına gitti sonra.

Jared onun dediklerini kulak ardı etti. “Mina'nın peşine düşmesini Orakçı'ya babam mı söyledi?”

Maeve yine soldu. “Hayır, ona kazara denk geldi. Sen de oradaydın... onu arabadan kurtarmak için ağacı devirdin ya.”

“Biliyorum. Peki benim Mina'ya söyleyeceğimi, onun da tuzağınıza kendi ayağıyla gideceğini bilerek Orakçı'dan masum kızı öldürmesini sen mi istedin babam mı?” Jared'ın yumrukları titriyordu ve Mina onun kemiklerinin çatırdadığını duyabiliyordu.

“Bana sesini yükseltme, genç adam. Kovulmana ve şu anda bulunduğun durumda olmana neden olan da bu küstahlığındı. Ben kimseden bir şey istemedim. Ama Grimm'i öldürüp kitabı güvenli bir şekilde geri almak istediği için babanı suçlayabilir misin?”

“Sonra ne olacaktı? Ben de yıllarca arafta kalıp yeni Grimm'i mi bekleyecektim? Artık yeter. Sizin piyonunuz

olmaktan bıktım. Senin ve ağabeyimin, sırf kendi eğlence-
niz için Mina'yı kullanıp durmanızdan bıktım. Bu iğrenç!”

Jared'ın bir ağabeyi olduğunu ilk kez duyan Mina geride
şaşkınca durdu.

“Teague bazen kendini fazla kaptırabiliyor ama senin se-
beplerini bildiğinden eminim. O senin ağabeyin ve kısıtla-
malarından en az senin kadar rahatsız.” Maeve konuşmanın
gittiği yönden rahatsız olmuş gibiydi.

“Onu kontrol altında tut,” dedi Jared.

Kadın bu sefer farklı bir yaklaşım denedi. “Ben sadece
senin için en iyisini yapmaya çalışıyordum ve bu kızın senin
için iyi olacağını düşünmüyorum. Ona bağlandığını görebili-
yorum ve bu...”

“Git,” diye araya girdi Jared. “Burada yeterince hasara
neden oldun. Artık git.”

Kraliçenin gururu son bir kelime etmeden gitmesine izin
vermezdi. “Bunu kurtarabileceğini sanma. Hepsi sonunda
ölüyor zaten.”

Sanki orada yokmuş gibi hakkında konuşulmasına sinirle-
nen Mina sonunda Jared'ı kenara itti. “Pazarlıkta üstüme
düşeni yaptım. Ancak oğlunu kurtardığım için de bana borç-
lu olduğunu düşünüyorum.”

Maeve'in saçları gücüyle uçuşmaya başladı. “Ben sana
hiçbir şey borçlu değilim,” dedi sertçe.

“Bunu zaman gösterecek.” Mina meydan okurcasına çen-
nesini kaldırdı.

Kraliçe elini salladı ve karşısında beliren pasparlak ka-
pıya adım attı. Bunun ardından otopark, sokak lambalarının

ve birkaç acil durum lambasının ışığı dışında karanlığa gömüldü. Jared annesinin gidişini izledikten sonra az önce kapının durduğu boş yere bir süre baktı, ardından da yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle Mina'ya döndü.

Mina polislerden kendisini eve götürmelerini istemeyi düşünerek yürümeye başlamıştı. Ama bunu yaparsa olanları annesine açıklamak zorunda kalırdı. İçten içe suratını büzdü.

“Hey, bekle!” diye seslendi Jared arkasından. Artık Mina’dan bir şey saklamaya çalışmadığı için biraz büyüyle yanında bir araba belirmesini sağlamıştı.

Mina dönüp parlak kırmızı Mustang’e ve direksiyonundaki Jared’a dik dik baktı.

“Çok gösterişli,” dedi küçümser gibi konuşarak.

Jared omuz silkti ve araba bir Toyota Prius’a dönüştü. Mina ambulansın olduğu yere doğru bakınca Brody’nin, Nan’ın dibinde durduğunu gördü. Onun elini tutmuştu. İkisi de sarsılmış, korkmuş ve bir şeylerden emin değilmiş gibi görünüyorlardı. Mina gözyaşları düşmesin diye gözlerini sıkıca yumdu. Sonra kafasını kaldırdı, derin bir nefes aldı ve Jared’ın onu evine götürmesine izin verdi.

26. BÖLÜM

Hayat normale dönmüştü. Neredeyse. Nan birkaç gün sonra tamamen iyileşmiş olarak okula dönmüş ve Kennedy Lisesi'nin güzeli olmuştu. Dakikada bir kilometre hızla konuşmaya ve hayata kaldığı yerden devam ediyordu. Telefonunda mesajlar yazmaya, yüzlerce fotoğraf çekmeye ve hatta Savannah ile Pri hakkında iğneleyici konuşmaya geri dönmüştü. Ama değişen birkaç küçük detay vardı. Nan artık Dead Prince Society'ye takıntılı değildi. Hatta bütün posterlerini, tişörtlerini ve CD'lerini atmıştı.

Mina yaşananların konusunu açmak istemişti ama en yakın arkadaşı konuşmayı reddediyordu. Tam olarak emin olmasa da arkadaşının ayrılığına sebep olan şeyin, onu komadan uyandıran kişinin Brody olması olduğunu düşünüyordu. Peter'ın, bir kız yüzünden kuzeniyle rekabet etmeyi kaldıracabileceğini sanmıyordu.

Diğer bir büyük değişiklikse öğle yemeği masalarına

eklenen kişilerdi. İkili grupları, haşin piksi, muzip Jared ve fazla yumuşak başlı Brody'nin eklenmesiyle beşli gruba dönüşmüştü.

Mina neredeyse erkek arkadaşı olacak çocukla her gün aynı masada oturmaktan dolayı mutlu olmalıydı ama resmen işkence çekiyordu. Brody, Mina'nın karşısına oturuyor ve sürekli pür dikkat Nan'i dinliyor ya da her hareketini takip ediyordu. Ayağı takılsa hemen kolunu tutup onu kurtarıyor, öğle yemeği tepsisini ya da kitaplarını koyduğu çantayı taşımasına izin vermiyordu. Sürekli Nan'in tepesindeydi ama boğucu biri gibi değil, parlak zırlı bir şövalye gibiydi.

Mina titreyen çatalıyla tepsisinden bir parça patates kırtması alıp hızlı kızartılmış, tatsız şeyi yutmaya çalıştı. Yediği her şeyin tadı kül gibiydi. Belki de yine kıskançlığı devreye girmişti. Derin bir nefes alıp pozitif düşünmeye, kıskançlık etmemeye çalıştı çünkü başını derde sokan şey bu olmuştu.

Nan gördüğü ilgiye ne anlam vereceğinden emin değil gibiydi. İlk başlarda Brody'yi görmezden gelmeye çalışsa da bir süre sonra çocuğun büyüüne ve yakışıklılığına kapılmıştı. Sonuçta okuldaki en güzel kız Nan ise okulun prensinin de onun erkek arkadaşı olması normaldi. Arada sırada kafasını kaldırdığında Brody'nin kendisine kafası karışmış ve üzölmüş gibi bakışını yakalıyordu. Sanki o da bir şeyler yaşayıp kaybettiklerini biliyormuş gibiydi. İkisi de o tek öpücüğün havada kalan duygularını unutamıyorlardı.

Mina derin bir iç geçirip tabağına baktı. Ever yemeklerin hayatında tattığı en güzel şeyler olduğuyla ilgili bir yorum

yaptı, Mina'dan cevap alamayınca da uzanıp onun tabağın-
dan bir patates aldı.

Ever, masalarındaki en tuhaf kişiydi. Çoğu zaman surat-
sız ve aksi oluyordu. Diğer zamanlardaysa Mina'nın tutarsız
durumundan faydalanıyordu; patates kızartmalarını çalması
gibi. Ama Mina'nın, Jared'ı geri getirmesine sevindiği bel-
liydi. Mina onların arasındaki ilişkinin ne olduğunu bilmi-
yordu ve ne Jared ne de Ever ayrıntılara girmek istiyor gi-
biydi.

Jared artık daha çok gülümsüyordu. Sanki omuzlarından
devasa bir yük –ya da sırlar– kalkmış gibiydi. Daha mut-
lu görünüyordu, Grimoire artık Mina'da olduğu için mem-
nundu. Gerçi Mina bunun ne gerektirdiğinden emin değildi.
Grimoire'ın hizmetkârı olarak görevlerinin ne olduğunu ona
sormaya çekiniyordu.

Jared burgerinden bir ısırık alıp kendisine gülümseyin-
ce Mina kalp atışlarının biraz hızlandığını hissetti. Onun
kendisini nasıl kucaklayıp rahatlattığını hatırlayınca yanak-
ları kızardı. Ever bunu fark edip bir espriyle onları böldü.
Mina kafasını kaldırıp Brody'nin yine kendisini izlediğini
fark edince midesinin takla attığını hissetti. Buna daha fazla
dayanamayacaktı. Tepsisini alıp yiyecekleri çöpe döktü ve
Jared'ı arkasında bırakarak yemekhaneden çıktı.

Ama ceketinin cebine uzanıp deri kapaklı Grimoire'a do-
kunduğunda kitap ısınıverdi. Mina asla tam olarak yalnız
değildi.

O gece daha geç saatlerde terastaki piknik sandalyesin-
de otururken en sonunda biraz dinlenip geçen hafta olanları

düşünme fırsatı bulabildi. Bir ikinci elciden başka bir bahçe cini heykeli alıp büyüyen koleksiyonuna eklemişti. Sir Nomer'ın bir hanım arkadaşa ihtiyaç duyacağını düşünüyordu. Prenses Nomita adını verdiği kadın bahçe cinini Sir Nomer'ın yanına yerleştirtince ikisinin öyle arkadaş arkadaş durmalarına gülmeden edemedi.

“Ne saçma meşgale,” dedi bir erkek sesi onu kışkırtır gibi.

Dudakları hınzırca kıvrılan Mina hızlı bir cevap yapıştırmak için döndü. Ama onu inceleyerek yaklaşan adam Jared değildi.

Bu adam da Jared gibi kayda değer derecede yakışıklıydı ve pek çok yönden ona benziyordu. Uzun ve inceydi ama saçları birazcık açık tondaydı. Tamamen siyah giyinmişti. Ama kıyafetleri yüzyıllar öncesine ait gibiydi. Direkt olarak yüzüne baktığında Mina onun Jared olmadığından emin oldu.

Karşısında kendini beğenmişçe sırttan kişinin koyu mavi gözleri, Jared'ın fırtına grisi gözlerinden farklıydı. Mina onun kim olduğunu hemen anladı ve zor kontrol ettiği nefretiyle öfkesi artmaya başladı.

“Ne yani, merhaba demek yok mu?” Adam mağrurca sırıttı ve arkadaşça bir tavırla ellerini kaldırdı.

“Burada istenmiyorsun,” dedi Mina ona.

“Ah, kim olduğumu bildiğini görüyorum.” Adamın mavi gözleri daha da koyulaşırken gülümsemesi soldu.

“Evet, Teague olmalısın.” Mina kesik ve kontrollü konuşuyordu. “Her şeyin suçlusu sensin.” Yavaşça ceketinin

cebindeki Grimoire'a uzandı ama Teague onun hareketini görüp bileğini acıtacak kadar sıkı tuttu.

“Ah! Küçük kardeşimi bir süreliğine bu işin dışında bırakalım. Söyleyeceklerim seninle benim aramda.” Mina ona başkaldıran bakışlarla bakarken acı yüzünden yüzünü buruşturmayı reddediyordu. Adam onun gücü karşısında gülümseyip bileğindeki elini gevşetti. “Annemin bana Teague dediğini duydun ama başka bir adım daha olduğunu biliyor musun?” diye sordu kışkırtırcasına.

Mina'nın dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Biliyorum. Kütüphanede araştırdım. Teague'in pek çok anlamı var ama yaygın olarak bilineni Masalcı ya da senin durumunda Masal.” Adamın kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasını izledi. Onu hazırlıksız yakalamıştı.

“Çok iyi. Etkilendim. Seni hafife almışım. Sırtımızı çözen ilk Grimm sensin.” Elini yavaşça kaldırıp eklem kemikleriyle Mina'nın yanağını okşadı. Mina bu dokunuşla teninin ürperdiğini hissetti.

Adam kıkırdadı. “Eee, veda armağanımı beğendin mi? Bir kez olsun istediğini vermek hoş olur diye düşündüm. Arkadaşlarının hatıralarını sildiğimden beri son birkaç haftadır sefil durumdaydın. Öyle acınası şekilde üzgün üzgün dolaşmanı izlemekten bıkmıştım. Bu yüzden bu sonu daha çok begeneceğini düşündüm. En iyi arkadaşın ve erkek arkadaşın sonsuza dek mutlu yaşayacaklar.” Kendisinden o kadar memnundu ki kocaman gülümsüyordu.

Onun kendisini kırmak ve oyunlarında arkadaşlarını kullanmak için entrikalar çevirdiğini düşününce Mina kusacak gibi oldu.

“İyiymi,” dedi Mina da kışkırtıcı bir sesle. Sonra öne çıkıp parmağını Teague’in göğsüne bastırdı. Adam birkaç adım geriledi. “Ben de bu oyunun nasıl oynanacağını biliyorum ve gün geçtikçe bu konuda daha iyi oluyorum.” O kıkırdamaya başlayınca Teague’in yakışıklı yüzündeki gülümseme yok oldu.

“Ne?” diye sordu endişeyle. “Bu kadar komik ne var?”

“Hiçbir şey,” diye cevap verdi Mina cilveli bir edayla. “Alt etmem gerekenin peri dünyasındaki büyülü bir kitap değil de sen olduğunu öğrenince rahatladım. Çünkü senin durumun da Jared’la aynıysa, ki aynı olduğuna inanıyorum, o halde varlığın bu kitaba bağlı demektir. Yani, demem o ki, eğer ölürsen, eğer ben Masal’ı öldürürsem bu, şu anlama gelir: Güle güle hikâyeler, güle güle lanet.” Mina çatıya doğru gidip saksı bitkilerinin yerini değiştirirken kullandığı küçük küreği aldı.

Mina onun sırrını dile getirirken Teague’in yüzündeki tüm kan çekilmişti. Mina elindeki küreği ayarlayıp ağırlığını ölçer gibi yaptı.

“Buna cesaret edemezsin!” dedi adam gergince. “Kader Hükümdarları peşine daha çok Orakçı takar. Hatta bütün peri dünyası seni öldürmeye çalışır.” Geri çekilmeye çalışırken Mina’nın piknik sandalyesine takılıp onu kırdı. Bir süre plastik mobilyayla boğuştuktan sonra sonunda kurtulmayı başardı.

“Bana bilmediğim bir şey söyle. Orijinal pazarlığımızı kendi çıkarlarına göre kullanarak yüzyıllardır ailemi avlıyorlardı. Kimse onlarla savaşmayı denemedi bile. Ama bu

artık değişecek. şu andan itibaren.” Bunları söyledikten sonra Teague’in üzerine atılıp küreği karnına doğru savurdu. Teague geriye sıçrayıp çatının diğer ucuna uçtu. “Bu Grimm bundan böyle kuralları dinlemeyecek.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Savaş ilan etmiş olursun!” Korkmuş görünüyordu ama kürekten değil, Mina’nın teklif ettiği şeyden korkuyor gibiydi.

“O zaman savaşa hazırlan, Masal.” Mina küreği çatının üzerine sürterek betonda belirgin bir çizgi oluşturdu. “Savaş hattı çizildi. Kral ve Kraliçe’ne en iyi adamlarını göndermelerini söyle çünkü *bu* masal tekrar yazılacak.”

2. KİTAPIN SONU

TEŞEKKÜR

Bana bu kitap için yardımcı olan herkese hızlıca bir teşekkür etmek istiyorum. İlham verici sözleriniz, cesaretlendirmeleriniz, kitap üzerinde yaptığınız düzeltmeler ve yazı yazabilmem için ikizlere baktığınız için... Alison Brace, Ann-Marie Morgan, Stacey Wallace Benefiel, Mandy Pratt ve kocam Philip Hahn'a teşekkürler.